Sfântul Nectarie – Minuni în România

Ediţie îngrijită de Ciprian Voicilă

Coperta: Alexandra Corbu

Mulţumiri tuturor celor care au trimis mărturiile lor, precum şi celor care au contribuit la realizarea acestei cărţi: Claudia Maria Chira, Sanda Dincă, Alexandra Corbu, Mihaela Costandache, Nicoleta David, Laura Sfetcu, Danion Vasile, Elisabeta Voican.

Prefaţa editorului:

Minuni în România zilelor noastre…

Acum douăzeci de ani foarte puţini români ştiau despre viaţa şi minunile Sfântului Nectarie. Acum zece ani, datorită pelerinajelor în Grecia, unii români au început să îl cunoască pe sfânt. Datorită tipăririi primelor cărţi despre sfânt, faima sa a început să se răspândească în toată ţara. Astăzi, Sfântul Nectarie este recunoscut ca unul dintre sfinţii grabnic ajutători.

„Cine este Sfântul Nectarie?”

La această întrebare, unii dintre cititorii acestei cărţi ar fi gata să spună: „Este sfântul care m-a ajutat la greu”, sau „Este sfântul care mi-a ajutat mama”, sau alte rude, sau „Este sfântul care m-a ajutat să mă apropii de Biserică…”

Pentru astfel de cititori, o prefaţă la această carte nu îşi are rostul. Ei abia aşteaptă să se bucure duhovniceşte, citind noi minuni ale sfântului.

Această prefaţă se adresează, însă, mai ales celor care au auzit de la alţii că Sfântul Nectarie este un mare făcător de minuni şi vor să ştie mai multe despre acestea…

Există mari sfinţi, canonizaţi de Biserică de sute de ani, dar despre care nu se ştie decât că au dus o viaţă de nevoinţă sau că au primit moarte mucenicească. Nu sunt cunoscute minunile lor.

În cazul Sfântului Nectarie, lucrurile stau altfel. Trecut la Domnul în anul 1920 - şi canonizat în anul 1961 -, sfântul şi-a arătat ajutorul în toate colţurile lumii.

Faima Sfântului Nectarie creşte şi în România. Lucrul aceste se vede şi din grija acordată prăznuirii sale, pe 9 noiembrie. În Bucureşti, la Mănăstirea Radu Vodă, din an în an vin din ce în ce mai mulţi credincioşi din întreaga ţară.

În acelaşi timp, şi la alte biserici sau mănăstiri în care se află părticele din moaştele sfântului creşte numărul pelerinilor. La Iaşi, la Şinca, la Ghimiceşti, la Brădetu sau în alte biserici, Sfântul Nectarie a vrut să ajungă o parte – mai mică sau mai mare – din sfintele sale moaşte. Dar ceea ce contează este mai ales credinţa cu care oamenii vin să i se închine.

Din ce în ce mai mulţi părinţi dau copiilor lor numele de Nectarie sau Nectaria, pentru că au fost ajutaţi de sfânt sau pentru că cer ajutorul sfântului pentru copiii lor.

Părintele Constantin Karaisaridis din Atena îi mărturisea odată unui teolog român că, în fiecare familie credincioasă din Grecia, Sfântul Nectarie a făcut cel puţin o minune. Cum a făcut şi în familia acestui părinte…

Din păcate, mulţi dintre cei ajutaţi de sfinţi se ruşinează să dea mărturie despre ajutorul primit. „Ce vor zice ceilalţi?" „Ce vor zice colegii de serviciu dacă află?" „Ce vor zice rudele?"

Unii îndrăznesc totuşi şi scriu mărturii pe care le semnează cu pseudonime sau cu iniţiale. Dacă nu pot mai mult, e bine şi atât. Dar e greu de înţeles cum, după ce au citit că Sfântul Nectarie le-a cerut în mod expres unor oameni cărora li s-a arătat să scrie sau să vorbească despre minunile sale, unii preferă tăcerea. Ascund lumina sub obroc. (E adevărat că există şi minuni care nu pot fi înţelese decât de cei care le-au trăit. De aceea este bine ca cei ajutaţi de sfinţi să îşi întrebe duhovnicii dacă e bine sau

nu să facă publice anumite minuni sau anumite detalii legate de unele minuni.)

Cât priveşte mărturiile făcute publice, mulţi s-au întărit în credinţă datorită lor. Poate că cea mai cunoscută mărturie legată de minunile Sfântului Nectarie în România este cea a preotesei Maria Oprea din Sibiu. Aceasta a avut o sarcină extrauterină; doctorii i-au cerut să avorteze, dar ea nu a acceptat aşa ceva. Şi, prin rugăciuni către Sfântul Nectarie, sarcina a devenit normală. Şi copilul s-a născut cu bine…

Preoteasa i-a trimis mai apoi mărturia ei lui Danion Vasile, care începuse strângerea mărturiilor pentru cartea de faţă. Ajunsă pe internet, mărturia a fost imediat preluată pe mai multe site-uri şi în mai multe publicaţii religioase – parţial sau integral. În urma citirii ei, mai mulţi oameni au dobândit încredere în mijlocirile Sfântului Nectarie şi au fost la rândul lor ajutaţi (o astfel de mărturie este inclusă şi în volumul de faţă - cea a Danei Târnescu).

Poate că minunea cea mai greu de crezut este cea mărturisită de Maria Liliana Manolache. Aceasta a fost pur şi simplu operată de Sfântul Nectarie, după ce trecuse prin nişte încercări greu de descris în cuvinte – răpită, bătută, aruncată într-o prăpastie etc. În urma bătăilor, îşi pierduse auzul şi văzul aproape de tot…

Cuvintele ei ne arată clar că sfinţii lucrează şi în zilele noastre aşa cum au lucrat de la începutul Bisericii. Boala noastră principală este lipsa credinţei, sau puţinătatea credinţei. Dacă noi am fi tari în credinţă, minunile ar face parte din viaţa noastră.

Citirea unei cărţi poate schimba vieţile noastre. De aceea Sfântul Ioan Gură de Aur îi îndemna pe creştini să facă rugăciune înainte să se apuce de citirea cărţilor duhovniceşti. Rugăciunea pregăteşte sufletul pentru a

înţelege cele citite. Din păcate, mulţi citesc cărţi ortodoxe, dar puţini aplică în viaţa lor cele citite. Prin rugăciune începem să înţelegem că aşa cum Dumnezeu a lucrat în vieţile altora, la fel poate lucra şi în vieţile noastre.

Dacă cititorii se vor folosi de cele citite, ar fi bine să împrumute această carte (sau chiar să o dăruiască) celor aflaţi în diferite necazuri.

Ar fi bine să fie prezentată de preoţi în parohiile lor, şi chiar de către profesorii de religie elevilor. Copiii vor afla în Sfântul Nectarie un prieten. Un prieten care îi ajută la toate examenele vieţii…

Dar nu numai copiii pot afla în Sfântul Nectarie un prieten. Ci toţi cei care i se vor ruga cu credinţă.

De obicei, oamenii aleargă la ajutorul sfinţilor la boală sau la vreme de necaz. Ar fi bine însă ca oamenii să se apropie de sfinţi fără să fie presaţi de vreo încercare. Şi, dacă vor face aşa, vor trece mai uşor prin toate greutăţile viitoare. Pentru că, vrem sau nu, ne place sau nu, crucea face parte din viaţa creştinilor. Şi, dacă fugim de cruce, fugim de mântuire şi de Hristos.

Trăim vremuri în care răutatea s-a înmulţit şi iubirea dispare, încetul cu încetul. Chiar între creştini, dezbinarea îşi arată ghearele. Şi, în situaţiile care par cu neputinţă de rezolvat, intervin sfinţii. Ca eroii din poveste, care biruie răul. Numai că sfinţii biruie cu adevărat, gonind răul din vieţile noastre…

PARTEA ÎNTÂI

Sfântul Nectarie este cu noi astăzi şi de-a pururi

Am scris şi eu câte ceva despre felul în care îşi face simţită prezenţa în viaţa noastră acest sfânt minunat, Sfântul Nectarie.

Acum trei ani mă aflam aproape de Dealul Patriarhiei. Ieşisem de la serviciu, era o toamnă caldă şi nu ştiu ce m-a făcut să trec pe lângă şirul credincioşilor veniţi să se închine la moaştele Sfântului Dimitrie. În anii anteriori mi se părea că e inutil să stai cu orele la rând doar ca să săruţi nişte moaşte pe care, trăind în Bucureşti, le poţi săruta oricând.

Şi, cum mă învârteam eu pe la poalele dealului, aud cum mă strigă o cunoştinţă care an de an stătea cu orele să se închine la sfântul ocrotitor al Bucureştiului. M-am aşezat lângă ea, am început să vorbim de una, de alta, am citit şi Acatistul Sfântului Dimitrie. Şi, deodată, prietena aceasta zice: „I-am spus şi Angelei să vină la sfintele moaşte!”

Pentru că eram interesat de noi cunoştinţe, am cerut amănunte despre Angela. Mai târziu, când s-a înserat, a venit şi ea să ni se alăture. Prima dată, mi s-a părut o fată foarte frumoasă. La a doua privire, mi s-a părut o femeie liniştită, cu un evident echilibru interior. Un gând mi-a pătruns în minte transformându-se într-o veritabilă obsesie: la cât e de frumoasă în interior şi în afară nu are cum să nu aibă un prieten!

Eram proaspăt despărţit de o fată cu care nu mi se potriviseră paşii. Sfântul Ioan Gură de Aur spune în omiliile sale maritale că soţul şi soţia trebuie să meargă în acelaşi ritm spre Hristos. Nouă nu ni se potriviseră ritmurile. Şi am început să fac glume, doar, doar îi voi stârni interesul Angelei. Aşa am petrecut douăsprezece ore împreună. Am ajuns la racla cu moaştele sfântului şi acolo un călugăr care mă cunoştea mi-a zis că a văzut-o pe fosta mea prietenă îmbrăcată în monahie. Aşa se face că la acelaşi rând au stat fosta prietenă şi viitoarea mea soţie.

Mai târziu mi-am dat seama că pe Angela o ştiam de la Mănăstirea Radu Vodă, unde obişnuiam să merg. După un an ne-am căsătorit. A fost o nuntă minunată. Când am văzut pozele m-am mirat că în nici una nu am ieşit nefotogenici. Nu că aş fi eu unul fotogenic, dimpotrivă! După doi ani şi ceva am primit în dar de la Domnul un copil - pe Miriam. Schimbările acestea, care mi-au modificat portretul interior, îl au în centru pe Sfântul Nectarie. Înainte să o cunosc pe Angela, din când în când, citeam acatistul lui cu gândul că o să-mi dăruiască o soţie bună, potrivită mie. Contează mult şi cum e scris un acatist. Cel al Sfântului Nectarie este unul dintre cele mai frumoase: simţi cum fraze întregi îţi mişcă inima.

Tot în apropierea moaştelor sfântului l-am cunoscut pe duhovnicul meu, un om neobişnuit, care a vorbit inimii mele pe limba ei. Când ne-am cunoscut, Angela m-a avertizat că suferă de o formă gravă de hepatită. Asta însemna că în viitor starea ei se putea agrava. Exista şi riscul ca fiica noastră, Miriam, să moştenească virusul hepatic. Am hotărât că vom face, în conlucrare cu Domnul, un copil. Angela citea în fiecare seară Acatistul Sfântului Nectarie. Acesta a fost un semn în plus din care am înţeles că sfântul ne va ajuta.

Un alt semn a fost credinţa pe care am simţit-o în adâncul sufletului că, în ciuda aparenţelor şi a pronosticurilor medicilor, totul va fi bine. Angela a născut-o pe Miriam în patruzeci şi cinci de minute. M-a mirat că a putut să dialogheze cu noi imediat după operaţia de cezariană. Înainte de naştere am putut să fac diferenţa dintre o rugăciune profundă şi una superficială. M-am rugat pentru Angela şi Miriam cu toţi muşchii încordaţi, cu toate motoarele fiinţei mele rulate la maxim. Mă simţeam ca o stâncă, aşa cum s-ar simţi ea, dacă s-ar putea percepe din interior: certitudinea că Domnul este milostiv şi de-a pururi milostiv cu noi îmi ieşea prin toţi porii.

În timpul celor patruzeci şi cinci de minute de foc stăteam cu mama mea, fratele Angelei şi cu mama-soacră într-o stare de sentimente amestecate: nerăbdare, nădejde susţinută prin rugăciuni scurte – către Sfântul Nectarie, Cuvioasa Matrona din Moscova, Sfântul Ioan Maximovici, Părintele Ilie Lăcătuşu (pentru că maternitatea în care Angela a născut se află în apropierea cimitirului unde este îngropat acest mărturisitor al lui Hristos), dar şi teamă.

O altă minune a fost că Miriam a avut trei kilograme două sute la naştere. Nu mă aşteptam să fie aşa grăsuţă, ştiind că eu am fost o miarţă la naştere (am avut două kile opt sute) şi nici mămica ei nu e corpolentă.

Acum, Miriam are şase luni şi i-au ieşit trei dinţişori de care e foarte preocupată. De curând Angela şi-a făcut analizele care i-au ieşit bine. Mai mult decât atât: Sfântul Nectarie a stopat evoluţia bolii ei. Ţine virusul în şah. Noi nădăjduim într-o vindecare totală.

Sper ca toţi cei care primesc ajutor de la Sfântul Nectarie de Eghina să înmulţească mărturiile despre el!

(*Ciprian Voicilă*[1])

[1] Iniţiativa alcătuirii şi tipăririi volumului de faţă i-a aparţinut lui Danion Vasile. După ce a editat volumul *Noi minuni ale Sfântului Nectarie* (Editura Bunavestire, Galaţi, 2003), a pornit strângerea de materiale pentru această carte. După ce am postat pe blog-ul său mărturia personală despre ajutorul primit de Sfântul Nectarie, mi-a solicitat colaborarea – el începând lucrul la un volum de interviuri cu diferite persoane care au fost ajutate de Sfântul Nectarie şi alţi sfinţi (din care, în partea a doua a acestei cărţi, apare mărturia Mariei Liliana Manolache - „Am fost operată de Sfântul Nectarie…"). Astfel, am strâns şi eu o parte din mărturiile despre minunile Sfântului Nectarie. Şi a rezultat acest volum…

„Nimic nu putem face fără Dumnezeu”

În urmă cu trei ani şi jumătate am aflat că am o formă de hepatită şi că ficatul meu este foarte afectat din cauza aceasta. Vestea mi-a răscolit toate planurile făcute până atunci, pentru care trebuia să am o sănătate de fier. Mai târziu mi-am dat seama că erau gânduri deşarte şi că nimic nu putem face fără Dumnezeu.

Trecusem şi printr-o operaţie provocată de greşeala unui medic care mi-a făcut puncţia hepatică. În noaptea dinaintea accidentului de puncţie am avut un vis în care eu eram culcată pe un pat şi mai multe obiecte ascuţite zburau spre mine. Eu trebuia să strig încontinuu rugăciunea Tatăl Nostru, dacă mă opream o secundă, un cuţit venea şi mă tăia. M-am trezit îngrozită, dar nu am înţeles că trebuie să mă rog. A doua zi s-a întâmplat accidentul. Nu ştiam ce voi face, eram foarte deprimată, aveam sentimentul că totul s-a prăbuşit în jurul meu, dar ceva îmi spunea că trebuie să fie o ieşire, doar să am răbdare.

Dezlegarea acestei situaţii a început într-o zi când, mergând spre casă, m-a strigat o fostă colegă de facultate. Nu o văzusem de cinci ani. Mai târziu această colegă mi-a devenit naşă de cununie. Mergea să se închine Sfântului Nectarie, ale cărui moaşte se află la Mănăstirea Radu Vodă şi m-a întrebat dacă nu vreau să merg cu ea. Nu auzisem de Sfântul Nectarie, nici de Mănăstirea Radu Vodă. În acel moment nu am putut să merg, colega mea

însă mi-a spus că pot veni a doua zi, când se slujea Sfântul Maslu.

Am venit a doua zi, am stat la slujbă şi m-am rugat tot timpul Sfântului Nectarie să mă ajute. Timpul a trecut foarte repede. Atunci am simţit că mi se deschide un drum nou şi că numai acolo, în biserică, voi găsi înţelegere şi bucurie, doar că trebuie să mă rog. La scurt timp după acestea, de ziua Sfântului Dimitrie Basarabov, o prietenă m-a chemat să ne închinăm la moaştele sfântului. Am ajuns la zece seara, ea era deja acolo cu încă doi prieteni, un băiat şi o fată. Am stat la coadă toată noaptea, am vorbit, chiar a fost foarte vesel datorită băiatului – care avea să fie viitorul meu soţ. Dimineaţa în zori am plecat bucuroasă şi împăcată. Am hotărât să ne întâlnim a doua zi. Întâlnirile cu el îmi aduceau linişte sufletească şi am avut convingerea că pe el îl căutam. După şase luni, ne-am căsătorit. A fost o nuntă foarte frumoasă.

În lupta mea cu virusul hepatic, am făcut un tratament de un an de zile, iar la ecografia de după tratament, doctoriţa mi-a spus că s-ar putea să am ciroză sau cancer şi că trebuie făcute alte analize. M-am rugat împreună cu soţul meu Maicii Domnului, Sfântului Nectarie şi Sfintei Matrona din Moscova. Analizele au arătat că nu era nici una, nici alta. Duhovnicul meu mi-a spus că mi s-a întâmplat asta pentru că trebuie să trec într-o nouă etapă a vieţii mele duhovniceşti. Am învăţat că mândria este cel mai mare pericol şi că smerenia este o putere şi nu o slăbiciune, cum credeam mai demult. După şase luni am rămas însărcinată.

În timpul sarcinii, doctoriţa a fost mai îngrijorată decât mine de ce mi se putea întâmpla. Dar totul a decurs uşor, inclusiv naşterea prin cezariană. Acum avem o fetiţă

minunată, darul nostru de la Dumnezeu, care ne bucură şi ne înfrumuseţează fiecare clipă a vieţii noastre.

Acum două săptămâni, analizele pe care le-am făcut au arătat că boala nu a evoluat. Îi mulţumesc Sfântului Nectarie pentru toate minunile din viaţa mea, de când s-a milostivit să mă ajute şi să-mi arate unde este.

(*Angela Voicilă*)

„Şi de cancer poţi muri sau nu, totul depinde de tine…”

Mă numesc Elena Vascan, am vârsta de 51de ani. Scriu aceste rânduri pentru a-I mulţumi bunului Dumnezeu că exist şi câtorva persoane care au fost alături de mine atunci când am trecut prin cea mai grea perioadă din viaţa mea.

Aceşti oameni, cărora le mulţumesc tot restul vieţii mele, sunt:

- cei din familia mea,
- câteva rude care m-au susţinut material şi moral,
- prof. dr. Irinel Popescu, Dr. Teoharie Marinescu,
- ieromonahul Sava de la mănăstirea Radu Vodă din Bucureşti.

Pe scurt, pot spune că, în vara anului 2006, am fost nevoită să mă internez datorită faptului că pierdeam în greutate, astfel, a trebuit să caut cauza.

După câteva investigaţii am fost sfătuită să fiu operată la stomac, lucru care s-a şi întâmplat pe 6 septembrie 2006. Operaţia a fost făcută la Bucureşti, la spitalul Fundeni. După operaţie, familia a fost anunţată de către profesor că am neoplasm (cancer) gradul 3, fază destul de avansată a bolii, fără ca eu să ştiu, aflând apoi pe parcursul tratamentului.

Pot spune că eu, până atunci, nu am rostit cuvântul cancer. Am refuzat să cred că am aşa ceva. Tot timpul mi-am zis: „Dintr-o simplă răceală poţi muri sau nu, aşa şi de

cancer poţi muri sau nu, totul depinde de tine”. Am convingerea că trebuie să ai, mai ales în astfel de momente, o gândire optimistă, să ai răbdare. În sine, răbdarea este o virtute pentru că ea are ca rod nădejdea în Dumnezeu.

Acum e momentul să spun că am primit o educaţie spirituală de la fiica mea, Nicoleta. La îndemnul ei am ajuns la părintele S., căruia îi mulţumesc tot timpul.

Pot spune că am ascultat în totalitate îndrumările medicului. Am făcut chimioterapie (citostatice), radioterapie – tratament foarte greu de suportat, dar tot timpul mi-am zis: „Trebuie să fie bine”.

Aproape de fiecare dată când începeam tratamentul, timp de 10 luni, treceam pe la părintele S. pentru spovedanie. Foarte uimită eram când primeam telefon de la părintele S. Mă întreba ce fac şi dacă mă ţin de rugăciune, căci dumnealui se roagă în continuare pentru mine. Ce spuneţi?! Mai rar aşa preot, să se intereseze de sănătatea oamenilor, lucru pe care medicii îl fac foarte rar, cu mici excepţii.

La 6 luni după operaţie, supărare mare!!! La examenul tomografic au apărut la stomac câţiva ganglioni. Am venit plângând la părintele S. Şi ce credeţi că mi-a zis??? „Aşa cum au apărut ganglionii, pot să şi dispară”, lucru care s-a şi întâmplat.

În luna mai 2007, la îndemnul fiicei mele, Nicoleta, am mers în Grecia, pe insula Eghina. Acolo se află moaştele Sfântului Nectarie. Pot spune că a fost destul de greu să ajungem acolo (atât fizic, cât şi material), dar am reuşit. Când am ajuns, surpriză mare!!! „Raiul pe pământ”. Vă doresc să ajungeţi acolo. Aşa cum poate bine ştiţi, Sfântul Nectarie Taumaturgul este unul dintre cei mai iubiţi şi mai căutaţi sfinţi de către toţi credincioşii. Foarte

mulţi oameni care au venit de-a lungul vremii să se închine la sfintele moaşte aflate la Mănăstirea Sfânta Treime din insula Eghina au plecat vindecaţi sufleteşte şi trupeşte. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu mine.

Ajungând în ţară, la Bucureşti, am mers direct la clinică pentru a-mi continua tratamentul. Surpriză însă, doctorul care mă supraveghea din punct de vedere medical a spus să oprim tratamentul deoarece sunt „clinic sănătoasă".

Aşadar, Îi mulţumesc încă o dată bunului Dumnezeu că exist, îi mulţumesc fiicei mele Nicoleta că m-a îndrumat să merg la mănăstirea Radu Vodă, unde, datorită părintelui S. am învăţat că trebuie să accept situaţia aşa cum este, căci prin rugăciune totul poate reveni la normal, lucru care s-a întâmplat şi în cazul meu.

(*Elena Vascan*)

Arătările Sfântului Nectarie – minuni din Bucureştiul zilelor noastre…[2]

Îi mulţumesc Bunului Dumnezeu că mi-a dat să îl cunosc şi eu, nevrednica, pe Sfântul Nectarie! Deşi am primit educaţie religioasă din fragedă copilărie şi cunoşteam vieţile mai multor sfinţi şi faptul că aceştia mijlocesc pentru noi înaintea lui Dumnezeu, trebuie să recunosc că, la acea vreme, eu mă rugam doar Maicii Domnului, Mântuitorului Iisus Hristos, Prea Sfintei Treimi şi, mai rar, Sfântului Ierarh Nicolae (ocrotitorul copilăriei mele). Eram prietenă de trei ani cu actualul meu soţ, eram studentă în anul IV de facultate şi aşteptam cu nerăbdare să termin facultatea pentru a ne împlini în sfârşit dragostea prin Sfânta Taină a căsătoriei.

Însă lucrurile nu au decurs atât de simplu cum ne aşteptam noi şi Bunul Dumnezeu a îngăduit să trecem printr-o serie de încercări cu menirea de a ne căli şi întări dragostea şi credinţa. Ne iubeam mult, aveam o prietenie frumoasă şi curată (cum le doresc tuturor tinerilor), dar dintr-o dată au început să apară între noi neînţelegeri, lucruri mărunte şi ridicole care, pentru o vreme, ne-au stricat liniştea şi frumoasa prietenie. A fost o cumpănă foarte grea, am suferit mult amândoi, nu voiam să ne

---

[2] Material preluat de pe http://www.danionvasile.ro/blog/2010/07/07/aratarile-sfantului-nectarie-minuni-din-bucurestiul-zilelor-noastre/ .

despărţim, dar oricât ne-am fi dorit să fie bine, ceva ce nu puteam înţelege se întâmpla şi iar ne supăram.

Ajunseserăm să credem că e momentul ca fiecare să îşi urmeze drumul său în viaţă, şi, cu toate că ne era foarte greu, ne gândeam că poate aşa e mai bine decât să suferim şi mai mult pe viitor. Mă rugam mult Maicii Domnului să ne ajute să luăm hotărârea cea bună şi să nu ne lase. Îl iubeam mult pe prietenul meu, simţeam acelaşi lucru şi din partea lui şi tot mai mult mă mustra conştiinţa pentru suferinţa pe care i-o pricinuiam. Singura mea nădejde era Maica Domnului, căreia îi ceream continuu prin vorbe simple să nu ne lase.

Într-o noapte am visat că eram cu prietenul meu la Mănăstirea Radu Vodă. Obişnuiam să trecem pe acolo, din când în când, dar încă nu îl cunoscusem pe Sfântul Nectarie. De fiecare dată când mergeam acolo treceam pe la racla sfântului şi sărutam sfintele moaşte doar aşa, în semn de respect, fără niciun fel de trăire, grăbindu-mă să ajung în faţă, să mă rog Maicii Domnului şi Mântuitorului. La fel am făcut şi în visul meu: am intrat, am sărutat în grabă sfintele moaşte şi am vrut să pornim către altar, dar ne-am oprit din drum privind spre uşa mănăstirii, unde mai mulţi oameni şi preoţi duceau un sicriu. Văzând, m-am mirat pentru că era pentru prima dată când vedeam o astfel de ceremonie acolo. Ne-am oprit pentru un moment să ne închinăm pentru sufletul „răposatului”, dar şi mai mare mi-a fost uimirea când din sicriu s-a ridicat un preot călugăr (îşi ţinea camilafca pe umărul drept), a venit direct la noi, ne-a dat binecuvântare, spunând: „Maica Domnului şi Domnul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze!”, ne-a învăluit cu privirea, împărtăşindu-ne multă pace, bucurie, nădejde şi dragoste şi apoi s-a îndreptat spre altar. M-am trezit foarte liniştită, mi-a rămas foarte bine întipărit în

minte visul şi mai ales chipul Părintelui: un bătrânel mărunţel, foarte simplu, cu ochi mari şi expresivi, cu barba un pic căruntă, cheliuţă pe mijloc, până în creştetul capului, scăldat în lumină, plin de bucurie, pace, dragoste, smerenie… nu am cuvinte să-l descriu.

Deşi îmi aducea multă linişte şi îmi venea în gând că poate e un răspuns al Maicii Domnului la rugăciunile mele şi, cu toate că mă preocupa mult să aflu cine e preotul călugăr din visul meu, încercam să alung acel vis, ştiind că visele de multe ori sunt de la vrăjmaşul. Tot alungând acest vis, la scurt timp am avut un altul, tot despre Mănăstirea Radu Vodă: urcam dealul la mănăstire cu prietenul meu şi ne miram amândoi pentru că era foarte multă lume, cum este la hramuri. Am întrebat o femeie dacă este hramul bisericii sau care este motivul pentru care era aşa multă lume acolo, iar aceea ne-a răspuns: „Nu, nu este hram şi nici ziua sfântului, dar aici în mănăstire se află moaştele unui mare sfânt şi mare făcător de minuni – Sfântul Nectarie – pe care lumea nu îl cunoaşte, iar părinţii l-au scos afară pentru ca toată lumea să afle şi să vină să i se închine şi să primească ajutor în toate nevoile pe care le are”.

Uimiţi, ne-am continuat apoi drumul către biserică şi, într-adevăr, sfântul era aşezat afară, în foişorul care se afla la acea vreme în faţa bisericii şi toată lumea trecea şi i se închina. Vorbea lumea din jur că un părinte de acolo de la mănăstire a fost vindecat de cancer şi de aceea l-au scos părinţii afară ca toată lumea să afle şi să vină să se închine. Am mai observat atunci un părinte care stătea în genunchi şi se ruga cu lacrimi şi mă gândeam atunci în vis că probabil este părintele care a fost vindecat. Eu stăteam ca un stâlp şi mă minunam de cât sunt de netrebnică, dându-

mi seama ce înseamnă credinţa adevărată şi cât de mult am greşit eu.

M-am trezit şi m-am pornit în grabă către mănăstire, să trec pe la sfântul înainte de serviciu, să îl rog să mă ierte şi să mă ajute şi pe mine. Când am ajuns acolo nu pot exprima în cuvinte ce am simţit când am privit icoana Sfântului Nectarie şi am recunoscut în ea chipul părintelui călugăr care ne-a dat binecuvântare în primul meu vis. Apoi mi-am cumpărat cărţile cu viaţa şi minunile Sfântului Nectarie şi, într-adevăr, toate câte citeam despre Sfântul Nectarie mi-l arătau exact cum l-am perceput în vis. De atunci am ceva foarte special pentru Sfântul Nectarie, a devenit noul nostru ocrotitor, mi-a dăruit un părinte, îndrumător duhovnicesc minunat, din mănăstirea sa, ne-a ajutat să trecem peste toate încercările, ne-am căsătorit de doi ani şi Îi mulţumim lui Dumnezeu, ne înţelegem foarte bine. De atunci l-am chemat şi îl chemăm mereu în ajutor pe Sfântul Nectarie în toate nevoile şi greutăţile întâmpinate şi, de fiecare dată, primim fără întârziere ajutorul cerut.

Acum ne dorim copilaşi şi, cu toate că medicii m-au diagnosticat cu uter bicorn (o malformaţie din naştere) şi mi-au spus că există multe şanse să nu pot duce o sarcină la maturitate şi fătul să se oprească din evoluţie, noi suntem foarte încrezători în binefăcătorul nostru, Sfântul Nectarie, în ajutorul tuturor sfinţilor, al Maicii Domnului şi al Prea Sfintei Treimi.

Sfântul Nectarie este minunat, mergeţi la el şi cereţi-i ajutorul în toate nevoile voastre!

(*Iuliana Bulgaru*)

„Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Lui”

Sfinţii sunt prietenii lui Dumnezeu şi mijlocitorii mântuirii noastre înaintea Preasfintei Treimi. Orice rugăciune a noastră şi orice lacrimă ieşită dintr-un suflet deznădăjduit sunt ascultate de Dumnezeu şi de sfinţii Lui. De multe ori nu primim răspunsul rugăciunilor noastre imediat, dar dacă stăruim şi avem credinţă, Dumnezeu ne împlineşte cererile cu iubire de oameni, dacă ne sunt de folos şi spre mântuirea sufletului nostru.

Am cunoscut puterea rugăciunilor Sfântului Nectarie. Am văzut vindecări miraculoase prin ajutorul sfântului; am văzut tămăduiri sufleteşti ale oamenilor deznădăjduiţi, care au cerut ajutorul lui, dar totodată eu însumi am fost subiectul unei asemenea minuni.

Aveam de mai multă vreme o problemă dermatologică la piciorul stâng care, cu timpul, se acutiza şi se întindea pe întreg piciorul. Am încercat diferite medicamente, dar fără niciun rezultat pozitiv. În timp, durerea creştea şi se formase o crustă dureroasă pe talpa piciorului, încât aproape nu mai puteam merge. Într-o zi, mergând la Sfânta Liturghie în biserica mănăstirii, am luat o sticluţă cu mine şi după terminarea slujbei am umplut-o cu ulei din candela care străjuieşte moaştele Sfântului. Am mers la chilie si m-am uns pe locul dureros, după care am făcut Acatistul Sfântului Nectarie, pe care l-am rugat să mă ajute.

A doua zi, când m-am trezit şi am călcat pe pământ, mi-am dat seama că durerea dispăruse şi am cercetat locul care acum era curat, fără urmă de rană sau vreun semn că fusese o problemă de ordin medical.

Atunci am conştientizat că Sfântul Nectarie, marele făcător de minuni, făcuse şi cu mine o minune. Impresionat, şi în acelaşi timp recunoscător, am mers în biserică, mulţumindu-i sfântului pentru ajutorul acordat şi rugându-l să mă ocrotească în continuare.

(*Protosinghel Ipolit Lazăr, Mănăstirea Radu Vodă*)

Sfântul Nectarie ne-a salvat, pe mine şi pe copilul meu!

Mă numesc Mija Constantin şi sunt preot în comuna Crucea, judeţul Constanţa. Ceea ce urmează să citiţi este povestea naşterii fiului nostru Nectarie-Emanuel care are acum 8 luni. Am promis Sfântului Nectarie că vom spune această poveste tuturor celor care sunt deznădăjduiţi şi care nu mai au puterea să creadă în ajutorul lui Dumnezeu şi al sfinţilor. Soţia mea, presbitera Mihaela, este cea care a scris povestea.

„Trebuia să-mi vină sorocul să nasc în perioada 3-6 iunie 2008, dar am hotărât împreună cu doamna doctor Belcin Anca de la Spitalul Municipal Medgidia, judeţul Constanţa, să nasc (să-mi facă operaţia de cezariană - a treia) pe 22 mai. Cu toate acestea, băieţelul meu s-a hotărât să vină pe lume mai devreme cu 9 zile.

În seara zilei de 11 mai, după o duminică liniştită, deodată a început să-mi crească tensiunea (cu toate că nu am avut niciodată probleme cu tensiunea). Eram în săptămâna a 37-a de sarcină. Norocul meu a fost că în casă aveam un tensiometru, iar când soţul meu mi-a luat tensiunea, o aveam 15 cu 10, şi aşa am hotărât să mergem la spital. Ajunşi acolo la 4.30 dimineaţa, tensiunea mea era 16.

Mi-au fost administrate medicamente, pentru a-mi scădea tensiunea (tensiunea când îmi scădea la 13 cu 8, când îmi creştea la 17-18), însă medicul văzând că

organismul meu nu răspunde medicamentelor respective, a hotărât ca marţi, 13 mai - tensiunea era 20, să-mi facă operaţia de cezariană. Totul a fost o minune. Sfântul Nectarie ne-a salvat, pe mine şi pe copilul meu! Toată sarcina eu şi soţul meu am citit acatistul Sfântului Nectarie şi ne-am rugat la Maica Domnului.

De ce Sfântul Nectarie a făcut o minune? Pentru că primii doi copii mi-au murit la naştere fără să aibă nimic. Primul a avut 4 kg, iar al doilea 3,5 kg. Amândoi erau băieţi, iar doctorul mi-a spus că îl depăşeşte situaţia. Este cel mai bun doctor din Constanţa. Cel puţin la al doilea m-a trimis acasă cu tensiunea 15, să stau liniştită că a doua zi nasc. A doua zi mi-a murit copilul. Cel mai tare m-a durut că nu au fost botezaţi. Dar Dumnezeu m-a întărit şi am încercat şi a treia oară, şi am reuşit. Am reuşit să nasc un băieţel de 3,3 kg. O minune de băieţel, pe care îl cheamă Nectarie, ca pe sfântul lui ocrotitor. Sfântul Nectarie m-a ajutat pentru că era să mor, deoarece prin uterul meu se vedea părul bebeluşului. Vă scriu toate acestea, pentru că aşa i-am promis sfântului, ca toate mamele care suferă că nu au copii să nu deznădăjduiască.

Să se roage la Sfântul Nectarie şi sigur le va ajuta.”

(*Părintele Constantin şi Presbitera Mihaela Mija - judeţul Constanţa*)

Sfântul Nectarie îl vindecă pe monahul Mihail de mai multe boli

Mă numesc Mihail şi sunt monah, vieţuitor în Mănăstirea Sfântul Filip din localitatea Adamclisi, judeţul Constanţa, şi sunt în vârstă de douăzeci şi patru de ani. Cu smerenie şi cu drag am să vă scriu câteva rânduri despre minunea care s-a petrecut cu mine la Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă, din Bucureşti.

M-am îmbolnăvit de o boală cam grea. De fapt, de mai multe: hepatită activă de însoţire, colecist alungit, gastrită cronică, ulcer duodenal, stomacul era întors pe dos, aveam reflux gastroesofagian, fierea era plină de mâl şi piatră, sufeream de colon iritabil, aveam o infecţie puternică în gât de doi ani. Toate aceste boli m-au răpus şi nu mai puteam să mănânc, nici să muncesc, îmi afectaseră chiar şi pravila de rugăciune pe care o am, că nu mai puteam să stau pe picioare. Asta era suferinţa mea de doi ani.

N-am putut să mă lupt cu boala, însă într-o zi de vineri, când am ieşit cu vacile la păscut, la şapte dimineaţa, n-am mai rezistat de dureri şi am plecat la cameră să mă întind în pat, ca aşa să îmi treacă durerile, dar nu au mai trecut. M-am chinuit aşa până duminică dimineaţa. La ora douăsprezece, la amiază, am hotărât să plec la spital, când am văzut că mi se umflase tot corpul şi nu mai puteam vorbi de durere. Am mers la biserică, la Părintele Stareţ Dorotei, şi i-am spus ce se întâmplă şi el

mi-a dat binecuvântarea să plec la spital la Constanţa. Mi s-au făcut analize şi mi s-a pus diagnosticul de hepatită. Am fost transferat la boli infecţioase pe 22 iulie 2010. Am stat până pe 3 august la boli infecţioase, unde mi s-au făcut continuu analize, că nu ştiau ce boală am. După analize au rezultat şase diagnostice diferite, şi, când am auzit, m-am rugat la Sfântul Nectarie şi la Maica Domnului ca să scap. După rugăciune m-am întins în pat. Deodată am văzut deasupra mea pe Sfântul Nectarie, cum stătea în icoană. Am rămas surprins. Nu am luat în seamă, crezând că este vrăjmaşul care vrea să mă păcălească, şi mi-am văzut de treabă.

Pe 7 august m-am mutat la spitalul CFR Constanţa, doctorii spunându-mi că nu au ce face cu mine. Acolo mi-au zis că nu sunt de competenţa lor şi m-au trimis la Bucureşti, la Fundeni. Am ajuns pe 11 august, într-o miercuri dimineaţa. Îmi era foarte rău. Am aşteptat împreună cu stareţul şi o creştină, care era din Bucureşti. A venit doctoriţa şi m-a preluat pentru analize. Au ieşit aceleaşi rezultate, foarte rele, acelaşi diagnostic. M-au programat pentru operaţie de fiere şi stomac pentru joi dimineaţa, la ora nouă.

Pe 11 august m-am dus să mă internez. La internare mi-a zis să intru în salonul numărul 220 ca să mă pregătească pentru joi. M-am dus, dar nu mai erau locuri. Atunci doctoriţa mi-a zis să merg acasă şi să vin joi dimineaţa din nou. Şi am plecat. Pe drum mi-am adus aminte de Sfântul Nectarie, care mă vizitase miercuri, prin icoană. I-am spus creştinei care se ocupa de mine să mă ducă la Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă, să mă rog la moaştele sfântului. Când am ajuns, m-am rugat şi lângă mine am simţit prezenţa Sfântului Nectarie. Îmi

spunea prin gând că m-am făcut bine şi că nu o să mă operezeze şi o să plec acasă.

I-am spus creştinei care se ocupa de mine ce mi s-a întâmplat şi am plecat acasă, simţindu-mă foarte rău. Când am ajuns acasă, am adormit, urmând ca de dimineaţă să plec la doctor pentru operaţie. M-a sunat creştina să mă trezesc. M-am trezit de dimineaţă şi pe drum, cum mergeam, am realizat că minunea se întâmplase. Nu mă mai durea nimic şi puteam să merg şi mi-a dispărut şi ameţeala şi puroiul din gât, pe care îl scoteam în fiecare dimineaţă, şi i-am spus femeii care se ocupa de mine că mă simt foarte bine şi că nu mai am nimic.

Am ajuns la spital la Fundeni. M-a văzut doctoriţa şi mi-a zis să mă duc la analize, să mă pregătească de operaţie. La ora 10:30 era programată operaţia. Când mi-a recoltat sânge mi-au ieşit deodată analizele bune. Nu mai aveam nicio boală, eram sănătos deplin. Doctoriţa o ţinea pe-a ei, că este o eroare de calculator şi mi-a repetat iar analizele. La fel, au ieşit bine. Şi m-a întrebat foarte mirată, şi totodată speriată, ce am făcut de mi-au ieşit analizele bine. Eu i-am spus că m-am rugat la Sfântul Nectarie şi că el m-a făcut bine. Ea m-a întrebat cine este Sfântul Nectarie. I-am spus că e Sfântul Nectarie de la Mănăstirea Radu Vodă, din Bucureşti, mare făcător de minuni. Mi-a zis că nu mai este nevoie de intervenţia chirurgicală, că m-am făcut bine şi că o să plec acasă. Ne-am bucurat enorm şi eu şi persoana care mă însoţea la drum.

Am mers amândoi şi am dat slavă Sfântului Nectarie că m-a vindecat şi că pot să mă rog din nou, să muncesc şi să am grijă să îmi fac ascultarea la mănăstire. Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi! Amin.

(*Monahul Mihail, Mănăstirea Sfântul Filip, Adamclisi*)

Minunile de la Ghimiceşti - Vrancea

În anul 2008, Toma C. din Ghimiceşti, Vrancea, în vârstă de 77 de ani, suferind de diabet, a căpătat o rană la un picior. În scurt timp, rana s-a extins, tratamentul administrat acasă neavând niciun efect benefic, şi piciorul a început să se tumefieze. Aurica, soţia sa, a venit la duhovnic şi, la racla cu sfinte moaşte, a primit îndrumări să se roage împreună cu soţul ei Sfântului Nectarie, făcătorul de minuni.

Citind cartea cu viaţa sfântului şi săvârşind acatistul cât mai des şi cât mai târziu în noapte, au mers la fiul lor la Botoşani pentru o intervenţie chirurgicală din partea unor medici foarte buni. Dar analizele au dus la concluzia că partea de jos a piciorului trebuie amputată. Vestea a fost de nesuportat pentru bietul om, preferând ca mai bine să moară decât să rămână infirm. Un gând din afara lui l-a făcut să ceară să fie dus acasă sau, dacă tot insistă familia, la spitalul din Focşani. Acolo, acelaşi diagnostic, aceeaşi soluţie...

Între timp, soţia şi copiii l-au convins că merită să jertfească o parte din trupul său pentru a se mai putea bucura unii de alţii atât cât va mai îngădui Dumnezeu. Rugăciunile către Sfântul Nectarie, atât acasă, cât şi la racla cu Sfintele Moaşte din biserica de la Ghimiceşti, erau vii şi cu nădejdea că făcătorul de minuni îl va ajuta să treacă cu bine de operaţie.

Sosise ziua intervenţiei chirurgicale, toată lumea implicată în acest sens era pregătită, mai puţin medicul chirurg. Acela nu a putut să vină în ziua aceea şi a fost înlocuit de altcineva. Pacientul a fost adus în sala de operaţie şi preluat de medicul anestezist. Nefiind cunoscut de noul chirurg, acesta examinează sumar piciorul bolnavului şi constată că, în mod ciudat, zona afectată începe să se încălzească, fapt care a determinat echipa medicală ca, în ultimul moment, să renunţe la operaţie şi să apeleze la tratamentul medicamentos.

În scurt timp, rana s-a vindecat şi nimeni nu s-a îndoit de faptul că noul doctor fără de arginţi, Sfântul Nectarie, săvârşise o mare minune.

***

La biserica din Ghimiceşti, Vrancea, care adăposteşte sfinte moaşte de la douăzeci de sfinţi, este o părticică şi din moaştele Sfântului Nectarie. Aici, vecerniile şi acatistele sunt săvârşite împreună cu copiii de la Corul „Sfântul Nectarie”. Deseori, unele persoane cu o stare duhovnicească aleasă simt revărsări de mireasmă dumnezeiască.

Anul trecut (2009), încercaţi de unele greutăţi, atât noi, cei mari, cât şi copiii de la cor – persecutaţi la şcoală pentru apartenenţa la acest cor – am cerut ajutorul Sfântului Nectarie. Într-o vineri seara, la un acatist, pe când copiii stăteau în genunchi în jurul preotului, cu faţa la Sfântul Altar, o doamnă de mare încredere a simţit nespusă bucurie văzând pentru câteva clipe pe Sfântul Nectarie stând în picioare, în stânga icoanei Maicii Domnului, între iconostase, cu faţa către copii, căutând, parcă, să transmită bunătate şi nădejde. Problemele s-au

rezolvat, corul de copii nu s-a destrămat, ci a căpătat mai mulţi membri, din satele vecine.

***

O tânără, Gabriela, din Moviliţa, localitate învecinată cu Ghimiceşti, a fost diagnosticată cu leucemie. Era studentă, râvnitoare în toate cele bune şi boala de care aflase putea să o distrugă nu numai fizic, ci şi psihic... E o taină cum Dumnezeu le dă aleşilor Săi puteri de nebănuit. Pentru că numai harul Domnului şi mijlocirea Maicii Sale şi a sfinţilor pot să-l facă pe om să iasă întreg din focul suferinţei.

Această tânără a mers la medicul de familie, doamna M.T., care, împărtăşindu-i din experienţa sa duhovnicească, a îndrumat-o să ceară ajutorul Sfântului Nectarie. I-a dat acatistul sfântului, i-a vorbit despre minunile cunoscute din cărţi, i-a împărtăşit din bucuria de pelerin la moaştele sfântului, în Eghina, dar şi la părticica din racla de la Ghimiceşti, şi a trecut-o şi în pomelnicul personal, pomenit la fiecare slujbă a acatistului în Biserica de la Ghimiceşti. Iată, medici care se şi roagă pentru pacienţi!

Gabriela a trecut astfel prin inerentele chinuri ale citostaticelor, i-a căzut părul, nu s-a putut hrăni cum trebuie, dar pe toate le-a depăşit cu nădejde în ajutorul Sfântului Nectarie. Acum, după 2 ani, a terminat facultatea, are serviciu în Iaşi, a fost în Italia pentru analize şi veştile sunt minunate, boala fiind în remisie.

***

Toţi ştim cât de mult iubeşte Sfântul Nectarie copiii. Îi iubeşte şi pe cei nenăscuţi şi le ajută pe mamele purtătoare de prunci.

Într-o familie din Moviliţa, urma să se nască un copil peste şase luni. Faptul că mai aveau copii, lipsa unui serviciu, sărăcia şi credinţa nu îndeajuns de lucrătoare i-au determinat pe viitorii părinţi ai pruncului nenăscut să se gândească la avort. Au împrumutat bani, au încercat să ajungă la o clinică, dar n-au reuşit şi au cheltuit banii. S-au mai împrumutat o dată, dar pentru că sarcina era prea înaintată, au fost sfătuiţi să renunţe sau să caute alt doctor, capabil să-şi asume riscul... Au cheltuit şi banii aceştia, în casă, pentru copiii pe care îi creşteau. S-au mai împrumutat o dată, a treia oară, şi au mers la medicul de familie, doamna Mariana T., rugând-o să-i dea gravidei un bilet de trimitere pentru a scăpa de copil. Medicul, cu o viaţă duhovnicească exemplară, i-a spus că pentru aşa ceva nu dă trimitere, nu vrea să aibă părtăşie la un păcat aşa de mare.

Atunci, femeia, plecând, a zis că va căuta ea o soluţie sau alt medic... Îndată, doctoriţa s-a ridicat cu gândul la Sfântul Nectarie: „Sfinte Nectarie, ajut-o!” Apoi, cu voce tare, a strigat după gravidă: „Uite, dacă naşti copilul, ţi-l cresc eu!” Nu se mai gândise la aşa ceva. Este văduvă şi are deja doi copii mari acasă... Dar, parcă altcineva o împinsese să dea grai cuvintelor de mai înainte. Cea însărcinată se opreşte, se întoarce şi zice: „Vorbiţi serios? Îl creşteţi?” „Da” - răspunse doctoriţa şi, în clipa aceea, copilul nenăscut avea în mintea dânsei şi un nume: Nectarie sau Nectaria. Sfântul Nectarie „arbitrase” lupta dintre viaţă şi moarte. Câştigase Viaţa...

Tânăra gravidă s-a dus acasă şi a discutat cu soţul ei. Acesta a căutat de mai multe ori să se convingă de

seriozitatea înţelegerii cu viitoarea „mamă adoptivă”, obţinând de fiecare dată răspunsuri certe din partea acesteia.

Doamna doctor, frământată de gândul unei vieţi care începea să se complice foarte mult (văduvie, serviciu solicitant, doi copii mari, cu cheltuieli pe măsură, şi, acum, un copil mic...), dar conştientă că trebuie să salveze un prunc nenăscut, a mers în ziua aceea acasă, dându-le copiilor o veste care nicicând nu-i trecuse cuiva din familie prin minte. Însă, dumnezeiescul har a făcut ca inimile lor să primească totul ca de la Domnul.

Prin luna a şaptea a sarcinii, lucrurile iau o întorsătură neaşteptată. Se vede că Sfântul Nectarie nu a vrut ca părinţii să regrete vreodată slăbiciunea lor şi a trezit în ei dorinţa, de altfel firească, de a păstra copilul. Au venit la doamna doctor şi au spus că ei nu mai pot renunţa la copil când se va naşte. Vestea a demobilizat puţin familia doamnei, pregătită serios pentru slujirea maternă, dar îndată s-a stabilit relaţia de năşie, încât copilul urma să fie botezat de dânsa.

La vremea potrivită, s-a născut şi copilul mult „râvnit”, un băieţel sănătos şi frumos, care avea să primească numele de Nectarie-Gabriel. Botezul trebuia să aibă loc în biserica parohială, alta decât cea cu moaştele Sfântului Nectarie, de care este legată familia doamnei doctor. Dar, cu trei zile înainte de botez, preotul de la biserica satului în care locuiesc părinţii copilului îi anunţă că nu va fi în parohie în ziua aceea şi că pot merge la o biserică vecină. Se înţelege că Sfântul Nectarie dorea ca acest copil să fie botezat în lăcaşul cu sfintele sale moaşte, la Ghimiceşti. Şi aşa s-a şi întâmplat. În ziua naşterii sale celei de-a doua (botezul), pruncul Nectarie-Gabriel B. s-a

atins şi de sfintele moaşte ale minunatului său ocrotitor - Sfântul Nectarie.

Credem că e uşor de priceput ce a făcut Sfântul Nectarie, cum, printr-o singură conjunctură, a salvat sau a ajutat mai multe suflete:

- copilul nu a mai fost sortit lepădării, ci, născându-se normal, a primit şi haina luminoasă a Sfântului Botez;

- cei doi părinţi au fost feriţi de a purta stigmatul pruncuciderii şi, prin naşterea şi creşterea copilului, au mai multe şanse de mântuire;

- doamna doctor, care, asumându-şi toată greutatea şi responsabilitatea unei mame adoptive, va avea în ceruri răsplata celei ce deja a crescut copilul alteia;

- copiii doamnei (R. şi A.), care, plasându-se departe de invidie, se hotărâseră să împartă tot ce au, inclusiv dragostea maternă, cu un frate neînrudit cu ei - şi pentru aceasta vor primi cerească răsplată.

(*Pr. Vasile Dabija, Ghimiceşti, Vrancea*)

Fiul meu este vindecat prin puterea sfinţilor

Iată povestea: În postul Paştelui anului 2007, într-o vineri, am aflat de boala copilului meu, o boală necruţătoare, care la ora actuală bântuie lumea, secerând fără milă bătrâni şi copii, anume - cancer Hodkin gr. III. Doctorii i-au dat trei săptămâni de viaţă după ce i-au făcut biopsia, dar iată că Bunul Dumnezeu nu a vrut acest lucru şi a hotărât altfel, întărindu-mă, înainte de toate, pe mine. În momentul când am auzit diagnosticul, în loc să mă prăbuşesc în disperare, am spus: „Este o încercare de la Bunul Dumnezeu."

Apoi am luat drumul bisericii cu copilul de mână, ca să particip la taina Sfântului Maslu. Aşa am făcut. Primul Maslu la care am participat împreună a fost la biserica Sfântul Antonie cel Mare, mare făcător de minuni, unde slujba se ţine marţea. Următorul pas, înainte de a începe tratamentul cu citostatice, a fost să mergem la un mare şi dumnezeiesc duhovnic al nostru, al românilor, care încă mai este printre noi şi pentru care trebuie să-i mulţumesc Bunului Dumnezeu, anume părintele Iustin Pârvu, de la Sfânta Mănăstire Petru Vodă.

Când am ajuns acolo, pentru a putea lua o binecuvântare de la dânsul, l-am întrebat: „Credeţi că băiatul meu se va vindeca?". Iar dânsul a răspuns: „Numai o minune dumnezeiască îl mai poate vindeca". Acest cuvânt spus de dânsul mi-a dat cea mai mare speranţă şi

am crezut din acea clipă în minuni. Băiatul a început tratamentul, iar eu nu am încetat a mă ruga, a merge la sfinte mănăstiri, a trimite acatiste. În cele din urmă, s-a întâmplat şi minunea de care mi-a spus părintele Iustin Pârvu, şi anume: am ajuns cu totul întâmplător şi fără nici un ban la Eghina, în Grecia, la Sfântul Nectarie, chiar de ziua lui, datorită unei prietene care ştia de boala fiului meu. L-am rugat pe Sfântul Nectarie, cu lacrimi fierbinţi, să mă ierte dacă am greşit, dar să-l vindece pe fiul meu. Iar rugăciunea mi-a fost ascultată.

Acum, după 18 luni, când fiul meu a făcut o nouă analiză pe un computer tomograf, boala nu mai există! Şi oare nu este aceasta o minune? Ba este, şi din cauza asta doresc să spun lumii întregi: „Rugaţi-vă, oameni buni, rugaţi-vă şi iarăşi rugaţi-vă sfinţilor, ei vă aud şi vă îndeplinesc cererile.” Drept dovadă, fiul meu este vindecat prin puterea sfinţilor lui Dumnezeu şi a sfinţilor pe care încă îi mai avem printre noi. Doamne, slavă Ţie şi tuturor sfinţilor Tăi din cer şi de pe pământ!

(*Elena E. - Azuga, judeţul Prahova*)

„Rugăciunea este jertfă”

Povestea mea începe în 2008, când Dumnezeu mi-a purtat paşii către Mănăstirea Radu Vodă, în căutarea unui duhovnic. Bătusem o săptămână întreagă zeci de biserici din Bucureşti, căutând nici eu nu ştiam ce anume şi nici de ce, aveam sufletul împovărat de viaţa mea rătăcită în religiile orientale şi meditaţiile transcendentale, amestecate cu tehnici de dezvoltare personală din categoria „pseudo-psihologie”. Viaţa mea era un talmeş balmeş în interior. Nicio biserică nu m-a făcut să simt că acolo ar fi locul meu sau că acolo aş găsi omul (duhovnicul) pe care îl caut. Aşa că, într-un final, am ajuns la Mănăstirea Radu Vodă, aproape fără să mai am vreo dorinţă de a găsi ceva, aproape renunţasem…

Am stat pasivă să ascult slujba de seară şi, la un moment dat, am văzut un călugăr luminos ieşind din altar, l-au întâmpinat câteva persoane tinere cu care s-a comportat vizibil prietenos, gesturile şi expresia feţei îmi transmiteau încredere şi chemare. Ceva a tresărit în mine când l-am văzut: „Ăsta e omul cu care pot vorbi”, mi-am zis, prin urmare l-am urmărit, m-am învârtit aşteptând să rămână singur, ceea ce nu s-a întâmplat… aşa că m-am pus pe aşteptat, stăteam la pândă să prind un moment prielnic – moment pe care l-am prins după vreo oră şi ceva, că între timp se aşezase la spovedit.

Din acel moment în care am intrat pe mâinile lui pot spune că viaţa mea s-a schimbat cu totul. M-am spovedit

pentru prima oară în viaţa mea (cu adevărat), exceptând spovedaniile alea din copilărie în care eram chestionată scurt, la modul general, şi dădeam răspunsuri de „da” sau „nu”. Nici nu aveam habar ce e aia o spovedanie... Dar chestionarul lui a fost unul exhaustiv, probabil experienţa de duhovnic i-a revelat cum trebuie scormonit un om, cum trebuie stors ca un buboi să scoată toată mizeria din el...

Şi-aşa… mare brânză nu am conştientizat eu atunci la prima spovedanie, păcatele pe care le vedeam eu mai negre, el le-a trecut mai uşor cu vederea, iar ceea ce mie mi se părea insignifiant chiar şi de mărturisit, el a găsit foarte grav…

Cu timpul, citind cu perseverenţă, cu ajutorul harului pe care îl au începătorii, rugăciunile pe care mi le-a dat în canon, am început să-mi văd nebunia şi să mă sperii…

Asta a fost o etapă în care lucrurile au mers cât de cât bine, cel puţin din punct de vedere fizic pentru că după două luni de la spovedanie m-am îmbolnăvit, aveam nişte sângerări care s-au prelungit aproape trei luni, de la nişte fibroame uterine, am umblat pe la mai mulţi medici, unii mi-au recomandat să-mi scot uterul chiar. Am ezitat şi m-am lăsat cu totul în mâinile lui Dumnezeu, am acceptat că e posibil să mor, dar nu mi-era teamă deloc. Mergeam la biserică cât de des puteam şi mă rugam la Sfântul Nectarie atât cât puteam eu, cert este că fibroamele au dat înapoi şi m-am vindecat. Încă nu ştiam ce e aia minune dumnezeiască, încă nu ştiam dacă a fost întâmplare sau o minune a Sfântului, dar după încă doi ani am avut parte de o confirmare că Sfântul Nectarie chiar mă iubeşte şi mă ajută aşa cum numai un sfânt o poate face.

Sunt căsătorită, am doi copii măricei, unul de aproape paisprezece ani, celălalt de nouă ani. Nu am rămas însărcinată după naşterea celui de-al doilea copil şi

nici nu am folosit metode contraceptive. Uneori mă gândeam că ar fi frumos să mai am un copil, dar mi se spusese la un moment dat (un medic cu mare renume mi-a spus) că nu voi mai avea copii după cum arată uterul meu la ecografie, aşa că am fost uluită de-a dreptul când mi-am făcut un test de sarcină, după o întârziere a menstruaţiei de două săptămâni, şi am văzut că este pozitiv. Era 24 martie 2010, înainte cu o zi de Bunavestire, am plâns de emoţie şi primul telefon pe care l-am dat a fost către duhovnicul meu, el a fost prima persoană cu care am împărtăşit bucuria.

Bucuria mea s-a transformat în tristeţe când am dat vestea familiei. Soţul şi socrii mei s-au scandalizat, cerându-mi să avortez. Singurul meu sprijin era duhovnicul, care mă întărea, el mi-a spus să mă împărtăşesc săptămânal, ceea ce am şi făcut. După fiecare spovedanie-împărtăşanie neapărat aveam câte un război puternic cu soţul meu, iscat din senin, evident că totul se învârtea în jurul sarcinii. Am început să dau acatiste pe patruzeci de zile, dădeam la toate bisericile în care intram. Efectul s-a simţit aproape imediat, pentru că s-au potolit toate spiritele războinice din preajma mea.

Când eram în două luni, am aflat cărui fapt datorez eu bucuria de a mai avea un copil. Am o prietenă care s-a rugat pentru mine la Sfântul Nectarie, pentru sănătatea mea, deoarece cu câteva luni înainte să rămân însărcinată îmi făcusem o ecografie la sâni şi mi s-a spus că am un nodul care ar trebui scos. Eram destul de îngrijorată pentru eventualitatea unei operaţii, dar nici să ignor nu aveam cum pentru că aveam dureri. În acest context, prietena mea a citit pentru mine zilnic Acatistul Sfântului Nectarie (multă vreme… după cum mi-a spus ulterior).

Apoi am început să le leg pe toate, faptul că eu nu sunt o persoană „ fertilă”, după cum îmi spusese medicul – lucru dovedit şi de faptul că nu am rămas însărcinată deloc în nouă ani, după ultima naştere, apoi problema legată de nodulii de la sâni, rugăciunea-acatist către Sfântul Nectarie, citită zilnic pentru mine de prietena mea (rugăciunea este jertfă) şi sarcina venită când nimeni nu se aştepta, ca un dar de la Dumnezeu, m-au făcut să văd că aşa a rânduit Dumnezeu, să-mi dea sănătate printr-un copil.

Acum sunt în aproape şase luni şi îi mulţumesc Sfântului Nectarie pentru marea lui dragoste, pentru purtarea de grijă şi mai ales pentru mijlocirea către Dumnezeu pe care a făcut-o pentru o păcătoasă ca mine. Se ştie că Sfântul Nectarie este vindecător de cancer şi dătător de prunci.

Mie îmi place foarte tare icoana de la racla Sfântului Nectarie şi de multe ori când mă rog la sfântul îmi apare în faţă imaginea lui din acea icoană, expresia aceea a ochilor…

Altă minune. Într-o duminică (în luna iunie), eram la Sfânta Liturghie la Radu Vodă, şi am ieşit afară că era foarte cald şi aglomerat, m-am aşezat pe scări şi am citit Acatistul Sfântului Nectarie. La un moment dat a venit la mine o doamnă mai în vârstă şi mi-a spus aşa, cu dragoste şi blândeţe, că m-a văzut citind Acatistul Sfântului şi foarte bine am făcut, dar să încerc să nu-l mai citesc în timpul Sfintei Liturghii că e păcat. Apoi am mai discutat una, alta şi mi-a spus că fiica ei este iconar şi că ea a pictat icoana de la raclă. Când am auzit, m-am gândit să o rog să-mi picteze şi mie o icoană ca aceea. Şi mi-a pictat-o! E cea mai frumoasă icoană pe care o am în casă, e superbă. Mă gândeam cum a venit icoana singură la mine, de ce a

venit tocmai femeia aceea la mine şi cum au decurs lucrurile, mi-e clar că Sfântul a trimis-o şi sunt convinsă că tot sfântul i-a spus cum să picteze icoana pentru mine.

(*Ionela Gheorghe*)

Salvarea lui Nectarie de către Sfântul Nectarie

Era o imagine de coşmar. Băieţelul meu de cinci ani, slăbuţ, firav, străveziu şi, în plus, şi cu sindrom Down nu mai respira. Nemernica de mine, mama lui, îi dădusem o măslină, ce e drept, destul de mare, cu convingerea că nu se va îneca cu sâmburele ei, bazându-mă, de altfel, pe faptul că ani de zile mâncase măsline şi nu se întâmplase nimic. Dar acum totul avea să ia proporţii de nebănuit. Putea să moară din cauza propriei sale mame? Simţeam că îmi pierd minţile. Nu-mi venea să cred. Devenea tot mai palid şi respira din ce în ce mai greu. Până în momentul când…

Dar să reiau firul evenimentelor…

Mă căsătorisem acum unsprezece ani, la o vârstă nu tocmai tânără şi nemaiavând răbdare cu viaţa mea, cu sufletul meu şi nici cu trupul meu, şi eu şi soţul ne rugam la Dumnezeu să ne dăruiască şi nouă un copilaş. Spre uimirea noastră, Dumnezeu avea să ne îndeplinească dorinţa mai repede decât ne aşteptam. La treizeci şi cinci de ani aveam să rămân gravidă şi această minune avea să se întâmple nu o dată, ci de cinci ori şi astfel aveam să nasc cinci copii în şase ani şi jumătate, situaţie care avea să uimească lumea medicală şi nu numai.

Nu născusem nici gemeni, nici tânără şi nici uşor, fiecare naştere, de altfel, situându-mă undeva, la graniţa dintre viaţă şi moarte.

Cele cinci minuni aveau să poarte şi câte un nume: Maria, Antonie, Nectarie, Macrina şi Iustina. Copii superbi, sănătoşi şi inocenţi. Ne simţeam copleşiţi de atâta fericire, fericire care avea să fie umbrită de naşterea lui Nectarie. Ni s-a spus la naştere că avea un orificiu în inimă, de şase milimetri (D.S.A.) şi sindrom Down.

Începusem şi eu şi soţul meu să intrăm pe un tărâm al suferinţei, nebănuit până atunci, suferinţă pe care privind-o acum, oarecum cu detaşare, ni se părea copleşitoare.

Cert este că şi eu şi soţul meu suferеam şi plângeam ca nişte proşti, fără să ne dăm seama atunci ce bucurie avea să ne aducă acest copilaş, ce experienţă a iubirii lui Dumnezeu avea să ne ofere şi, mai ales, ce lecţie de viaţă avea să ne dea.

Atunci aveam să-l cunoaştem cu toţii pe sfântul care avea să ne influenţeze toată viaţa. Este vorba de Sfântul Nectarie, pe care avea să-l aducă în viaţa noastră naşa lui Nectarie, Elena, o ucenică a Părintelui X de la Biserica Rusă. O fată tânără, frumoasă, cu trei copilaşi superbi şi mai ales cu o mare tărie duhovnicească în viaţa de zi cu zi. Ni l-a dat în dar pe Sfântul Nectarie.

După botez, Nectarie nu avea să adoarmă decât dacă îi cântam: „Bucură-te, Părinte Nectarie, mare făcătorule de minuni!”. Iar când îi rosteam numele sfântului, băieţelul meu zâmbea cu toată faţa; se lumina deodată. La patru luni a făcut o pneumonie atât de gravă încât doctorii nu-i mai dădeau şanse de scăpare şi eu şi soţul meu invocam tot timpul faptul că eram obosiţi, că nu aveam timp suficient să-i citim Acatistul. Dar, în schimb, zilnic ziceam de câteva zeci de ori: „Bucură-te, Părinte Nectarie, şi ai milă de băieţelul meu”.

Minunea n-a întârziat să apară. Gaura din inimă s-a închis şi Nectarie a fost salvat de către Sfânt. Naşa lui, Elena, se ruga tot timpul, cei doi copilaşi, Maria şi Antonie, Părintele duhovnic Arsenie – cu ale cărui rugăciuni practic am fost toţi salvaţi şi, nu în ultimul rând, însuşi Nectarie, care zâmbea tot când îi rosteam numele sfântului.

O altă minune a sfântului e că am născut două fetiţe superbe după Nectarie, ceea ce era puţin probabil după spusele doctorilor. După cinci ani eram o familie fericită fiindcă acum aveam deja patru copii la rugăciune şi Sfântul Nectarie era chemat tot mai des şi tot cu mai multă dragoste. Ce vreau să menţionez e faptul că legătura noastră cu Sfântul Nectarie s-a consolidat în timp şi că noi nu i-am dăruit nimic. Sfântul ne-a dat ceva de nepreţuit: *dragostea lui*.

Acum un an de zile, în timp ce o alăptam pe cea mică, Iustina, au început sporadic, nişte dureri în sân. După investigaţii îndelungi, diagnosticul a picat brusc, copleşitor: cancer de sân, stadiul III B. Au urmat nouă luni de citostatice, extirparea sânului, radioterapie. Nici să mă rog nu mai puteam. Dar toţi cei cinci copilaşi îl strigau cu disperare pe Sfântul Nectarie. În fiecare seară băieţelul cu sindrom Down, neputând să vorbească bine, îl striga: „Neta, Neta ajută!”

Şanse prea mari de viaţă nu prea mi s-au dat. Dar la un an şi jumătate de la operaţie faptul că trăiesc o consider o mare minune în viaţa mea şi n-am să încetez niciodată să mulţumesc Mântuitorului, Măicuţei Domnului şi, nu în ultimul rând, Sfântului Nectarie, care de atâtea ori s-a milostivit de toţi cei cinci copilaşi ai mei şi a mai lăsat-o pe mămica lângă ei.

Dar să revin la episodul cu măslina. Acum două luni eram cu toţi copiii într-un supermarket din Târgovişte. O vânzătoare de la brânzeturi ne-a dăruit nişte măsline pe care să le guste copilaşii mei. Toţi am luat câte una şi atunci s-a produs inevitabilul. Lui Nectarie i-a rămas sâmburele undeva în gât sau pe trahee şi s-a învineţit dintr-odată. Nu mai respira şi începuse să facă ochii mari la mine, arătându-mi cu mânuţa în zona gâtului.

În acel moment am ieşit cu toţi copiii afară din magazin, alergând toţi spre maşină, lăsându-mi în magazin coşul cu alimente, inclusiv geanta cu bani. Nu mai îmi păsa de nimic. Soţul meu a trecut la toate semafoarele pe roşu, disperat fiind, iar când am ajuns la spitalul din Târgovişte, practic medicii de gardă se uitau neputincioşi la el, neputând să facă nimic. Eu, copleşită fiind de un mare şi real sentiment de vinovăţie, m-am aşezat jos lângă maşină, în genunchi, şi nu puteam decât să plâng în hohote şi să îmi cer iertare de la băieţelul meu. Soţul era cu el în camera de gardă, iar eu cu cei patru copii eram afară la maşină. Încercam să mă rog, dar nu reuşeam decât să fiu foarte agitată şi să plâng în hohote.

Atunci fetiţa mea, Maria, de şapte ani şi jumătate şi-a luat frăţiorii de mână şi au îngenuncheat cu toţii în faţa uşii spitalului şi într-un glas au început să ţipe practic la Sfântul Nectarie: „Sfinte, Sfinte Nectarie, dă-ne înapoi frăţiorul, te rugăm din suflet!” Plângeau în hohote, dar se şi rugau cu toată puterea sufleţelului lor. Eu doar îi ascultam prinsă fiind într-o neputinţă totală, singurul lucru de care îmi aduc aminte e că se strânseseră multe asistente în jur şi se uitau nedumerite cum patru copilaşi stau în genunchi în faţa spitalului.

După examinarea medicului de gardă şi a medicului ORL-ist sâmburele din trahee dispăruse ca prin minune

(între timp, copilaşul putea să moară de o sută de ori). Medicii se tot întrebau unde e sâmburele şi, la insistenţa soţului, copilului i s-a făcut o radiografie, unde nu s-a depistat niciun corp străin. Sfântul Nectarie topise sâmburele cu iubirea lui.

După umila mea părere, a fost cea mai mare minune pe care Sfântul Nectarie a făcut-o cu noi, cu copilaşul meu şi, implicit, cu noi toţi. Niciodată nu-i voi mulţumi îndeajuns. Ni l-a salvat pe Nectarie la patru luni şi acum, la cinci ani, am născut doi copii sănătoşi, după ce l-am născut pe Nectarie, am trăit încă un an şi jumătate după ce m-au operat de cancer la sân. Nu ştiu dacă voi mai apuca încă un an de viaţă lângă copilaşii mei, dar indiferent dacă trăiesc sau mor, dacă mai apuc un an de viaţă sau nu, cert este că Îi mulţumesc din suflet lui Dumnezeu că a rânduit în aşa fel încât să am această posibilitate să îi mulţumesc din suflet Sfântului Nectarie pentru toate minunile pe care ni le-a dăruit.

Anul trecut i-am cerut să îmi mai dea un an de viaţă, să fiu lângă cei mici pentru a-i îngriji şi iubi aşa cum numai o mamă o poate face. Acum a trecut un an şi practic îmi e ruşine să mai cer încă unul. Dar sper din suflet ca Sfântul Nectarie să îmi înţeleagă neputinţa şi laşitatea şi să se mai milostivească încă o dată, pentru copilaşii mei.

Te iubim Sfinte Nectarie, iar cuvintele noastre nu exprimă îndeajuns preţuirea şi recunoştinţa noastră. Ai milă în continuare de noi!

(*Mioara Grigore, comuna Tărtăşeşti*)

„El e protectorul tău...”

Doamne, ajută! Auzisem de Sfântul Nectarie de la o prietenă de-a mea, învăţătoare, dar fără să fiu curioasă să citesc viaţa si minunile sale. Nu mă gândeam că într-o zi voi putea eu însămi să-l mărturisesc.

Aş vrea să menţionez două întâmplări premergătoare minunii săvârşite de Dumnezeu şi sfinţii lui. Anul acesta soţul meu avea de făcut o inspecţie de grad şi, în zona respectivă, era localizată Mănăstirea Berinţa. Am insistat să ne ducă şi, împreună cu fetele mele – Elisa şi Anastasia – şi o doamnă de la bisericuţa la care mergem, am urcat dealul spre mănăstire. Era frig, zăpadă, aşa că ne-am dus în biserică. Văzându-ne, o maică a insistat să mergem la casa monahală, gândindu-se probabil la fete. Noi am rămas şi am citit acatiste, am cântat cântări bisericeşti, iar apoi am răspuns invitaţiei. La un moment dat, Elisa a venit la mine cu o icoană. Mirată, am întrebat-o de unde o are. Mi-a zis, arătând spre un bărbat, că i-a dăruit-o. Era un frate ce ajuta pe la sfânta mănăstire. Discuţia a decurs astfel, din ce-şi mai aminteşte fata:

– Când te-ai născut?

– Pe 9 noiembrie.

– De Sfântul Nectarie. El e protectorul tău, să-ţi aduc o icoană să-l vezi. Ţi-o dăruiesc.

Fetiţa a venit la mine încântată. M-am bucurat şi eu şi m-am simţit ruşinată că n-am fost curioasă să aflu ce sfinţi s-au născut pe 9 noiembrie. Aş face o paranteză. La

naşterea fetiţei, care a fost foarte grea, doctorul m-a abandonat spunându-mi că mor alături de pruncul ce-l voi naşte. În acel moment m-am rugat şi Maicii Domnului, gândindu-mă că mor. Doctorul a plecat, am rămas cu moaşele şi, dintr-odată, am văzut o femeie cu un acoperământ mov-albastru care era deasupra mea, învăluindu-mă. După un timp, parcă m-am trezit auzind: *Este fetiţă.* Atunci am realizat că a fost o minune. L-am întrebat pe doctor ce s-a întâmplat cu mine, mi-am pierdut cunoştinţa... Am văzut că nu reacţionează şi mi-am zis că este o minune. M-a ajutat Maica Domnului, văzând în ce situaţie eram.

Am mai povestit şi altora minunea, dar cred că... ei considerau că fabulez. Revenind, sigur Maica Domnului a vrut ca Elisa să-şi cunoască şi sfântul protector, pe Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Berinţa. A doua întâmplare a făcut să ajungem chiar la moaştele sale. Auzisem de la un monah că merge la Mănăstirea Ruoaia, Lăpuşu Românesc, şi mă gândeam că eu n-am fost pe acolo. Aşa că i-am spus soţului că aş vrea să facem un pelerinaj. Într-o duminică, soţul şi-a manifestat disponibilitatea de a mă duce la această mănăstire, dar era cam ora nouă şi am zis că după Liturghie, căci e de mers cam două ore din Baia Mare şi nu e bine să circulăm în timpul Sfintei Liturghii. După terminarea slujbei la biserică am spus şi credincioasei care m-a însoţit la Mănăstirea Berinţa şi, după puţină vreme, am plecat. Pe drum, soţul meu a zărit maşina episcopului şi s-a gândit că vine de la Mănăstirea Rohia. Ajunşi pe drumul spre mănăstire, doamna a simţit ceva deosebit. Eu i-am zis că normal... e o mănăstire. Doamna îmi mărturisea că totuşi e ceva mai mult, e o sărbătoare. După ce am ajuns, am vorbit cu o maică, care ne-a spus că a fost acolo Preasfinţitul, fiind hramul mănăstirii. Am mers la

închinat şi... la moaştele Sfântului Nectarie. Eram bucuroasă că fetiţa mea poate să se închine la protectorul ei.

Ei, şi acum vine minunea cea mai mare, vindecarea mea. Prin luna iunie-iulie (nu mai ştiu exact, fiindcă nu credeam că o să am ocazia să mărturisesc acest lucru), am simţit o sensibilitate sub braţ. La o palpare mai atentă am simţit chiar o durere, părerea mea era că e un nodul, fapt confirmat ulterior de medicul de familie. Acesta mi-a făcut un bilet de trimitere către un medic, fără însă să-mi spună specializarea acestuia. Aveam să aflu, după o zi, spre disperarea mea, vorbind cu o doamnă bolnavă de cancer, că doctorul la care mă trimisese era oncolog. Am mers la bisericuţa Sfântul Iosif Mărturisitorul, la Taina Sfântului Maslu şi pe drumul spre casă mi-am spus: *Dumnezeu m-a creat, El poate să mă vindece*. M-am hotărât să merg la mănăstiri înainte şi în special la moaştele Sfântului Nectarie, la Mănăstirea Ruoaia, şi apoi pe la medici.

Ziua următoare, într-o sâmbătă am plecat împreună cu familia mea. M-am închinat, am zis rugăciuni cu cuvintele mele simple, atât la moaştele sfântului cât şi la ceilalţi sfinţi ale căror moaşte se mai aflau aici. Apoi am plecat spre Mănăstirea Rohiiţa, unde am participat la miezonoptică şi la rugăciuni de dezlegare. Un părinte mi-a dat o sticluţă cu ulei de la mai multe sfinte masluri, cu care să mă ung în zona nodulului. Am dormit acolo, palpându-mă tot timpul, tristă mai ales că pe Anastasia o mai alăptam şi mă gândeam ce ar însemna pentru ea să nu mai aibă mamă. *Cancerul era deasupra mea... nu puteam scăpa de acest gând*. A doua zi, în timpul Liturghiei, cum invocam eu ajutorul Sfintei Treimi la icoana căreia m-am dus la începutul Liturghiei, împinsă parcă de cineva de la spate, am simţit o tăietură puternică, dezechilibrându-mă

puţin. Mă temusem să nu fie de la inimă, din cauza supărării. După câteva secunde iarăşi mă atinsesem de acel loc şi... nodulul dispăruse. *A fost o operaţie pe viu*. Îmi venea să strig în gura mare. La predică, Părintele făcea pomenire de vindecarea slugii sutaşului şi mă gândisem, ce coincidenţă... *Dumnezeu a făcut o mare minune cu mine*.

Nu aş vrea să neglijez şi ajutorul celorlalţi sfinţi, al căror aport a fost semnificativ şi ale căror icoane le am în colţişorul de rugăciune; de asemenea, ajutorul monahilor adormiţi sau în viaţă, al căror nume l-am invocat. De atunci, aceşti sfinţi, monahi, sunt *prietenii mei de nădejde*. În semn de mulţumire am mers din nou la vreo două săptămâni pe acelaşi itinerar. În pelerinajul făcut acum, la început de august, prin Moldova am simţit, de asemenea, ajutorul sfinţilor în întâmplări deosebite, ceea ce m-a făcut să nu mă îndoiesc de grabnica apropiere de sufletul nostru. Nu m-am mai dus la medici, am fost scutită de investigaţii costisitoare, de stresul aferent şi de deznădejde. *Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale!*

(*Florina Bretan*, *Baia Mare*)

Botezul unui catolic în Biserica lui Hristos[3]

Mă numesc Mihai-Cristian. M-am născut într-o familie mixtă, dacă aş putea zice aşa, mama ortodoxă nepracticantă şi tatăl romano-catolic. Am fost botezat la romano-catolici, la fel şi fratele meu mai mic cu un an, iar până la vreo treisprezece-paisprezece ani am frecventat biserica în zilele de duminică, mai mult la insistenţele bunicilor dinspre tată, întotdeauna stând ca pe ace şi abia aşteptând să auzim cuvintele: „Liturghia s-a sfârşit, mergeţi în pace”.

Anii au trecut, cu tatăl divorţat de mama ţineam legătura destul de puţin, anturajul, prietenii şi libertatea sosită odată cu revoluţia m-au făcut să trăiesc într-o totală depărtare de Dumnezeu, fără a mai ţine cont de nimic din cele învăţate în pruncie, adâncindu-mă în tot felul de obiceiuri urâte şi patimi. Fan declarat science-fiction, devoram cărţi şi filme, aşa încât ajunsesem să cred că Iisus Hristos a fost o entitate extraterestră cu puteri paranormale. De asemenea, ascultam şi muzică heavy-metal, dar fără să fiu un „metalist adevărat”… Crescând, am devenit un om violent, cu un limbaj suburban, mândru

---

[3] Material preluat de pe www.danionvasile.ro/blog/2009/09/15/botezul-unui-fost-romano-catolic-in-biserica-lui-hristos/ .

şi orgolios, neiertător cu cei din jur, mincinos, cu o dorinţă nestăpânită de a-i conduce pe alţii, laş şi superficial.

Cu toate „calităţile” astea, am cunoscut o fată foarte frumoasă şi inteligentă, cu şapte ani mai mică decât mine, eu având douăzeci şi şase, de care m-am îndrăgostit şi cu care m-am însurat după trei ani. Fiind creştină ortodoxă practicantă, tot încerca să mă facă să merg măcar duminica dimineaţa, cum zicea ea, „aşa, ca într-o plimbare”, la biserică, dar se lovea de refuzul meu permanent sau, de cele mai multe ori, nici pe ea nu o lăsam să meargă! Slujbele ortodoxe mi se păreau lungi, pline de lălăieli şi învechite, în schimb dacă se întâmpla să merg la o liturghie catolică, mă făleam nevoie mare cu muzica antrenantă şi înălţătoare a orgii şi a corului, cu slujba scurtă şi la obiect, ziceam eu, sau cu simplitatea decorului ce ne înconjura. În viaţa de toate zilele consideram că toate mi se cuvin, că tot ce am realizat, serviciu, apartament, maşină, le-am făcut prin forţe proprii sau cel mult ajutat, într-o mică măsură, de mama sau de mama soacră.

Soţia a rămas însărcinată, dar a pierdut sarcina la trei luni, nici acum nu ştim din ce motive, dar nu am disperat, ci am încercat din nou până când am avut un copil. Trebuie să vă mărturisesc faptul că pe toată perioada sarcinii nici măcar o singură dată nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru un prunc sănătos, ci am continuat să fiu acelaşi om, ba încă căutam să-mi înşel nevasta, petreceam nopţile în faţa calculatorului şi eram stăpânit de o patimă scârboasă de care mi-e şi ruşine să pomenesc. Copilul s-a născut iarna, un băieţel frumos şi luminos, dar cu un defect la ochiul stâng: mai mic ca diametru şi fără vedere.

Din momentul acela lumea mea s-a prăbuşit. Mândria mea era grav lovită, consideram că e o ruşine să

nu poţi face un copil normal, trăiam ca într-un coşmar, veneam acasă de la serviciu şi mă închideam în cameră, ferindu-mă de prieteni, fără să mănânc, dar în schimb ameţindu-mă de băutură, slăbind în timp record, fără să ştiu de nimeni, bântuit de tot felul de gânduri din care nu lipsea posibilitatea sinuciderii. Doctorii turnau gaz pe foc, spunându-ne despre copil că e posibil să fie mai grav decât atât. Ajunsesem într-un aşa hal de deznădejde încât voiam să-mi părăsesc casa, soţia şi copilul. Soţia a suferit enorm şi ea, dar a fost extraordinar de puternică, m-a suportat, a avut grijă de copil ca nimeni alta, a fost sprijinul meu, mai ales că imediat după naşterea copilului, tatăl ei, la care ţinea enorm, a murit subit, neavând timp să-şi vadă nepotul în vârstă deja de două săptămâni, fiind plecat din localitate.

Cotitura a apărut în momentul când, într-o duminică, în care am fost la ţară cu toată familia, întorcându-mă în oraş, m-am îndreptat spre catedrala catolică. Am găsit biserica goală, liturghia se sfârşise, mai era o măicuţă care se pregătea să închidă uşile. Am luat loc pe o bancă şi am izbucnit în plâns, un plâns ca niciodată înainte, eu care credeam că lacrimile sunt o dovadă de slăbiciune. Am plâns mult şi am zis: „Doamne, facă-se voia Ta! Cum voieşti Tu de acum aşa voi face.” Nu ştiu nici acum de ce am zis acele cuvinte. Poate că obosisem să mai lupt cu mine însumi, poate eram conştient că toate cele făcute prin voia mea le făcusem greşit. Din ziua aceea am început să frecventez duminica slujbele ţinute în catedrala catolică, să mă spovedesc şi să mă împărtăşesc.

Dar nu eram pe deplin mulţumit, nu mă simţeam împlinit, ceva lipsea. Mă spovedeam, dar de ruşine ascundeam multe păcate făcute, eram, ca întotdeauna, superficial şi laş, iar împărtăşania primită acolo o simţeam

ca pe ceva obişnuit, o rutină şi o încheiere a liturghiei. Nu mai zic că, păcălit de tot felul de articole de pe internet şi disperat de a găsi o rezolvare facilă a problemelor mele, ajunsesem să cred că o sectă numită Noul Ierusalim, de pe lângă Târgovişte, m-ar putea ajuta, săvârşind o minune pentru mine. Credeam cu disperare într-o minune, aşa că, într-o sâmbătă dimineaţa, m-am suit în maşină, lăsând acasă o soţie tot mai singură în faţa necazurilor şi convinsă că umblu după cai verzi. O femeie din zonă, luată la autostop, auzind unde merg, a rămas foarte mirată, zicând că nu voi fi primit acolo, la Noul Ierusalim, că sunt nişte ciudaţi care păcălesc oamenii şi mai degrabă să merg la Mănăstirea Viforâta, unde este icoana făcătoare de minuni a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe şi să caut ajutor acolo. S-a întâmplat exact cum a spus, am bătut la o poartă închisă, fiind privit de trecători ca un ciudat, am renunţat şi m-am îndreptat către mănăstire, unde am aprins lumânări şi am lăsat un acatist, fiind învăţat cum să procedez de maicile aflate în biserică.

Dar nu m-am lecuit de căutat minuni şi, convins de colegele mele de serviciu, mi-am îndreptat speranţa către un domn vindecător numit în alint „Mitruţ”. Ele frecventau conferinţele şi şedinţele ţinute de el, vorbeau numai de transe, entităţi, lumini purpurii şi tot felul de „Eliberări de păcate” şi „Încărcări prin Noua energie”… Nu prea eram eu de acord cu asta, dar am zis că merită să încerc şi, într-o duminică dimineaţa, am plecat spre Suceava, unde, sus, la cetatea de scaun, se adunau din toată ţara practicanţi sau pretendenţi, iarăşi lăsând în urmă aceeaşi nevastă supărată şi singură cu copilul. Când am ajuns, am găsit cam treizeci de oameni liniştiţi, care stăteau în cerc şi cântau. Am înţeles că îl comemorau pe Sfântul Ştefan Cel Mare. Din când în când veneau la

microfon şi citeau mesaje scrise în grabă pe foi, primite de la entităţi superioare despre noua energie care va veni să mântuiască lumea şi despre planurile aflate în plină desfăşurare a entităţilor cu nume ciudate, de a schimba lumea cu ajutorul lor şi a iubirii universale… ceva în genul ăsta. Eu m-am bucurat de liniştea locului, de cântecele la chitară auzite, întrerupte la un moment dat de „Mitruţ”, care, cu voce bubuitoare şi voievodală, a luat cuvântul numindu-ne fiii lui… Am priceput apoi că nu vorbea el, ci prin el ni se adresa Ştefan Cel Mare, care avea un mesaj pentru noi, în linii mari acelaşi ca şi de la celelalte „entităţi superioare”. Eram pătruns de cele văzute şi auzite, chiar credeam că a vorbit Ştefan Cel Mare, mi se părea absolut firesc şi normal. După amiază urma să apar în faţa lui şi să-mi facă Eliberările, să mă ajute cu problema mea, aşa că, sfătuit de colege, am scris repede pe foaie necazurile mele, faptele mele de care îmi părea rău cel mai mult şi cum aş vrea să fiu ajutat.

Până la ora când trebuia să apar în faţa lui am coborât în oraşul Suceava şi am intrat în biserica unde se află moaştele Sfântului Ioan cel Nou, împreună cu cele trei colege ale mele. M-am apropiat de racla sfântului, am îngenuncheat şi am sărutat-o, iar în acel moment nu pot descrie starea de binefacere, de linişte şi totodată de tristeţe care m-a năpădit. Efectiv lacrimile îmi curgeau pe faţă şiroaie, cu greu m-am desprins şi m-am ridicat, am îmbrăţişat-o pe colega de serviciu aflată lângă mine, dornic să mă sprijin şi totodată să-i transmit starea inexplicabilă de bine în care mă aflam, ea era foarte mirată, dar şi bucuroasă, parcă bănuia prin ce stare trec eu, care habar nu aveam să mă rog. După amiază am apărut în faţa domnului „Mitruţ”, care m-a pus să citesc ce am scris pe foaie, mi-a pus mâna pe creştetul capului, repetând tot

timpul ceva cu iubire, iertare şi altceva la care nu am fost atent pentru că, fără să fiu atent la el, mă rugam în gând lui Dumnezeu: „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă şi ajută-mă!”. Habar n-aveam ce-mi venise. Am rămas dezamăgit când am aflat că trebuia să dau o sută de lei pentru Eliberare, nu aveam bani aşa mulţi la mine, nici nu ştiam că trebuie să plăteşti să fii ajutat, dar m-a împrumutat colega mea, specificându-mi că nu e obligatoriu să plătesc, dar că e bine s-o fac totuşi. M-am întors acasă, convins că nu era bine ce făceam şi continuând să trăiesc ca un mort viu.

Într-o zi mohorâtă şi ploioasă de joi, am mers la profesorul universitar doctor recomandat, în care ne pusesem mari speranţe în ceea ce priveşte copilul, dar nu a făcut decât să ne spună că nu are ce să-i facă, ba încă ne-a trimis să facem investigaţii suplimentare amănunţite, pentru că bănuia că problema era mult, mult mai gravă. Nu ştiu cum am ajuns acasă, am condus maşina în transă, iar odată ajuns acasă am început să plâng, într-o stare vecină cu nebunia. Stăteam amândoi jos în genunchi pe covor, cu obrajii scăldaţi în lacrimi, faţă în faţă, copilul dormea în camera alăturată, iar eu îi spuneam soţiei că plec şi nu mă mai întorc, şi că o să le trimit bani, că o să le port de grijă, că eu nu mai pot îndura mai mult. Din toate aceste vorbe fără rost, am fost oprit de palma nevestei, care nu mai ştia săraca cum să reacţioneze.

Am lăsat-o în casă şi am început să bântui străzile fără ţintă prin Iaşi. Paşii m-au purtat în cartierul vecin, la biserica pe care o admiram demult pentru frumuseţea ei arhitectonică şi care adăposteşte moaştele Sfântului Nectarie. Am intrat şi am fost fermecat de liniştea şi pacea din interior. M-am apropiat de moaştele sfântului, nu ştiam despre el nimic şi m-am închinat cum ştiam, am luat loc pe

un scaun acolo şi am lăsat liniştea locului să-mi pătrundă în suflet.

Era acolo un părinte bătrân care citea aşezat pe scaun, m-am apropiat de el şi, timid, am intrat în vorbă cu el, întrebând despre viaţa Sfântului Nectarie, despre faptul că dacă sunt catolic mă pot sau nu ruga lui. Şi povestindu-i în linii mari necazul meu, plin de bunătate, m-a liniştit, mi-a zis să citesc o cărţulie cu viaţa sfântului şi că totul o să fie bine. Am fost impresionat de faptul că printre altele, fără să scoată în evidenţă faptul, mi-a zis despre el însuşi că, citez, „am *fost* bolnav de cancer". Adică cum putea un om să vorbească despre cancer ca despre o gripă? Auzi, „am fost bolnav de cancer"… Adică finalitatea cancerului nu e moartea? Pe moment nu am dat atenţie, dar gândurile astea m-au frământat după aceea mult timp…

La câteva zile, la serviciu, o colegă mi-a dat o cărţulie mică, roşie. Era Acatistul Sfântului Nectarie. Nu i-l cerusem, dar ştiind necazul meu a zis că mă va ajuta foarte mult, mai ales dacă îl voi citi în fiecare zi, timp de patruzeci de zile. Am început să-l citesc, la început ca pe ceva mecanic, obligatoriu, ca pe un medicament pe care trebuie să îl iei zilnic, fie că-ţi place sau nu, trebuie să te supui regimului. Treptat, am început să fiu intrigat de cele citite, voiam să cunosc mai multe despre viaţa sfântului şi, în acelaşi timp, descoperisem că acatistul citit în liniştea bisericii devenea o rugăciune şi chiar o comunicare cu Sfântul Nectarie, iar de la pangarul bisericii am făcut rost de cartea cu viaţa şi minunile lui. Citeam şi nu mai puteam de bucurie, pentru că descoperisem că minunile nu s-au întâmplat numai în veacurile trecute, ci chiar şi în secolul nostru mai sunt sfinţi, era chiar bizar să văd fotografia Sfântului Nectarie în carte, om ca toţi oamenii, eu care eram obişnuit să văd sfinţi pictaţi numai în icoane.

Veneam în timpul zilei în biserică, când erau foarte puţini oameni, şi luam câte o carte din raft. Mă ascundeam după câte o coloană şi citeam până uitam de mine. Aşa am descoperit comoara care se ascundea în cărţile pangarului, comoara Ortodoxiei, scrieri care îmi mergeau la suflet, care mă învăţau, care mă făceau să mă privesc introspectiv, să mă analizez. Cărţile respective îmi deşteptau tot felul de trăiri, de la lacrimi până la râs, efectiv vibram la cele citite. Este dificil de descris în cuvinte emoţiile trăite.

Am început să-mi doresc tare mult să mă spovedesc, dar nu aşa superficial şi mincinos, ci să-mi mărturisesc toate păcatele din copilărie şi până atunci, să spun tot şi să încerc să mă schimb. Tot apăreau amânări şi tot felul de lucruri de făcut, dar chestia cu spoveditul nu-mi ieşea din cap. În fiecare zi mă gândeam numai la asta, zi de zi îmi răsuna în cap: „Spovedeşte-te! Spovedeşte-te!” Până când, într-o zi, am listat la serviciu la imprimantă un îndreptar de spovedanie, găsit pe un site ortodox, şi am mers în apropierea locului unde muncesc, în curtea unei biserici, am luat loc pe o bancă, m-am rugat şi am început să scriu, să scriu, umplând foi întregi de hârtie…

Tot aceeaşi colegă de serviciu m-a îndrumat către Sfânta Mănăstire Sihăstria, la părintele Ciprian, la care am ajuns prin marea milă a Domnului într-o zi de sâmbătă, 19 iulie. Am avut temeri mari şi emoţii cât am aşteptat să intru, dar când am intrat şi l-am cunoscut parcă tot zbuciumul sufletesc şi emoţiile au pierit ca prin farmec. I-am povestit în linii mari cine sunt şi ce necazuri am, m-a ascultat plin de bunătate, apoi m-a spovedit, eu fiind plin de ruşine pentru cele citite… La sfârşit, mi-a zis printre altele că trebuie să mă botez, mi-a dat canon pentru vindecarea mea sufletească şi a zis să-l sun ori de câte ori

am nevoie de sfat şi binecuvântare, iar în ceea ce priveşte botezul, doar să am răbdare. Am ieşit de la el parcă zburând, uşurat şi cu mare bucurie în suflet, mama soacră şi soţia m-au întâmpinat bucuroase în curtea mănăstirii, m-au sărutat şi felicitat, fericite nevoie mare pentru mine… Ce zi binecuvântată a fost!!! De atunci îl tot sunam pe părinte şi nu uitam să-l întreb când mă botează, dar mă amâna tot timpul! El mă amâna şi eu aşteptam câteva zile, şi apoi iar îl sunam, auzind: „Răbdare, răbdare!”

Dar, în sfârşit, am primit vestea cea bună: să mă pregătesc, să învăţ Crezul, să am toate cele de trebuinţă pentru că vineri, 22 august, mă aşteaptă la mănăstire, unde am fost botezat după tot tipicul Ortodox. Apoi, la biserica Sfântului Mare Mucenic Gheorghe de la Mitropolie, în Iaşi, am primit scumpul Sânge şi Trupul Domnului nostru Iisus Hristos!!! Nu voi înceta să-I mulţumesc Domnului pentru mila Sa şi pentru iubirea Sa de oameni, pentru că eu, păcătosul, m-am învrednicit de o taină aşa mare! M-am născut din nou pe 22 august, voi ţine minte acest lucru toată viaţa mea netrebnică.

În linii mari, cam aceste lucruri am avut de povestit, altceva ce să mai zic, doar că acum lupt: cad, mă ridic, iar cad, iar mă ridic, dar nădăjduiesc în Domnul, Îi simt ajutorul şi nu încetez să mă minunez de dragostea Lui pentru noi, însă chiar am „gustat şi am văzut cât de bun este Domnul...”

P.S.: Dacă mă întrebaţi despre băieţelul meu, vă pot spune că este bine şi că multe s-au rezolvat în anul scurs. La noi la serviciu a fost angajată cam odată cu naşterea copilului meu o doamnă de origine germană, care are o soră în Germania, chiar în oraşul Wiesbaden, unde, întâmplător, este o clinică oftalmologică foarte mare şi

prestigioasă, şi unde ea s-a oferit, auzind de problema micuţului, să ne facă rost de programare. În decembrie anul trecut a mers ea cu soţia şi cu micuţul la consult în Wiesbaden, unde le-au zis că fiul nostru se dezvoltă normal, nu are alte afecţiuni, cu ochişorul stâng cel puţin deocamdată nu va vedea, dar că trebuie pusă o proteză oculară pentru dezvoltarea armonioasă a feţei, aşa că am fost îndrumaţi în Stuttgart, la un alt institut. Am avut mare noroc cu colega mea care vorbeşte nemţeşte, ea a mers în Germania cu soţia mea şi cu copilul, ea ne-a ajutat foarte mult, Domnul să o miluiască!

În primăvara anului curent, 2009, înainte de Sfintele Paşti, am mers în Stuttgart la Institutul Jorg-Muller-Welt, unde fiului meu i s-a implantat proteza oculară, copilul obişnuindu-se repede cu ea. Privindu-l, nici nu-ţi dai seama că are ceva la ochişor! Vreau să spun că deplasarea împreună cu anestezia şi proteza au fost destul de costisitoare, dar ne-am împrumutat şi am făcut rost de bani…

În paralel, am făcut şi dosar de finanţare a tratamentului în străinătate prin Ministerul Sănătăţii, ajutaţi de naşul meu de botez, de altfel o persoană cu relaţii în domeniul medical. Dar cei de la Direcţia Sanitară ne-au avertizat că timpul este foarte scurt până la vizita de la Stuttgart şi că e posibil să nu se aprobe finanţarea la timp… Aşa a şi fost, noroc că am avut bani împrumutaţi! La întoarcerea din străinătate, după o perioadă de timp, deşi ne luasem gândul de la banii statului, am fost sunaţi de la Direcţia Sanitară şi ni s-a comunicat că vom primi totuşi banii de la minister, chiar dacă retroactiv! Mare minune şi mult ajutor de la Dumnezeu am primit cu banii ăştia, căci aveam mari datorii! De altfel, ajutor de la Sfântul Nectarie, de la Maica Domnului şi de la

Dumnezeu am primit de nenumărate ori pe tot parcursul călătoriilor, atât în străinătate cât şi în viaţa de acasă, cu toate că nu meritam… Acum, când scriu aceste rânduri, aşteptăm al doilea copil, tot băieţel, şi mă rog Sfântului Nectarie, Sfântului Ioan Rusul şi Maicii Domnului să fie sănătos! Doamne ajută!

(*Mihai Cristian, 15 septembrie 2009*)

„Eu știu cine sunteţi, părinte. Sunteţi Sfântul Nectarie!” [4]

Spre dimineaţa unei nopţi de toamnă am avut un vis. Mă frământau unele probleme și căzusem în deznădejde. Din senin, un moșneguţ, îmbrăcat în haine preoţești, negre, pășește în camera mea, zâmbind și emanând o bunătate nespusă. I-am recunoscut chipul dintr-o fotografie dragă mie. Am început să plâng. „Fugi de la mine, nu sunt eu vrednic să văd sfinţii lui Dumnezeu”, i-am spus. A zâmbit. S-a apropiat și m-a întrebat: „Ia spune, ce te apasă?”.

Am prins curaj. I-am spus tot ce aveam pe suflet și, în genunchi, i-am îmbrăţișat picioarele, plângând. A urmat un dialog pe care îl voi păstra pentru mine. A apărut și bunica mea, care i-a strigat: „Eu știu cine sunteţi, părinte. Sunteţi Sfântul Nectarie”. „Da, eu sunt”, a răspuns zâmbind. L-am rugat să mă mai lase să-l îmbrăţișez. Plângeam. M-am trezit plângând. Ce bucurie am trăit atunci.

M-am temut să nu fie un vis de la diavol, de aceea i-am povestit unui stareţ de mănăstire. „Măi, măi, câte mai face Sfântul Nectarie”, a spus cu lacrimi în ochi. De atunci am știut că trebuie să ajung în Grecia, la el acasă. Nu știu

---

[4] Material preluat de pe www.blog.vivaturism.ro/2010/08/04/o-marturie-despre-sfantul-nectarie-scrisa-de-marian/ .

cum m-am trezit pe feribotul de Eghina, „Aghios Nektarios”.

Am pășit în curtea mănăstirii seara, exact la începutul privegherii dinaintea hramului. Ce atmosferă tainică, păream a fi pe altă lume. Inima părea că-mi sparge pieptul. Sfintele moaște, sfântul mormânt, chilia „bunicuţului”, mănăstirea cu florile atât de dragi lui, toate care mai înainte doar visam să le văd. Eram ca un copil într-un magazin cu dulciuri. Și ce „dulciuri” am găsit la mănăstirea sfântului... Ne-am întors a doua zi la Sfânta Liturghie. Catedrala plină. Mulţi arhierei. Păreau desprinși din icoane. M-am ascuns într-un colţ și am simţit nevoia să plâng. Nu puteam îndura atâta bucurie.

„–Sfântul meu, ajută-mi! Ascultă-mi rugăminţile!”

M-am rugat și pentru o cunoștinţă care tocmai rămăsese fără serviciu și care avea o situaţie extrem de dificilă. La un moment dat, o voce lăuntrică mi-a spus scurt: „Va avea serviciu înainte să ajungi tu în ţară”. Am uitat repede, am pus totul pe seama dorinţei de miracol, care nu dă pace oamenilor mândri. Am părăsit Eghina a doua zi. O parte din suflet a rămas acolo. Până mă voi reîntoarce. Seara, la o tavernă, serveam cina. Am primit un sms. „Nu-mi vine să cred. M-am angajat. M-au sunat niște foști prieteni de care nu mai știam nimic de multă vreme. E un miracol”. Mi-au dat lacrimile instantaneu. „Măi, măi, câte mai face Sfântul Nectarie…”

(*Marian Ionică*)

O boală destul de greu de tratat în ţară şi căreia nu-i supravieţuiesc foarte mulţi copii

Doamne, ajută!

Suntem Cosmin şi Claudia Chiorean din Cluj. Avem o fetiţă de aproape doi ani, Casiana. În urmă cu unsprezece luni am rămas însărcinată cu un băieţel. La douăzeci şi două de săptămâni ni s-a spus că băieţelul se va naşte (cu o probabilitate de 95%) bolnav de atrezie de esofag (lipsa esofagului). O boală destul de greu de tratat în ţară şi căreia nu-i supravieţuiesc foarte mulţi copii fără o recuperare adecvată. La noi nu existau condiţiile recuperatorii.

Am început să ne interesăm peste tot despre boală, despre modul şi locul tratării etc. Semnele acestei boli în timpul sarcinii sunt: lichid mult şi stomac puţin sau deloc vizibil. La douăzeci şi două de săptămâni cam aşa arăta sarcina noastră. Am primit de la o prietenă, care fusese în Eghina, o sticluţă cu mir de la Sfântul Nectarie. Am început să mă miruiesc pe burtică. Am spus mai multor prieteni să se roage pentru copilaşul nostru. Noi l-am dat în grija Maicii Domnului şi a Sfântului Nectarie.

La puţin timp, adică două luni, lichidul s-a normalizat, la fel şi stomacul lui. Am născut pe 8 iunie 2010 un băieţel sănătos, de trei kilograme şi şase sute de grame şi de cincizeci şi şapte de centimetri: Ciprian, după numele Sfântului Ciprian, vrăjitorul care a fost mort duhovniceşte şi a înviat prin credinţă, şi după numele

duhovnicului nostru, care a fost convins de la început că va fi un copil sănătos.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate şi Maicii Domnului şi Sfântului Nectarie mulţumire.

(*Claudia Chiorean*)

Sfântul vindecă un copil de astm şi aduce acasă un adolescent rebel

Am aflat de Sfântul Nectarie din *Formula As*. Băiatul nostru suferă de astm bronşic încă din copilărie (acum e adolescent). Am încercat diferite metode de tratament şi la medici alopaţi şi la homeopaţi. Avea perioade când îi era mai bine, altele când răcea des şi avea dificultăţi în respiraţie. În primăvara aceasta a făcut o pneumonie urâtă, astfel încât ne-am văzut nevoiţi să îl internăm în spital, doctoriţa nu era mulţumită de felul în care răspunde la tratament, avea două săptămâni de antibiotice, astmul lui se decompensase. Eram disperată.

Atunci mi-am amintit de Acatistul Sfântului Nectarie pe care îl purtam cu mine, dar pe care nu îl citisem niciodată. Am început să îl citesc şi vizibil evoluţia băiatului a fost mai bună, s-a însănătoşit şi nu a mai avut nicio manifestare a astmului de atunci (a trecut un an şi jumătate de la cele întâmplate). În toamnă, ne-au ajutat Dumnezeu şi Sfântul Nectarie şi am ajuns şi în Eghina la moaştele sale. Am simţit o emoţie de nedescris, nu-mi puteam stăpâni lacrimile şi nu mai ştiam cum să îi mulţumesc sfântului pentru binele pe care ni l-a făcut.

Am mai trecut printr-o încercare din care ne-a salvat tot Sfântul Nectarie. Într-o seară am avut o discuţie aprinsă cu fiul meu, după care a plecat de acasă. Se făcuse târziu, îi tot telefonam şi nu ne răspundea. Eram foarte îngrijoraţi şi nu ştiam ce să facem. Atunci i-am strigat sfântului să ne

ajute şi... după vreo douăzeci de apeluri zadarnice băiatul ne-a răspuns la telefon, a venit acasă, ne-am împăcat şi totul a fost bine de atunci. În secunda în care i-am cerut ajutorul sfântului, ne-a şi răspuns la telefon.

(*Laura*)

„Neîntârziat a fost ajutorul de la Sfântul Nectarie”

Anul trecut, în urma unei operaţii care iniţial nu părea a fi o complicaţie (presupunea extirparea unui lipom *– o tumoare benignă situată sub piele. Un lipom este constituit din celule care produc grăsime şi care se acumulează anormal pentru a forma fie ciorchini mici, fie un bulgăre de consistenţă elastică; lipomurii nu prezintă niciun pericol şi nu au caracter de urgenţă; extirparea lor se face doar în caz de jenă fizică sau din motive estetice –* diagnostic stabilit în urma unui RMN), soţul meu a fost diagnosticat cu lipomixosarcom. La aflarea diagnosticului stabilit în urma biopsiei, speriaţi fiind, ne-am pus întrebarea „de ce?!”.

Derulând viaţa noastră, ne-am amintit că, înainte de oficierea slujbei religioase a cununiei noastre, cerând dezlegare de păcate părintelui duhovnic, acesta ne-a spus că, după cununie, să ne ducem împreună pentru a ne orândui canon întrucât am trăit, mai mult timp, în concubinaj. Cum după cununia religioasă am rămas nepăsători la invitaţia duhovnicului, iată cât de repede am găsit răspunsul întrebării noastre. Păcătuisem prea mult! (Aşa am gândit atunci!)

Imediat ce ne-am dat seama de greşeala săvârşită în faţa lui Dumnezeu, ne-am dus la părintele duhovnic, ne-am spovedit şi am primit, împreună cu soţul meu, acelaşi canon pe care trebuia să-l îndeplinim pe parcursul a şase

luni. În aceeaşi zi în care ne-am spovedit şi am primit canon, povestindu-i părintelui despre diagnosticul soţului meu, l-am întrebat: „Ce pot să fac să-l ajut?!”, iar părintele mi-a răspuns: „Vezi lumea de aici?! Vino să te rogi miercuri sau vineri în şapte săptămâni la rând, aşa cum fac şi ei, să ţii post negru în fiecare dintre aceste zile când vii la rugăciune până la ora 17.00... O să vezi că se va vindeca!” De îndată am încercat să ne îndeplinim canonul dat de părintele duhovnic şi am început cele şapte rugăciuni. În tot acest timp, am început să citim cuvinte duhovniceşti şi ne-am dat seama că Bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu această încercare pe care ne-a dat-o în scopul mântuirii noastre. Ne-am dat seama că nu suntem singuri, că Dumnezeu, în mare mila Lui, ne dă şi putere şi îndrumare spre a merge pe calea Lui. După alte două rugăciuni, Dumnezeu a rânduit ca o echipă de trei medici specialişti să reanalizeze biopsia efectuată pe tumoră şi să stabilească un *alt diagnostic de cancer, care nu era la fel de agresiv ca primul* – fibromixosarcom. Am continuat rugăciunile. Trebuie să vă scriu că după operaţie, soţul meu a rămas cu o jenă *permanentă*, nu foarte dureroasă, dar *sesizabilă*, localizată în zona operată. Având un asemenea diagnostic, deşi la început nu dorea să facă niciun fel de tratament, Bunul Dumnezeu „i-a pregătit” totul – şi medici extraordinari, şi soluţii de radioterapie care să nu-i pună în pericol zonele adiacente operaţiei. Ne-am rugat şi Sfântului Ierarh Nectarie să mijlocească către Dumnezeu vindecarea soţului meu, am fost la Mănăstirea Radu Vodă din Bucureşti şi am luat ulei sfinţit din candela ce veghează moaştele Sfântului Nectarie. În fiecare seară ung operaţia soţului meu cu acest ulei, în forma Sfintei Cruci, şi mă rog Sfântului şi Bunului Dumnezeu. *Înainte cu o zi de cea de-a şaptea rugăciune* (ultima) întorcându-

se cu maşina dintr-o călătorie, la un moment dat, *„cineva” i-a luat durerea cu mâna. Totul dispăruse ca prin minune!!!* M-a sunat şi, cuprinşi de o puternică emoţie, i-am mulţumit împreună Bunului Dumnezeu pentru tot! Este greu să spun că este vindecat total, dar susţin cu tărie că Dumnezeu i-a/ne-a dat un răgaz pe care încercăm să-l valorificăm în scopul mântuirii sufletelor noastre. A trecut de atunci un an şi jumătate, fără ca boala să recidiveze. Neîntârziat a fost şi ajutorul de la Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina. Odată cu apariţia şi creşterea tumorii ce i-a fost extirpată prin operaţie, soţului meu i-a mai apărut una şi în cavitatea bucală. Îngrijoraţi fiind de primul diagnostic, negăsind un medic care să se ocupe de eliminarea ei, această tumoră a rămas numai în grija Sfântului Ierarh Nectarie, fiind unsă, în fiecare seară, cu ulei sfinţit din candela Sfântului. Mă rugam de fiecare dată, având gândul că cer imposibilul, dar nădejdea că Dumnezeu, prin sfinţii Lui, face minuni, să dispară acea tumoare din gura soţului meu. După şase luni în care i-am uns tumora şi am rostit în gând, dar cu mare încredere, această rugăciune, s-a întâmplat minunea! Era *în ajunul Sfintei Prăznuiri a Sfântului Ierarh Nectarie* de la Eghina, 8 noiembrie, când, înainte de a pleca să ne închinăm la moaştele Sfântului Nectarie, mestecând ceva, soţului i se rupe tumora în gură, rămânând atârnată doar într-un firicel. Ne-am speriat foarte tare, şi personal eram hotărâtă ca, în cazul în care soţul meu nu mai vrea/poate să meargă la moaşte, să mă duc singură, fiind obligatoriu pentru mine/noi să mă închin Sfântului Nectarie şi să-i mulţumesc pentru ascultarea rugăciunilor mele. Simţind aceeaşi plăcută „obligaţie”, soţul meu şi-a pregătit câteva pansamente (sângerarea era puternică) şi am plecat împreună la închinarea la sfintele moaşte. Mulţumind

Sfântului Ierarh Nectarie, ne-am întors acasă cu gândul ca, în prima zi de luni după acel week-end, să luăm legătura cu un medic care să-i îndepărteze definitiv tumora. Nu mai puteam aştepta. Şi, *în timpul nopţii de 8-9 noiembrie*, soţul meu simte în gură ceva ca un rest de mâncare; intenţionând să-l mestece şi să-l înghită, îşi dă seama că este ceva „cauciucat” şi-l elimină din gură, punându-l pe noptieră. Îşi continuă somnul din care nu se trezise în totalitate. A doua zi, de dimineaţă, am constatat că nu era vorba de niciun rest de mâncare, ci de tumora pe care o purtase în gură timp de şase luni. Eram uimiţi, bucuroşi, speriaţi. Trebuia să scriu că personal m-am bucurat foarte tare văzând ce îmi arăta soţul meu speriat. I-am şi spus că aceasta este o minune făcută de Sfântul Nectarie. „Ce dovadă mai clară să ne dea?! M-am rugat tot timpul să retragă tumora din locul acela, şi iată că, în chiar noaptea prăznuirii lui, ţi-a scos-o fără intervenţie medicală. Facem biopsia ei, dar sunt sigură că rezultatul va fi bun! Crede-mă, asta simt!” Ducându-ne la un medic ORL-ist pentru a-şi da o opinie vis-à-vis de locul din care a căzut tumora, acesta a constatat că în locul respectiv mai rămăsese o bucată foarte mică de tumoră care, însă, a permis efectuarea unei biopsii al cărei rezultat a fost foarte bun (nicio celulă de cancer). La o oră după intervenţia medicului, soţul meu m-a sunat spunându-mi: „Ştii cum arăta locul unde a fost tumora?! Este incredibil! Nu se mai cunoaşte nimic, s-a închis perfect, nici măcar culoarea ei nu este alta. Ai spune că acolo nu a fost nimic niciodată!” *Mulţumim Sfântului Ierarh Nectarie pentru ajutor*! Am constatat că puterea rugăciunii este imensă, că orice necaz pe care Dumnezeu ţi-l dă, nu este altceva decât o încercare pe care trebuie să o primeşti cu sufletul deschis şi cu credinţa că totul este trimis de Sus spre mântuirea

sufletului tău şi trebuie să înveţi să rabzi şi să nădăjduieşti, căci Bunul Dumnezeu, din iubirea Sa, nu ne lasă să fim singuri şi, împreună cu rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor cărora ne rugăm, putem să ne bucurăm de viaţa aceasta şi mai ales de viaţa veşnică, în Împărăţia lui Dumnezeu. *Slavă lui Dumnezeu în veci!*

(Maria, Bucureşti, 2008)

Naştere după dezlipirea parţială a sacului gestaţional de uter

Sunt una dintre persoanele care mărturisesc cu bucurie despre lucrarea minunată a Sfântului Nectarie în viaţa lor. Vreau să dau mărturie despre neaşteptata bucurie legată de venirea pe lume a unui copilaş, care azi poartă numele acestui sfânt foarte prezent în vieţile noastre secătuite de preocupările secularizate, cotidiene, pe care noi înşine le adăpăm. Sunt o preoteasă care acum nouă ani şi jumătate a avut binecuvântarea de a avea un copil la vârsta de douăzeci şi patru de ani, un băieţel pe nume Ioan, binecuvântare pe care nu am mai avut-o în viaţa noastră de familie până în vara anului 2010 .

După un an de zile petrecut împreună cu soţul şi cu primul copil în Italia, unde soţul meu este preot paroh, odată cu vacanţa de vară eu m-am întors cu Ioan în România, pentru o lună, după care în august mi-am programat o nouă plecare în Italia, la soţul meu care rămăsese la datorie ca preot în parohie. Înainte de a pleca, având zborul programat de la Bucureşti am poposit două zile la una dintre prietenele mele din Bucureşti, o persoană care dincolo de preocupările profesionale îşi găseşte împlinirea şi liniştea în credinţa ortodoxă.

În timpul scurtei şederi în capitală, ea s-a oferit să mă ducă la moaştele unor sfinţi găzduite de câteva biserici din capitală. Am fost întâi la Sfântul Dimitrie Basarabov la catedrală, am fost la Sfânta Ecaterina şi am trecut şi pe la

Mănăstirea Radu Vodă, care adăposteşte moaştele Sfântului Nectarie din Eghina. M-am dus cu sufletul încărcat şi apăsat la gândul că trebuie să mă întorc din nou în Occident (cred că numai cei care au avut o şedere mai lungă în Occident înţeleg despre ce apăsare sufletească vorbesc), şi odată ajunsă la moaştele Sfântului Nectarie mi-am descărcat sufletul de amărăciune. Când am ieşit din biserică am simţit o bucurie care nu poate fi transpusă în grai omenesc, bucurie care şi azi, împreună cu Nectarie al meu, nu a încetat .

La distanţă de două săptămâni, în Italia am descoperit însă, în mod neaşteptat, că sunt însărcinată, descoperire care m-a lăsat fără cuvinte, pentru că de ani de zile nu mai rămâneam însărcinată şi mă resemnasem deja cu ideea de a nu mai avea un copil. În sfârşit. Problema apare în momentul în care, odată întoarsă în România pentru a lua pe primul băieţel în Italia, la şcoală, la primul control ginecologic de sarcină aflu, că de fapt sunt pe punctul de a pierde sarcina din cauza unei dezlipiri parţiale de uter a sacului gestaţional. Vestea a venit ca un trăsnet nu numai pentru mine ci şi pentru soţul meu căruia i-am comunicat că nu mai pot veni în Italia, având interdicţie din partea medicului care m-a avertizat că risc odată cu călătoria să pierd copilul. Bineînţeles, au urmat săptămâni de repaus la pat şi tratament, fiind cu ameninţarea de a avea un avort spontan.

Am avut însă norocul de a întâlni o prietenă de a mea a cărei soră a avut fericirea de a naşte o fetiţă sănătoasă, tot cu ajutorul Sfântului Nectarie, şi care m-a sfătuit să citesc zilnic acatistul sfântului, dând mărturie despre felul în care şi ea, la rândul ei, a cunoscut minunea de a naşte o fetiţă, Nectaria, cu ajutorul sfântului. Mi-a dat o broşurică cu acatistul sfântului şi, încrezătoare, am

început să citesc zilnic acatistul. Ştiam despre vindecările minunate de cancer, citisem mărturii din Grecia contemporană apărute într-o carte încă din anii facultăţii.

După trei luni, doctoriţa mi-a zis că am trecut de pericolul iminenţei, însă eu aveam o altă contraindicaţie pe sarcină: în ultimul trimestru de sarcină, având probleme cu coloana, de la prima naştere, a trebuit să fac repaus la pat. Tot cu ajutorul sfântului şi al Maicii Domnului am trecut şi de această perioadă. Urma episodul naşterii. Trecând de primele dificultăţi din timpul sarcinii, cu ajutorul Sfântului Nectarie, am promis că dacă nasc cu bine un copil sănătos, îi dau numele Nectarie, punându-i-l protector pe sfânt. Fiindcă la prima naştere am avut un travaliu dificil, în urma căruia am rămas cu ceva probleme serioase la coloană şi fiind rămasă cu un gust amar în ceea ce priveşte asistenţa medicală din maternitatea de stat din oraşul meu, am decis împreună cu soţul meu să nasc într-o clinică privată dintr-un oraş apropiat; singura problemă era faptul că mai sus amintita clinică era o clinică protestantă, dar unde auzisem că se oferă o asistenţă medicală de calitate.

Am fost programată pentru cezariană la clinică[5], dar se vede că sfântului nu i-a plăcut decizia noastră pentru că aproximativ cu o lună înainte de programare, într-o seară mi s-a rupt apa şi a trebuit să mă duc de urgenţă la maternitatea pe care o ştiam din trecut. Nu am avut de ales (cei de la clinica privată mi-au refuzat asistenţa medicală

---

[5] E important de menţionat faptul că această mamă a născut prin cezariană doar din pricina unor probleme de sănătate. Din păcate, astăzi tot mai multe mămici apelează doar din comoditate la această formă de naştere - care însă le micşorează posibilitatea de a mai aduce pe lume alţi copii fără să se supună unor riscuri suplimentare… De aceea mulţi duhovnici le sfătuiesc pe mămici să nu apeleze la cezariană decât în cazuri de absolută necesitate…

pe motiv că nu au secţie de prematuri); problema era următoarea: trebuia să fac, conform recomandărilor doctorilor, o naştere prin cezariană, care în sine presupune şi ea riscurile ei post-operatorii, dar care cu greu se face în maternităţile de stat, dacă nu ai actele doveditoare (aceeaşi problemă a birocraţiei din România); fiind nevoită să stau mai mult în pat şi neieşind decât foarte puţin din casă, nu am putut să merg la Iaşi să fac rost de un anume act cerut pentru cezariană. În clinica privată nu erau probleme de acest gen, numai că eu intram de nevoie în maternitatea de stat.

Purtarea de grijă a Sfântului Nectarie însă s-a dovedit mai presus de orice calcul şi prevedere omenească. În acea noapte era de gardă aceeaşi doctoriţă cu care a născut persoana care mi-a recomandat să citesc Acatistul Sfântului Nectarie, mama fetiţei Nectaria. Mai târziu aveam să aflu că este şi o doctoriţă credincioasă, la cabinetul căreia nu se fac întreruperi de sarcină. Ea a fost de acord să-mi facă cezariana, problema se punea dacă va fi de acord şi celălalt medic de gardă, pentru că operau în doi.

Am intrat în maternitate pe la miezul nopţii şi travaliul a început odată cu ruperea membranelor. Timp de şase ore, până dimineaţa, am avut dureri pe care în mod minunat le-am suportat foarte uşor pentru că am citit întruna Acatistul Sfântului Nectarie şi primeam o putere foarte mare de a suporta durerea. După şase ore de travaliu, dilataţia era abia 2 şi eu pierdusem toată noaptea apa, trăind cu spaima de a nu se întâmpla ceva cu copilul. În sfârşit, la ora 6, 30 dimineaţa am intrat în sala de operaţii. Mai târziu am aflat de la doctoriţa care m-a operat că celălalt doctor a fost de acord cu cezariana, fără probleme. Operaţia în sine nu este dureroasă pentru că eşti

anesteziat; partea cea mai urâtă este după operaţie, când pot apărea complicaţii; refacerea mea după operaţie a fost foarte rapidă, fără nicio complicaţie, cu revenirea rapidă la normal şi fără dureri. Mulţumită sfântului naşterea, chiar prin operaţie, nu am simţit-o ca pe o traumă aşa cum a fost prima naştere naturală. Am avut parte de naştere uşoară, aşa cum m-am rugat Sfântului, şi de un copil sănătos pe care bineînţeles, aşa cum am şi făgăduit, l-am numit Nectarie. La externare doctoriţa însăşi mi-a mărturisit că a mai asistat mame la naştere care şi-au pus nădejdea în ajutorul Sfântului Nectarie şi au născut necrezut de uşor. Mie mi-a mărturisit, la cinci zile după naştere, că mă prezint ca şi un om care nu a făcut o operaţie.

Mărturisesc că nu minunile trebuie să le căutăm neapărat de la Sfântul Nectarie; ne ajunge protecţia şi ajutorul lui; pentru că el răspunde firesc rugăciunilor noastre, după credinţa pe care o avem în el. Bunul Dumnezeu ne-a dăruit prin Sfântul Nectarie un ocrotitor dulce şi grabnic ajutător împreună cu Maica Domnului; astfel, fiind încredinţaţi putem mulţumi din inimă lui Dumnezeu strigând cu bucurie: Mare şi minunat eşti Doamne întru sfinţii Tăi! Amin.

(*Preoteasa Cristina*)

Sfântul Nectarie schimbă un diagnostic tragic

În 2004 am suferit un şoc emoţional extrem de puternic. Din cauza durerii sufleteşti mă durea tot corpul şi intuiţia îmi spunea că mă voi îmbolnăvi. (De altfel, atunci când am primit vestea care mi-a produs şocul, mi-a ţâşnit sângele din nas. După trei zile slăbisem trei kilograme şi o perioadă am mâncat numai cât să nu mor, pâine goală.) În aceste cazuri cedează partea cea mai sensibilă a organismului. La mine boala s-a localizat în aparatul genital. Trist, mai ales că-mi doream foarte tare copii. Dar Dumnezeu a îngăduit pentru păcatele mele – multe şi grele, credeţi-mă.

În următorii doi ani am început să am dureri tot mai mari, pe care niciun doctor nu le putea explica. Ba chiar mi-au spus că s-ar putea să fiu însărcinată. Nu eram. Testele ieşeau negative. Până la un moment dat făceam crize de durere în reprize de treizeci de minute, iar mai târziu durerea devenise continuă. Mi-amintesc perfect că într-o zi m-a durut atât de tare, încât am zis că asta-i tot ce pot suporta; peste asta este doar moartea. Familia a tratat destul de indiferent problema, mai ales că eu eram cea care-i duceam pe ei la doctor, niciodată invers. Nu fusese cazul şi, în mintea lor, eram probabil invulnerabilă din moment ce, până atunci, eu fusesem sprijinul tuturor. Am ajuns la camera de gardă a spitalului Sfântul Pantelimon,

unde o doctoriţă tânără a declarat în urma ecografiei că nu am nimic, probabil doar o ovulaţie dureroasă...

Peste câteva zile, cumnata mea mi-a recomandat să merg la doctorul ei, cel cu care a adus pe lume doi copii. M-a consultat şi m-a întrebat de când nu am fost la ginecolog, cum am putut sta să ajung în situaţia asta?... Vă imaginaţi ce şoc pe o femeie tânără (aveam treizeci de ani atunci), care doreşte să fie mamă şi al cărei medic consulta chiar în acel moment, cu un etaj mai jos, în acelaşi spital... M-a internat imediat şi au început să mă investigheze, fără să-mi dea niciun detaliu, decât acela că mă vor opera. În tot acest timp, doctorul mă privea cu foarte mare compătimire...

M-a chemat de la salon să mă vadă şi profesorul Ancăr, care a zis faţă de mine „tumoră" şi a vrut să mai zică ceva, dar au văzut că am început să plâng şi m-au trimis la salon. La salon – mă rugam la Sfântul Pantelimon şi citeam Paraclisul Maicii Domnului şi plângeam de spaimă neîncetat. A urmat analiza decisivă – markerul tumoral. Valorile au ieşit de patru ori peste limita maximă admisă! Deci doctorul mi-a explicat că acum nu se mai pune problema, decât să-mi salveze viaţa. Eu plângeam însă şi îl rugam să nu-mi extirpe ovarele pentru că vreau să fac copii. Mi-a spus că nu-mi promite nimic, va vedea „când mă desface". Atunci mi-am dat seama că vrea să-mi facă operaţie clasică şi asta m-a speriat şi mai mult.

Printr-o minune, exact atunci doctorul trebuia să plece în concediu, aşa că m-a trimis acasă şi m-a rechemat peste o lună, fără a-mi da niciun tratament pentru durere. M-am externat pe 6 septembrie 2006, într-o stare de spaimă îngrozitoare, slăbită, singură, susţinută doar moral (deşi aş fi avut nevoie şi de sprijin fizic), la telefon, de o prietenă, unul dintre copiii lui Dumnezeu.

Peste două zile această prietenă m-a dus la Mănăstirea Radu Vodă, la racla Sfântului Nectarie, explicându-mi cu zâmbetul pe buze şi multă credinţă că Sfântul schimbă diagnosticul! Plânsul meu neîncetat a atras imediat atenţia călugărilor de la mănăstire, care au înţeles că e vorba de ceva grav şi mi-au recomandat să-mi cumpăr Acatistul Sfântului Nectarie şi să-l citesc zilnic. (Am dat în acea zi şi un acatist de patruzeci de zile – o să vedeţi mai târziu de ce e important de reţinut acest aspect).

Din acel moment, am venit zilnic la sfântul şi citeam acatistul stând lipită de masa cu racla, plângând, recunoscând că sunt speriată de moarte, că aş vrea să trăiesc alături de soţul meu, pe care-l iubeam mult, dar despre care ştiam, simţeam la un nivel încă inconştient cred, că nu m-ar mai iubi dacă nu aş putea să fac copii. Mă rugam la sfântul să îndur orice suferinţă, dar să nu-mi pierd organele, „să am măcar o şansă”...

Am continuat aşa zilnic, fără să mă gândesc la nimic altceva. Familia nu înţelegea ce-i cu criza asta mistică la mine, dar nici nu s-a străduit să afle. Eu nu puteam vorbi, puteam doar plânge. Şi ei sufereau pentru mine, dar nu ştiau amploarea reală a evenimentului şi nu voiam să-i încarc cu durerea mea. Nu voiam mila lor. Îmi trebuia doar mila lui Dumnezeu. În plus, tot văzându-mă la raclă, părintele Sava m-a adoptat sufleteşte, m-a întrebat cum mă cheamă şi a început să se roage pentru mine.

Pe la sfârşitul lunii septembrie, o colegă mai în vârstă, o doamnă minunată, m-a sunat să vadă ce mai fac şi m-a sfătuit să mai văd şi alţi doctori – „aşa se face în cazurile astea”. Iniţial am refuzat ideea, explicându-i că m-au văzut doi doctori foarte importanţi, adevărate somităţi şi că nu mai are rost. M-a rugat foarte tare şi am cedat, mai mult ca să-i fac plăcere. Aşa am ajuns la doctoriţa

Sgarbură, de la Spitalul Filantropia, care mi-a spus că nu vede nicio tumoră... Nu mi-a venit să cred. Am mers, printr-o cunoştinţă, şi la Spitalul Militar şi diagnosticul era acelaşi – nu era nicio tumoră, doar un chist hematic, destul de mare şi întreg aparatul genital foarte umflat.

M-am întors la doctoriţa Sgarbură care mi-a administrat imediat antibiotice foarte puternice şi mi-a recomandat să-mi fac din nou markerul tumoral (sau CA 125). Rezultatul a fost impresionant – nici când am luat la facultate nu m-am uitat atât pe hârtia cu rezultatul – 35.1, adică cu numai un punct peste normal, iar pe 4 septembrie, eram în limite normale (9.54 unităţi). Doamna doctor mi-a explicat însă că boala nu este încă eliminată. Pe 17 octombrie m-a operat – laparoscopie diagnostică şi operatorie – şi a descoperit exact ceea ce bănuia – endometrioză, din păcate foarte avansată. De aceea avusesem dureri atât de mari. Endometrioza doare îngrozitor.

Au urmat ani de tratament, de recuperare sufletească prin intermediul Sfântului Maslu, dar ce e important este ajutorul pe care Dumnezeu mi l-a dat atunci prin intermediul Sfântului Nectarie. E important faptul că l-am descoperit pe sfântul ca un grabnic ajutător care, în plus, i-a ajutat şi pe toţi pe care i-am dus şi eu, la rândul meu, la Radu Vodă. Foarte curând după operaţie, într-o zi în care m-am uitat cu atenţie în calendar, am descoperit că din momentul în care am fost pentru prima oară la raclă şi până în ziua operaţiei au trecut exact... patruzeci de zile!

Minunat este Dumnezeu, minunat lucrează prin sfinţii lui, minunat lucrează prin oamenii care-L iubesc! Până la urmă toţi cei pomeniţi mai sus nu au fost decât personaje într-un scenariu îngăduit de Dumnezeu, după care se poate turna... filmul convertirii mele.

(*Mihaela B., Bucureşti, 2010*)

„Sfântul mi s-a prezentat discret, ca o invitaţie, în momentul cel mai crunt al vieţii mele”

A vorbi despre Sfântul Nectarie este mai mult decât un privilegiu, este o binecuvântare. Poate cineva să spună bucuria gândului şi liniştea sufletului la purtarea sa de grijă, la buna sa povaţă şi la izvorul de tămăduiri pe care îl revarsă asupra sufletelor noastre?

El m-a scăpat de la moarte, atunci când eu nici măcar nu auzisem de el şi uitasem total de Biserica lui Hristos. Trăiam în adâncul păcatului, cunoscând, timp de zece ani, toate păcatele grele ale desfrânării şi preadesfrânării şi acceptând nebunia de a sta necununată cu un bărbat de altă naţionalitate şi religie.

Sfântul mi s-a prezentat discret, ca o invitaţie, în momentul cel mai crunt al vieţii mele, la puţin timp după ce aflasem verdictul doctorilor: că am în mine un virus provocator de cancer, iar genotipul său este unul dintre cele mai agresive (hpv 18), neexistând niciun tratament pentru a-l înlătura. Eram deja într-o fază precanceroasă, celulele fiind displazice. Virusul ăsta începuse deja să lucreze şi infecţia era într-o stare foarte gravă, fiind foarte posibil să degenereze în cancer. Atunci am cunoscut-o pe Oana, un medic român stabilit de foarte mulţi ani în Chicago. Venise să-şi viziteze nişte rude în România, şi, printr-o cunoştinţă comună, am întâlnit-o. M-a îndemnat să mă duc la Radu-Vodă, la moaştele Sfântului Nectarie,

însă eu nu ştiam cine e şi nici că exista o asemenea mănăstire aşa aproape de mine.

Aşa a început drumul regăsirii mele, al speranţei şi al vieţii. Am păşit cu teamă în biserică şi m-am rugat la el cu nepricepere, dar din toată inima. Nu i-am cerut să mă vindece neapărat, ci să mă ajute cum crede el de cuviinţă. Am citit cu mare interes aproape toate cărţile despre viaţa şi minunile sale şi am rămas profund impresionată. ESTE, ÎNTR-ADEVĂR, UN MARE IUBITOR DE OAMENI ŞI UN GRABNIC AJUTĂTOR! Mă gândeam cum s-a milostivit el de mine să mă ajute fără ca eu să i-o cer, dându-mi de veste prin femeia aceea. Cât de bun, blând şi milostiv este Domnul! După mai bine de zece ani de rătăcire, iată, mă primea ca pe fiul cel risipitor, cu toată dragostea Sa!

La scurt timp după diagnosticare, am primit cadou din SUA, de la aceeaşi femeie care mi-l vestise pe sfânt, tratamentul care nu se găsea în Romania şi care pentru mine era foarte costisitor; tot sfântul m-a ajutat şi am găsit un duhovnic bun, iar în vara lui 2006, la nicio jumătate de an, am plecat în Grecia, de dragul de a-i vedea patria din Eghina şi de a-i săruta moaştele, fără niciun însoţitor, doar cu o prietenă. Tot drumul am simţit paza sa, iubirea şi bucuria cu care m-a înconjurat. Să nu credeţi că a fost o minune imediată şi spectaculoasă, acestea sunt dăunătoare uneori sufletelor celor care le cer, deşi pentru mine rămâne la fel de spectaculoasă ca şi învierea lui Lazăr.

De când am aflat diagnosticul, experimentele doctoriţei, căci, aşa cum am spus nu există tratament, nu au încetat (inclusiv intervenţii chirurgicale) timp de trei ani. Traumatizante psihic, nu atât fizic, cât umilitoare. Sfântul Nectarie a fost cel care m-a ajutat să le îndur, căci el mi-a deschis ochii către Hristos, dar a lucrat, simplu şi

firesc, prin oameni. Evident că viaţa mea nu a mai fost aceeaşi.

Iniţial, simţeam în mine revolta, căci omul pe care eu îl iubeam mai mult decât demnitatea şi decât viaţa mea şi despre care niciodată nu-mi pusesem problema că poate să-mi facă vreun rău, a fost cel care mi-a dat virusul, la modul concret (căci boala a fost însuşi păcatul). Ulterior, am înţeles că şi el e bolnav la fel ca mine şi că nu avea habar că are această boală, aşa că am încercat să-l conving, pe cât mi-a stat mie în puteri să caute să se trateze şi să-şi schimbe viaţa.

Am trăit cu spaima morţii şi simţeam că iadul e sub picioarele mele oriunde mă aflam, pe stradă sau acasă. Mi-am privat toate speranţele de viitor, iubirea firească faţă de un alt bărbat cu care aş fi putut întemeia o familie, iar asta trebuie să recunosc că a fost o luptă îngrozitoare pe care doar Domnul m-a ajutat s-o duc.

Absolvisem o facultate şi aveam o meserie care presupunea o siguranţă şi o linişte relativă până la adânci bătrâneţi. Nu-mi mai găseam însă nicio satisfacţie spirituală în ea, aşa că am dorit din tot sufletul să-mi schimb profesia. M-am rugat şi am plâns la Maica Domnului şi la Sfântul Nectarie şi am fost sigură că mă vor ajuta, dar trebuia să am răbdare şi să fiu perseverentă în rugăciune. De-abia după un an, dorinţa mea s-a împlinit, acum lucrez chiar într-o instituţie a Bisericii. Între timp, am devenit studentă la teologie, din dorinţa de a cunoaşte şi înţelege binecuvântarea acestei credinţe care este ORTODOXIA şi Adevărul revelat de Hristos, cel puţin din studiul învăţăturii date prin Tradiţie şi Scriptură. A o cunoaşte însă cu adevărat presupune cu mult mai mult, a trăi în comuniunea Bisericii şi a consolida o viaţă liturgică autentică.

Vestea care m-a surprins, aducându-mi o imensă bucurie şi putere de viaţă, a fost rezultatul analizelor la fix trei ani de la primul diagnostic: VIRUSUL ESTE NEDETECTABIL!!! Doctoriţa nu a ştiut ce explicaţii să-mi dea: mi-a spus că fie e într-o cantitate foarte mică, fie s-a neutralizat, fie a fost eliminat, însă eu ştiu cine m-a ajutat: MAICA DOMNULUI şi SFÂNTUL NECTARIE! Lor m-am rugat mereu şi în paralel cu aplicaţiile-şoc presupuse de tratament, m-am uns cu mir din candela sfântului, ceea ce fac şi în prezent.

După un an de la acest minunat rezultat, am mai avut o intervenţie chirurgicală, deoarece îmi rămăsese de dinainte un mic polip endocervical, care mi-a fost acum extirpat. Anul acesta, în 2010, când am fost la ultimele analize, mi s-a spus că rana e vindecată, că nu au mai crescut niciun fel de formaţiuni, ba chiar până şi cicatricele au dispărut, cu excepţia uneia mici...

Ceea ce vreau să vă mărturisesc din toată inima este speranţa în mila Domnului faţă de cei mai mari păcătoşi. Nu cereţi neapărat vindecări miraculoase, căci trebuie să ne vindecăm mai întâi sufletul, iar boala este o terapie în acest sens, prin care se arată dreptatea (adică iubirea) lui Dumnezeu. Nu vedeţi că de cele mai multe ori în boală, în suferinţă, în grele încercări, ne ridicăm ochii spre Hristos? Suntem ingraţi, dar atunci inima noastră devine sensibilă în a primi iubirea dumnezeiască pe lângă care am trecut nepăsători.

Vindecarea presupune să te confrunţi însă cu multe şi grele ispite, căci după ce ai stat atât departe de Domnul, dând putere vrăjmaşului, sufletul e plin de răni şi slăbit.

Deci, aşteptaţi-vă la cele mai grele încercări, dar fiţi perseverenţi în rugăciune şi nu vă îndoiţi în credinţă. De multe ori nu putem pătrunde sensul încercării şi ne

întrebăm: „De ce, Doamne?” sau cârtim. Dar răspunsul îl vom afla mai târziu, fie în viaţa aceasta, fie în Împărăţia Sa. Important e să nu ne îndoim de cuvântul Domnului care zice: *După credinţa voastră, fie vouă!* (Matei 9: 29). Să înţelegem viaţa optimist şi să o acceptăm aşa cum vine, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru fiecare clipă şi încercând să ne facem împreună-lucrători cu El în lume prin iertare şi milă.

(*Elisa-Roxana I.*)

„Îl am mereu în sufletul meu pe Sfântul Nectarie”

Elena Constantin mă numesc, am treizeci şi trei de ani şi sunt de loc din Caracal. M-am căsătorit şi m-am stabilit cu familia mea în Bucureşti, de zece ani.

Mi-e greu să „vorbesc” pentru că nu am, nu cunosc termenii medicali, dar cred că nu asta este cel mai important, ci faptul care s-a petrecut are mai multă valoare. Pe la vârsta de douăzeci şi cinci de ani mi-a apărut pe cap o umflătură care tot creştea, lucru care mă speria îngrozitor ori de câte ori mă pieptănam (şi asta înseamnă cel puţin o dată pe zi). Făcând un control la un neurolog i-am arătat şi această problemă şi m-a îndrumat către un chirurg sau dermatolog. M-a speriat gândul că ar trebui să se facă o intervenţie chirurgicală – era şi pe cap!!! şi am povestit lucrul acesta soţului meu.

Stăm de zece ani în Bucureşti, am asistat la slujbe în câteva biserici, dar la Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă nu ajunsesem. Ţin minte că într-o după-amiază, dacă nu mă înşel era sâmbăta, soţul meu îmi propune să mergem la această biserică, spunându-mi că Sfântul Nectarie este mare făcător de minuni, că a făcut multe minuni. Am plecat spre biserică şi nu mai ştiu, dar cred că nu de la prima „vizită”, la următoarele – fiindcă au mai fost – am luat acasă ulei de la Sfântul Nectarie într-o sticluţă.

Ştiu sigur că soţul meu mi-a zis să mă ung cu ea şi că-mi va trece. Am acceptat (îmi vine să şi plâng când îmi amintesc) şi nu ştiu care a fost intervalul, şapte, zece zile, nu ştiu, oricum foarte repede am observat că la cap nu mai am acea umflătură. I-am arătat şi soţului meu şi parcă nu ne venea să credem. Ce să vă mai spun, ne-am mirat câteva minute când am observat că nu mai aveam nimic, apoi câteva zile a fost subiect de discuţie şi zilnic, zilnic certitudine. Îl am mereu în sufletul meu pe Sfântul Nectarie de când s-a produs această mare minune cu mine. Şi sunt convinsă că a mai făcut şi alte minuni cu mine. Slavă Sfinţilor lui Dumnezeu!

(*Elena Constantin*, *Caracal*)

„Dacă n-aş fi trăit, nu v-aş fi povestit!”

Dacă n-aş fi trăit, nu v-aş fi povestit! Dumnezeu nu Îşi numără darurile când le dă, iar sfinţii, răsplătiţi cu harul facerii de minuni pentru dragostea lor, sunt tare grabnic ajutători şi nu se uită la păcatele celor care îi cheamă în ajutor! Aş vrea să vă povestesc şi eu minunea pe care Sfântul Nectarie a făcut-o pentru fetiţa mea, minune pentru care Îi dau slavă lui Dumnezeu şi îi mulţumesc Sfântului Nectarie în fiecare zi. Numele meu este Ana Pascu, locuiesc în Bucureşti şi am două fetiţe, Anastasia, care a împlinit anul acesta zece ani, şi Sofia, de şapte ani. Naşterea Anastasiei, în anul 2000, ne-a pricinuit o mare bucurie. Nici prin cap nu ne-a trecut că vor fi atâtea probleme. A avut o sănătate fragilă de la început şi, cu toate că am fost foarte grijulii, la vârsta de şapte luni a făcut o viroză respiratorie, care a declanşat o bronşiolită. A primit tratamentul adecvat şi s-a restabilit, dar nu îşi revenea deloc. Din iarnă şi până în vară, când a împlinit un an, a făcut, una după alta, otite, viroze, infecţii în gât... Părinţii cu copii mici ştiu foarte bine despre ce vorbesc.

Pe piele îi apăreau erupţii urticariene şi chiar în ziua când a împlinit un an am dus-o la munte cu braţele pline de urticarie. Acolo starea ei s-a ameliorat vizibil. Dar la munte am stat cât ne-au permis timpul şi banii, apoi ne-am întors în aerul poluat din Bucureşti. În iarnă, pe la un an şi cinci luni, i-a apărut o eczemă pe faţă, ca o pată roşie. Nici nu s-a vindecat, nici nu a evoluat până prin ianuarie, când

a început să se mărească. Am dus-o la dermatolog, care i-a pus diagnosticul de eczemă atopică şi ne-a dat o cremă pe bază de hidrocortizon, cu care să o ungem. Am uns-o cu conştiinciozitate, dar, în loc să-i treacă, i-au apărut eczeme pe tot corpul, pe mâini, pe picioare, pe pleoape... M-am speriat şi, cum medicina clasică nu mă ajutase, am apelat la homeopatie. S-a vindecat după aproximativ o lună de tratament, scăpând totodată de o constipaţie chinuitoare care o făcea să plângă. Totul părea bine, dar, fiind iarnă, au reînceput virozele şi otitele interminabile.

Între timp, făcusem mucegai pe peretele garsonierei în care locuiam şi, deşi îl ştergeam săptămânal, nu a fost suficient. Bănuiesc că atunci a făcut alergie la mucegai şi am înţeles ulterior că şi eczemele care îi apăruseră puteau să fi fost de natură alergică, dar nu a tratat-o niciun doctor în acea perioadă de alergie, deşi am vizitat destui. În vară ne-am mutat într-un alt apartament, mai mare, dar în iarnă, deşi aici nu aveam mucegai, au reapărut eczemele, concomitent cu virozele, roşul în gât şi otitele. Bolile începeau în septembrie şi durau aproape fără pauză până în aprilie. Eczema se localizase pe bărbie şi, în ciuda tratamentului homeopatic, nu se mai vindeca niciodată complet, doar se ameliora pe perioade mai lungi sau mai scurte, apoi se agrava din nou. Aşa am dus-o până la trei ani şi jumătate, când în urma unei viroze a reapărut weezingul şi doctorul a diagnosticat-o cu: „tuse de hiperreactivitate pe fond alergic”, apoi „astm bronşic sub observaţie”. Am început tratamentele cu Ventolin şi Flixotide, cu Singulair şi siropuri de tuse, dar crizele cedau pentru foarte puţină vreme. Devenise alergică la praf, la mucegai şi detergent, iar primăvara, când începea polenul, făcea crize foarte grave de tuse.

Eczemele au dispărut când au început crizele de tuse, dar schimbarea nu mă mângâia cu nimic. Tuşea câte două-trei săptămâni continuu, în pofida tratamentului, zi şi noapte, şi de multe ori tuşea până când voma. Nu vreau să intru în detalii, căci amintirile sunt încă foarte dureroase. E greu să fii părinte şi să nu poţi face nimic. Am încercat şi tratamente homeopate, şi naturiste, nimic nu a ajutat-o. Doar vara se mai răreau crizele şi mai respiram şi noi, ca toamna să o luăm de la capăt până în vara următoare.

La un moment dat, în martie 2005, în timpul unei crize grave de tuse, m-a vizitat o prietenă, care îmi spune: „Aveam o iconiţă a Sfântului Nectarie de dăruit şi nu ştiam cui s-o dau. Şi am auzit că Anastasia e bolnavă, aşa că am venit să ţi-o dau." „Dar cine este Sfântul Nectarie?" „Cum, nu ştii? Este mare vindecător." Nu ştiam, dar voiam să ştiu. Am împrumutat de la ea o carte cu viaţa Sfântului Nectarie, tot ea mi-a dat şi acatistul, dar nu-mi mai amintesc dacă atunci sau după câteva zile, cert este că m-am rugat sfântului să o ajute şi i-am pus fetiţei icoana pe piept. Tusea s-a oprit şi a dormit liniştită până dimineaţă, ceea ce nu se mai întâmplase de multă vreme.

A doua zi, tusea a reapărut, dar se alina când îi puneam icoana pe piept. Am început să citesc acatistul, dar, deşi se vedea o ameliorare evidentă, încă mai avea crize de tuse. Aşa am dus-o încă un an, cu crize de durată mai scurtă şi mai rare, dar tot bolnavă. Apoi, cu câteva săptămâni înainte de Sfintele Paşti, în 2006, iar a făcut o criză urâtă. Iar nesomn, iar crize de tuse până la vomă, plămâni încărcaţi şi weezing, ca la început. Cearcăne vinete de natură alergică până la nivelul nărilor, că arăta ca un urs panda, biata de ea. Iar pufuri, siropuri, tot tratamentul.

Marţi, în Săptămâna Mare, ne ducem încă o dată la doctor, dar doctorul ridică din umeri. Nu mai are ce să-i facă. Tuşeşte marţi, miercuri, joi, fără pauze, iar în Vinerea Mare o culc la prânz. Doarme un sfert de oră şi începe din nou să tuşească şi se trezeşte. Atunci îi spun soţului meu: „Ia-o, îmbrac-o şi du-o la Mănăstirea Radu-Vodă, la moaştele Sfântului Nectarie, că nu mai pot. S-o vindece el, căci noi nu mai putem face nimic.” Soţul meu se uită lung la mine şi-mi spune: „Bine. Îmbrac-o.” O îmbrac şi închid uşa după ei. Tuşea atât de rău, că răsuna scara blocului. Mă gândeam cu tristeţe cât de rău îi va face polenul, căci era primăvară şi pomii înfloriseră. Mă rugam şi plângeam, căci ce mamă poate fi liniştită când copilul ei este bolnav şi se chinuieşte?

S-au întors după vreo oră şi m-a izbit imediat faptul că nu mai tuşea. Nu o mai văzusem de multă vreme atât de împăcată şi de veselă. Am aşteptat toată noaptea, dar tusea nu a revenit. De atunci nu a mai făcut nicio criză de astm. Aceasta s-a întâmplat în Vinerea Mare, pe 22 aprilie 2006. În anii care au urmat, a mai tuşit de două ori ceva mai tare, dar niciodată nu a mai avut crize cu weezing. O dată, când s-au asfaltat străzile în Bucureşti şi tot aerul era îmbâcsit cu particule de asfalt. A doua oară, la o pneumonie. La indicaţia doctorului, am tot urmat tratamentul cu Singulair până în 2008, de teamă să nu reapară crizele. Vedeţi ce înseamnă lipsa de credinţă?

În 2008 i-am făcut testele pentru alergie şi ce să vezi? Anastasia nu este alergică la nimic. Nici la praf, nici la polen, nici la mucegai! Sfântul Nectarie a vindecat-o complet, dar noi nu am crezut şi i-am dat medicamente degeaba încă doi ani... Anastasia are o deosebită evlavie pentru Sfântul Nectarie şi deseori îi citeşte acatistul, mai cu seamă de când a aflat că numele de botez al Sfântului

era Anastasie. Şi ce altă mulţumire putem aduce noi, păcătoşii, lui Dumnezeu, Maicii Domnului şi sfinţilor Săi, în afara rugăciunilor şi a străduinţei de a trăi o viaţă creştinească?

Într-una din vizitele noastre, Anastasia a găsit în grădina Mănăstirii Radu Vodă un şirag de mătănii. Le-a luat cu dragoste, ca pe un dar al Sfântului Nectarie, ca pe un îndemn la rugăciune. Să-L slăvim pe Domnul şi să le mulţumim sfinţilor pentru rugăciunile şi darul dragostei lor pentru noi. Amin!

(*Ana Pascu, Bucureşti*)

„Singurul sprijin în acea perioadă au fost Dumnezeu şi bunul Sfânt Nectarie”

Acum câţiva ani, diferite persoane din anturajul meu au început să-mi povestească despre acest minunat sfânt de care eu nu ştiam nimic. Aproape zilnic auzeam câte ceva legat de Sfântul Nectarie sau de Mănăstirea Radu Vodă. Deşi sunt din Bucureşti, recunosc că habar nu aveam de existenţa mănăstirii, cu atât mai mult de moaştele Sfântului Nectarie.

Întâmplarea (sau nu) a făcut ca tocmai în aceea perioadă drumurile mele să treacă prin apropierea mănăstirii. Treceam cel puţin o dată pe săptămână pe la poarta mănăstirii, aşa că – mi-am spus – este prilejul cel mai bun să aflu şi eu mai multe despre acest sfânt. Participarea la slujbe şi atmosfera de acolo m-au impresionat profund; Sfântul Nectarie mi-a devenit foarte drag (între timp citisem despre viaţa lui şi minunile săvârşite) şi, de multe ori, în rugăciunile mele îi ceream sprijin şi ocrotire, dar nu în mod special, pentru că la vremea aceea nu aveam mari probleme de viaţă. Nu întâmplător am simţit o mare atracţie şi o mare apropiere sufletească faţă de Sfântul Nectarie şi nu întâmplător drumurile mele duceau către Mănăstirea Radu Vodă. Problemele au apărut însă repede.

Locuiam în aceeaşi casă cu o rudă (o persoană în vârstă şi bolnavă de demenţă într-o formă care se agrava destul de repede). Este greu de redat în cuvinte ceea ce ni

se întâmpla în fiecare zi (mie şi restului familiei mele – părinţii, soţul şi copii mei). Toată casa devenise un soi de cocină – bătrânul îşi făcea nevoile oriunde în casă, dar mai ales în mijlocul bucătăriei, ascundea mâncarea prin dulapuri şi de multe ori ne-am trezit cu viermi care mişunau de oriunde. Devenea tot mai agresiv cu ceilalţi (din tinereţe fusese un om violent şi alcoolic), ajunsesem practic doar să facem curăţenie, să dezinfectăm tot ceea ce foloseam, şi să stăm cu ochii în patru ca nu cumva să se întâmple vreo tragedie (de multe ori l-am găsit umblând cu un cuţit în mână şi ameninţând pe oricine, arunca cu toate obiectele pe care le găsea, ţipete, scandaluri, gesturi violente etc.).

Sunt multe lucruri de spus şi de povestit şi numai cei care au în familie astfel de cazuri ştiu bine despre ce vorbesc. Eu, personal, mă străduiam să trec peste aceste moment, dar mi-am dat seama că cel mai mult afectaţi sunt cei doi copii ai mei, care la acea vreme aveau patru şi zece ani. Erau de-a dreptul terorizaţi şi deveniseră aproape isterici când trebuiau să stea acasă. Nu mai puteam găti, nu mai puteam să stăm în propria casă, dar nici nu ştiam ce să facem în asemenea situaţie. Medicii nu ne ofereau nicio soluţie (nici măcar în spital nu voiau să-l mai primească, deşi încercasem din răsputeri să-l internăm). Umblasem pe la tot felul de comisii medicale, pe la tot felul de medici, dar nimeni nu îşi asuma responsabilitatea. A trebuit să ajungem şi la poliţie pentru că realmente devenea tot mai periculos, dar în zadar. El, pe de altă parte, avea nevoie de îngrijire permanentă şi supraveghere strictă.

După câteva luni ajunsesem practic în pragul disperării şi nu mai puteam decât să mă rog la bunul Dumnezeu să se îndure de noi, pentru că omeneşte nu mai aveam altceva de făcut. Apelasem la toate instituţiile

abilitate, dar nimeni nu ne ajuta cu nimic. Chiar şi când chemam salvarea sau poliţia, nu făceau decât să-i injecteze un calmant şi apoi ridicau din umeri – iar internarea lui într-un azil sau cămin privat era imposibilă din cauza costurilor exorbitante pentru noi.

Singurul sprijin în acea perioadă au fost Dumnezeu şi bunul Sfânt Nectarie, la care ajunsesem să mă rog cu lacrimi de disperare. Ştiam şi aveam convingerea că nu ne poate ajuta nimeni decât sfântul. Este adevărat că din păcate numai atunci când suntem cu cuţitul la os facem rugăciune şi ne smerim cel mai mult. Atunci realizăm cât de neputincioşi suntem şi că nu reuşim nimic fără voia lui Dumnezeu. Făceam zilnic Acatistul Sfântului Nectarie, mergeam cât de des puteam la Mănăstirea Radu Vodă şi aşteptam izbăvirea. Este greu de descris în ce situaţie sufletească mă aflam; era greu să am răbdare, milă, înţelegere şi dragoste pentru un om bolnav în timp ce simţeam că situaţia în care mă aflam devenea drama copiilor mei. Era cumplit să văd că ei suferă şi că sunt atât de afectaţi de ceea ce se petrecea în casă şi eu să nu pot să fac nimic decât să aştept. Nu primeam niciun sfat şi nimeni nu ştia exact cum mă poate ajuta.

Mă rugam cu toată nădejdea pentru că ştiam că nu mai am nimic de pierdut, dar în acelaşi timp eram ca un om în pragul agoniei; mergeam la biserică şi îi spuneam plângând în rugăciune sfântului că nu mai pot, că este peste puterea mea de a mai trăi în continuare coşmarul. Simţeam că sunt la limita tuturor puterilor mele. Şi soţul meu şi copiii erau răvăşiţi – simţeam că ne pierdem şi noi minţile, pentru că nu găseam Soluţia.

Şi tocmai atunci lucrurile au început să capete un sens. O cunoştinţă mi-a promis că se ocupă de internarea bătrânului într-un spital de specialitate, unde va fi îngrijit

şi asistat medical. Şi incredibil de repede (în numai două luni de zile) am şi reuşit să facem acest lucru. Toată lumea se mira, inclusiv medicii care îl avuseseră în observaţie şi ne întrebau cum am reuşit acest lucru, ştiut fiind că sunt persoane care aşteaptă şi un an de zile pentru a se interna într-un astfel de loc. Şi eu eram extrem de mirată de cât de repede şi cu câtă uşurinţă se desfăşurau lucrurile. Era exact în preajma zilei Sfântului Ierarh Nectarie (9 noiembrie 2008) când s-a întâmplat acest lucru şi atunci am ştiut şi am avut convingerea că sfântul mi-a auzit glasul disperării.

Sunt puţine cuvintele care să exprime mulţumirea şi dragostea pe care o am faţă de bunul Dumnezeu şi faţă de toţi sfinţii lui, dar mai ales pentru Sfântul Nectarie. De altfel, întotdeauna când am fost într-o situaţie de criză sau am avut diverse probleme am simţit, în modul cel mai real cu putinţă, sprijinul şi mila bunului sfânt care nu mă trece cu vederea, deşi eu sunt o mare nevrednică faţă de toate binefacerile lui.

Nu ştiu dacă am reuşit să redau o părticică din tot ceea ce am suferit (de altfel, sunt multe de povestit), dar cred că important este că atâta vreme cât avem credinţă în Dumnezeu şi în sfinţii ocrotitori aceştia ne vor auzi rugăciunile mai devreme sau mai târziu.

Pentru mine acest eveniment a fost o minune (deşi pentru alţii poate nu este o poveste spectaculoasă) şi, în acelaşi timp, o lecţie de viaţă. Niciodată nu vom fi lipsiţi de dragostea şi mila lui Dumnezeu, trebuie doar să o cerem cu toată smerenia.

(*Gabriela Negoiţă*, *Bucureşti, 2010*)

Ajutor la examene şi imbold spre spovedanie

Vă trimit şi eu câteva cuvinte despre ajutorul primit de la Sfântul Nectarie.

Am primit Acatistul Sfântului Nectarie, deosebit într-adevăr, şi o iconiţă de la o colegă de facultate în semn de mulţumire pentru un ajutor pe care i-l dădusem la nevoie, alături de alţi colegi.

Se întâmpla în 2010, în luna aprilie cred, înainte de sesiunea de restanţe de dinaintea examenului de licenţă. Am avut patru examene restanţă din anul II şi încă unul din anul I, şi am făcut tot posibilul să învăţ ca să le iau, cu convingerea însă că am să amân examenul de licenţă pentru sesiunea din februarie, 2011. Menţionez că nu a fost aşa simplu, fiind şi mamă şi având şi un serviciu solicitant, unde eram implicată de dimineaţa până seara la ora 19:00. Astfel că orele cele mai potrivite să învăţ erau noaptea.

Înaintea uneia din restanţe, care pentru mine era cel mai greu examen din cele cinci, fiind sinteză şi o materie complexă, cu cincisprezece minute înainte de a pleca spre facultate am ales să citesc Acatistul Sfântului Nectarie pentru mângâiere şi încurajare, şi de asemenea, în încheiere m-am rugat şi la Sfânta Paraschiva, Sfântul Antonie, Maica Domnului şi Domnul nostru Iisus Hristos.

Imediat ce am încheiat rugăciunea şi m-am închinat mi-a sunat telefonul, colega care îmi dăduse Acatistul

transmiţându-mi informaţia că examenul se va da grilă în loc de sinteză şi că, de asemenea, are două grile cu întrebări posibile pe care mi le trimite prin e-mail. Am apucat să îmi arunc ochii pe întrebări şi apoi a trebuit să plec la examen, dar întrebările au fost din ce ştiam mai bine, astfel că am luat nota 9. Am trecut cu bine şi de celelalte examene.

Şi cu ajutorul lui Dumnezeu şi al lui Sfântului Nectarie, la care m-am rugat zilnic şi al cărui acatist l-am citit cu multă dragoste şi credinţă, am reuşit ca în cele două săptămâni rămase până la licenţă să acopăr mare parte din materie, astfel că am luat şi acest examen important. Chiar dacă nu a fost o notă foarte mare, Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am reuşit să reţin suficient cât să pot cu mintea şi puterea mea să iau acest examen în condiţii nu tocmai din cele mai favorabile.

Am povestit multora această experienţă a mea cu binefacerea Sfântului Nectarie, în speranţa că şi ei vor crede şi vor fi ajutaţi în problemele personale. Chiar mai mult, m-am oferit să merg cu cei ce au dorit la Mănăstirea Radu Vodă pentru a le da curaj şi a le fi alături.

Această experienţă, mai presus de toate, m-a făcut să mă întorc către mine, să văd şi să recunosc lucruri care nu îmi sunt plăcute, şi să mă gândesc serios la cum îmi doresc să îmi trăiesc viaţa.

Tot datorită Sfântului Nectarie am reuşit ca pentru prima dată în viaţa mea să mă spovedesc cu adevărat, m-am rugat pentru curajul şi gândul bun de a spune tot ce aveam pe suflet, de a-mi lua angajamentul să nu mai fac lucruri care mă făceau să plec ochii în pământ în faţa lui Dumnezeu. Prima dată când am fost la moaştele Sfântului Nectarie mi-a fost ruşine să mă apropii fiindcă mă simţeam mult prea departe de atâta sfinţenie, dar apoi am

înţeles că am avut ocazia să realizez asta şi şansa să mă îndrept. Doamne ajută!

(*Lavinia Oprescu*)

Când am luat rezultatul analizei, era negativ!

Am fost de multe ori ghidată de sfânt în luarea unor decizii majore, sănătate, ajutor pentru prieteni şi bolnavi.

Să încep cu minunea prin care am fost vindecată de o rană internă, a colului, care se vindecă de obicei foarte greu. După analiză, mi s-a recomandat un tratament, dar am fost şi m-am rugat şi cu acatistul, la racla Sfântului Nectarie de la Mănăstirea Radu Vodă. Am făcut ulterior analiza. Când am luat rezultatul analizei, era negativ! Am izbucnit în lacrimi de bucurie şi mi-aduc aminte că am îmbrăţişat-o pe asistentă, nevenindu-mi să cred! Am mărturisit şi atunci altor două femei, care şi ele erau bolnave, dându-le acatistul şi sfătuindu-le să meargă la mănăstire să ceară ajutor sfântului.

O altă minune. Am aflat despre duhovnicul meu, mărturii dureroase, de trei ori la rând, prin intermediul unor surori în credinţă, fiind nevoită să-l schimb! Am reuşit să am azi un duhovnic minunat! Şi îi mulţumesc sfântului de câte ori am prilejul să trec pe la racla sa!!! Fără un duhovnic adevărat, cum rar se mai găseşte azi, nu aş fi avut nicio şansă de mântuire!

Tot acolo, la Radu Vodă, cugetam cum să ajung la părintele Iustin Pârvu, dar nu dispuneam de prea mulţi bani. La sfârşitul slujbei, o soră m-a întrebat dacă vreau să merg la părintele Iustin, că are două bilete de tren, gratuite. Le-a scos şi le-a pus pe masa cu icoana sfântului,

din partea stângă a mănăstirii. Am crezut că visez! Era pur şi simplu adevărat! Am ajuns la părintele Iustin, pentru prima dată în viaţă, acum trei ani!

Mâna mea dreaptă căpătase o culoare galbenă, inexplicabilă. Fusesem la doctorul de familie, care nu putea să-şi explice cauza (era nevoie de investigaţii mai amănunţite). Luasem cu mine nişte analize şi mă gândeam după Sfântul Maslu să merg la spitalul Colţea, fiind neliniştită. Când să ies din biserică, am observat că nu mai aveam nimic! Culoarea galbenă a mâinii şi a unghiilor dispăruse!

Într-o dimineaţă, am alergat la racla sfântului să-i cer ajutor pentru fiul meu, care pleca în Barcelona, să se întoarcă cu bine acasă.

Am făcut acatistul şi am plecat. Peste o oră mă sună fiul meu. Nu plecase, pierduse avionul şi venea acasă! Chiar şi el a spus că aşa a vrut Domnul! (Am aflat ulterior de la o prietenă că în acea perioadă acolo fusese epidemie de gripă porcină). Nu ştiu sigur dacă acesta a fost motivul.

Un alt ajutor a fost faţă de o prietenă pe care am luat-o să se spovedească. Ea avea multe greutăţi, şi trebuia să părăsească şi ţara! La raclă era un părinte, care la rugăciunile noastre a spovedit-o pe loc! Prin părintele acela a primit ulterior mult ajutor!

O soră mi-a spus într-o seară că băieţelul ei e bolnav, cu febră, şi era foarte neliniştită. Febra nu-i scădea cu medicamente... la fel, dimineaţa am fost la racla sfântului şi am citit acatistul. Când m-am întors după câteva ore, am întrebat-o cum se simte copilul. Îi trecuse temperatura!

Altădată, nu puteam să vând apartamentul. De ziua sfântului m-am rugat pentru asta şi când am intrat în biserică am simţit un puternic miros de tămâie! Mi s-a spus ulterior că în acest fel poţi primi uneori un răspuns

afirmativ pentru cererea făcută la rugăciune. (Şi la Sfântul Mina mi s-a întâmplat acelaşi lucru.) Am primit ajutor dublu!

La coadă, tot de ziua sfântului, anul trecut, se făcuse foarte frig şi, nemaiputând îndura frigul, m-am dus în biserică pentru câteva minute. Am întâlnit o soră din biserică şi i-am povestit că nu ştiam ce să fac... O pereche de ciorapi, dacă ar fi avut cineva, mi-ar fi fost de mare ajutor! Mi-a spus să stau pe scaun, mi-a acoperit picioarele cu perne şi a sunat la un elev de la seminar. În câteva minute mi-a adus o pereche de ciorapi de lână! Cu ajutorul lui, am putut să mă întorc la rând, fericită, primind – a câta oară? – ajutorul de nepreţuit al minunatului sfânt, cel mai bun prieten al nostru, care te ajută, oricând, în orice moment greu al vieţii, indiferent de situaţie! Nu e nevoie decât de credinţă cât un bob de muştar şi sfântul nu pregetă să ajute! De mare folos ne este nouă, tuturor! Să îndrăznim şi, de câte ori avem necazuri, să-i cerem ajutorul!

Nu merit aceste ajutoare nepreţuite prin mila şi iubirea Sfântului Nectarie! Îi rămân veşnic recunoscătoare! Sigur că sfântul se bucură de gesturile de dragoste ale noastre: aducându-i flori, ulei pentru raclă (uleiul e foarte bun pentru vindecări) şi orice dar e primit cu drag, aşa cum se obişnuieşte când facem daruri celor mai iubiţi ai noştri!

(*Paula Ciochină*)

„Oare le mulţumim îndeajuns de mult sfinţilor pentru ajutorul pe care ni-l dăruiesc?”

De obicei, în ultimul timp, de câte ori am ocazia să ajung prin Bucureşti, fac un pelerinaj pe la bisericile din centrul oraşului ca să mă rog la sfinţii ale căror sfinte moaşte se află acolo spre închinare. Într-una din dăţi, la Mănăstirea Radu Vodă s-a întâmplat să pot lua ulei de la candela Sfântului Nectarie.

Odată, acasă fiind, a început să mă doară umărul drept cu o durere sâcâitoare care, în orice poziţie aş fi ţinut mâna, nu îmi dădea pace. Cum durerea m-a ţinut zile în şir, am încercat diverse remedii şi diverse unguente, dar în zadar. Deodată mi-a venit un gând: „Oare n-ar fi bine să folosesc ulei de la Sfântul Nectarie?” Aşa că am uns umărul cu puţin ulei, rugându-mă sfântului să-mi ia durerea, să mă tămăduiască, căci nici treabă nu prea puteam face şi nici de odihnit nu mă puteam odihni. Nu trece mult timp şi simt în umăr o dogoare. Nedumerită, îmi întorc privirea către umăr, gândind în sine şi mirându-mă că parcă nu m-am masat într-atât de mult încât să simt aşa o fierbinţeală, ci că doar m-am uns puţin cât să intre uleiul în piele, fiindcă era de la candela Sfântului Nectarie şi trebuia să mă port cu grijă. De atunci nu m-a mai durut niciodată, deşi au trecut ceva ani.

Oare le mulţumim îndeajuns de mult sfinţilor pentru ajutorul pe care ni-l dăruiesc?

(*Lucia, Brăila*)

Sfântul Nectarie vindecă un tată bolnav

Prima dată am auzit de Sfântul Nectarie acum vreo patru ani, când mama avea cancer la fiere. Dar pentru că era „specificat" pe Acatistul Sfântului (pe care-l primise de la cineva – cred că fusese luat de pe internet) ca, după vindecare, să se publice minunea (pe atunci nu erau în vogă blogurile), mama nu a luat în considerare apelul de după acatist (ea era de felul ei mai emotivă, cum să publice aşa ceva şi, mai ales, unde, în care ziar?), lăsându-se astfel în mâinile Domnului şi ale Fecioarei Maria. Şi Domnul a hotărât să o ia la Sine, tocmai în 15 august, de Adormirea Maicii Sale, al cărei nume îl purtase. Nu voi şti niciodată dacă, în cazul în care ar fi citit ea sau eu (pentru ea) Acatistul Sfântului Nectarie, ar fi avut vreo şansă de vindecare, având în vedere că această formă de cancer este foarte rară, dar şi foarte rea, extinzându-se cu rapiditate la celelalte organe interne. Dar, nu ştiu, aşa a fost să fie.

După doi ani de la moartea mamei, a venit asupra familiei noastre un alt necaz: tata a fost diagnosticat cu cancer la rinichiul drept. Ştiu că în momentul în care aflasem, eram cu tata în cabinet, doctorul părându-mi-se foarte dur, dând aşa, verde-n faţă, cum se spune, o astfel de veste, în prezenţa celui în cauză. Abia aşteptam să ajung acasă pentru a plânge. Oricum, de faţă cu tata, m-am abţinut, dând explicaţiile necesare fratelui meu, care ne dusese la medic şi care ne aştepta afară. L-am lăsat pe tata acasă la el (locuim foarte aproape, pe aceeaşi stradă, la

câteva case distanţă), spunându-i că voi veni mai târziu să-i fac bagajul pentru spital (a doua zi urma să fie internat) şi, ajunsă la mine acasă, mi-am dat drumul lacrimilor. Mi se părea că trăiesc un déjà-vu, că se repetă ceea ce se întâmplase cu doi ani înainte.

Aşa m-a găsit tata, care nici el nu avusese răbdare să stea singur acasă până să merg la el. Oricum, era de un pesimism sinistru, fiind sigur că şi el nu va trăi mai mult de şase luni după ce va fi operat, la fel ca mama. Şi chiar asta era deviza lui: „Nevasta mi-a murit, aşa că nu mă mai interesează dacă trăiesc sau nu".

Pentru că ştiu ce sentimente de vină avusesem după moartea mamei, m-am gândit că asta nu se va mai întâmpla de această dată, încercând să fac tot ce se poate în privinţa tatei. Aşa că, începând din ziua când era programat pentru operaţie, am început să spun Acatistul Sfântului Nectarie (pe care-l cumpărasem de la Cluj, de când fusesem cu mama), promiţându-i Sfântului Nectarie că, dacă tata se vindecă, am să fac publică minunea şi, în cazul în care Dumnezeu ne va învrednici cu un copil, indiferent dacă va fi băiat sau fată, îi voi da numele lui. Tot în acea zi, l-am uns pe tata în zona rinichiului care urma să-i fie extirpat, cu untdelemn de la Mănăstirea Eghina (primisem de la o colegă de facultate care, la rândul ei, primise şi ea de la cineva).

Tata nu a fost operat în acea zi, ci a fost reprogramat, dar, oricum, operaţia a decurs bine, doctorul fiind mulţumit de evoluţia lucrurilor. Totuşi, la fel ca în cazul mamei, după efectuarea examenului histopatologic, pentru că au rămas nişte celule canceroase de la rinichiul scos (fiind necesar să-i extirpe şi o parte din vezică), tata a fost trimis la secţia oncologie a spitalului, la doctorul la care fusese şi mama.

Trebuia să înceapă cât de repede tratamentul cu nişte injecţii, Roferon (dacă am reţinut corect denumirea lor). Tata trebuia să facă aceste injecţii de trei ori pe săptămână, timp de un an de zile, şi după fiecare lună să facă analize pentru a vedea cum decurge boala. A semnat şi hârtia necesară în astfel de cazuri, cum că este de acord să facă tratamentul prescris. Totul era OK. Cu singura mică-mare problemă, aceea că tata nu avea voie să bea în timpul tratamentului (ni s-a spus că injecţiile amestecate cu alcoolul dau o depresie de-ţi vine să te arunci de pe casă). Nu se poate să trec peste acest amănunt important, pentru a vedea totuşi cum a lucrat Sfântul Nectarie, chiar şi într-o astfel de situaţie.

O lună de zile a reuşit tata să se abţină de la acest viciu. Făcând analizele şi fiind ceva în neregulă, a fost nevoit să întrerupă injecţiile timp de o săptămână şi să ţină regim (mâncare fără sare). Doar că a început iar să bea. Pentru că nu s-a mai putut opri (şi, după cum am specificat mai sus, nu-l mai interesa dacă se vindecă sau nu) doctorul a zis că asta este, trebuie să-l luăm pe om aşa cum e; va întrerupe tratamentul, însă nu-l vom lăsa în voia sorţii, ci va veni la spital la analize din trei în trei luni pentru a vedea cum decurg lucrurile.

Toţi din familie ne-am gândit că nu mai are mult de trăit, mai ales că şi doctorul ne-a avertizat că nu o va mai duce mult. Cumnata mea (care este asistentă) a zis că atât cât o mai trăi, o lună, trei sau şase, să încercăm să avem mai mare grijă de el. Eu continuam să citesc Acatistul Sfântului, gândindu-mă că ce va vrea Dumnezeu aia va fi, n-ai cum să te opui, orice-ai face. Dar, totuşi, eu trebuie să continui ce-am început, atâta timp cât tata trăieşte.

Cel mai greu au trecut primele şase luni, în care tata se gândea că va muri la fel ca mama. După aceea a fost

mai uşor. Anul acesta s-au împlinit doi ani de la operaţie. Am ajuns să mergem la analize din şase în şase luni şi de anul viitor vom merge o dată pe an. Oricum, toată lumea se miră de cât de bine au evoluat lucrurile de la diagnosticarea bolii şi se miră cum de tata încă e aici, printre noi. Dar eu ştiu care e cauza: Sfântul Nectarie, care l-a ajutat nu doar la vindecare de cancer, ci şi în alte probleme pe care le-a avut datorită alcoolului. Şi a avut destul de multe, trebuie să recunosc, unele chiar foarte grave.

Sfântul Nectarie chiar este vindecător de cancer. Am ca mărturie boala pe care a avut-o tatăl meu. Eu încă mai citesc Acatistul Sfântului, pentru că am aşa, un fel de teamă că, dacă aş înceta, s-ar întâmpla ceva rău. Cred că asta este de când a murit mama şi m-am simţit vinovată că nu m-am implicat mai mult.

Pentru că Sfântul Nectarie l-a ajutat pe tata, era cazul să încep şi eu să îndeplinesc ce-am promis. O parte din promisiune o pot face acum, prin împărtăşirea minunii pe care a făcut-o Sfântul Nectarie cu tatăl meu. Pentru că doar cine a avut o astfel de experienţă în familie poate înţelege minunea vindecării de o astfel de boală.

(*Loredana*)

Sfântul Nectarie tămăduieşte o femeie bolnavă de cancer

Bună ziua şi Doamne-ajută! În anul 2006, soacra mea a fost operată de o tumoare pe ficat şi plămâni ce s-a dovedit în urma analizei a fi de natură canceroasă, ba mai mult, socrului meu i s-a spus că va mai trăi trei luni. Am mers la Bucureşti la moaştele Sfântului Nectarie, de unde am cerut ulei din candela de deasupra moaştelor, după care am mers la Fundeni la soacra mea şi am uns-o cu el. I-am dat să citească şi Acatistul Sfântului şi l-am citit şi eu, am mai plătit şi slujbe, am fost şi la Constanţa la Sfântul Pantelimon, şi iată, suntem în 2010 şi mulţumim Domnului, Maicii Sale Preasfinte, Sfântului Nectarie, Sfântului Pantelimon că pentru rugăciunile Părintelui meu, Petru, ne-au ajutat şi au înfăptuit minunea şi soacra mea trăieşte fără urmă de cancer în ea.

(*Elena, Suceava*)

Sfântul Nectarie ajută să fie adus pe lume un copilaş care era să fie avortat

Am avut o sarcină foarte dificilă... Patru luni şi jumătate nu am mâncat nimic şi nu am băut nici apă... o sarcină foarte toxică... mergeam mereu la spital pentru perfuzii, când nu mai suportam... Slăbisem zece kilograme... Vomitam numai spumă...

Am primit cărticica cu minunile Sfântului Nectarie de la o prietenă. Mă rugam mereu la Sfântul Nectarie şi la Maica Domnului să mă ajute să trec peste această încercare dificilă şi totul să fie bine cu sarcina. (Mai pierdusem două sarcini şi eram îngrozită la gândul că ar putea păţi ceva copilaşul).

Într-o zi mi-a căzut, fără să îmi dau seama, căpăcelul de la perfuzie...îmi era foarte, foarte rău... am început să nu mai îmi simt picioarele... apoi mâinile... am crezut că mor... parcă toată viaţa se scurgea din mine... M-am rugat la Sfântul Nectarie... să mă ia mai repede în cazul în care asta trebuie să facă... sau să facă o minune şi să mă salveze... abia ce am terminat de gândit asta... a apărut o asistentă... s-a uitat la mine... s-a uitat repede la perfuzie... a căutat căpăcelul şi imediat ce l-a pus la branulă, am început să mă simt mai bine...

Tot in spital, am adormit cu cartea sfântului în braţe... şi am visat într-o noapte că din icoana Maicii Domnului şi a Sfântului Nectarie aceştia îmi vorbesc şi îmi spun: „Stai liniştită, că totul va fi bine”.

Când sarcina a ajuns la şase luni, mi s-a spus că ar avea malformaţii, că ar trebui să avortez, că anumiţi parametri *nu* sunt în limitele normale...

Datorită viziunii pe care am avut-o, nu am vrut să renunţ... ştiam că totul va fi bine, *deja copilaşul mişca*... nu aş fi putut să avortez.... nu după două sarcini pierdute... a treia oară nu aş fi rezistat...

Am mers la Mănăstirea Radu Vodă şi m-am rugat Sfântului Nectarie şi Maicii Domnului. Un preot de acolo m-a sfătuit să mă spovedesc şi să mă împărtăşesc în fiecare săptămână, până la împlinirea sorocului şi să nu îmi pierd speranţa pentru că ştiinţa doctorilor nu este mai presus de puterea lui Dumnezeu....

La următoarea ecografie, nu numai că parametrii erau în ordine, dar dăduseră înapoi până la valorile normale!!!

Acum am un îngeraş de nouă luni şi jumătate... o cheamă Maria şi este perfect sănătoasă.

I-am promis sfântului că, dacă totul va fi bine, vom merge să îi mulţumim în Insula Eghina. Din păcate, din cauza crizei, nu putem decât pe jumătate să împlinim această promisiune. Va merge soţul meu să îi mulţumească sfântului. Trece pe la muntele Athos, iar apoi merge în insula Eghina.

Tuturor mămicilor le doresc multă sănătate şi să nu renunţe niciodată, oricât de grea ar fi încercarea. Când îngeraşul te ţine în braţe şi îţi spune „MAMA”, nimic din tot ce a fost nu mai are importanţă!

(*Monica Gheorghe*)

„Am aflat de legătura puternică dintre Sfântul Nicolae şi Sfântul Nectarie”

Iată-mă în faţa unui fapt interesant şi îmbucurător. De ce spun asta? Fiindcă odată ce treci printr-o experienţă grea ai unele reţineri în a-ţi spune „povestea”, trăirea (pentru că, în general, oamenii au reticenţă, sunt speriaţi întâlnind astfel de cazuri, nu o spun asta pentru a-i judeca, îi înţeleg, ci ca o constatare).

Vreau să consider o ocazie specială, să îi spun un miracol faptul că, iată, acum se deschide o „poartă” spre împărtăşirea sentimentelor care te încearcă în asemenea experienţe. Pot să spun că sunt şi eu una dintre persoanele care se bucură de darul şi grija Sfântului Nectarie, vreau să vă spun sincer că înainte de diagnosticare şi operaţie din păcate nu ştiam de sfânt, eram credincioasă (cât eram în stare în acea perioadă), am pornit pe calea cunoaşterii spirituale, a aprofundării şi înţelegerii cu multă vreme înainte de a descoperi problemele de sănătate, îmi făcusem un obicei să mă rog Sfântului Nicolae (şi nu numai), faţă de care am simţit şi simt o legătură specială, de aici mai departe sunt convinsă ce *Lucrare* a făcut Sfântul Nicolae înştiinţând, dacă pot să spun aşa, pe Sfântul Nectarie că este nevoie de ajutorul lui şi mi-a fost de mare folos. Să nu râdeţi de mine, aşa am simţit eu şi aşa le-am interpretat (având în vedere că *noi toţi una suntem în Hristos*).

Aproape de serviciul meu aveam o biserică cu hramul Sfântului Nicolae, ăsta a fost încă unul din semnele date de sfânt pentru mine, era o binecuvântare să merg la sărbători, şi nu numai, să mă rog acolo. Că ştiţi cum este, când ajungi acasă te dai la treburi aşa, având acolo biserica, mergeam foarte des. În ziua când să fac mamografia am trecut pe la o biserică. Bineînţeles că i-am căutat icoana Sfântului Nicolae, dar nu am găsit-o la altar, era la ieşire, m-am bucurat... însă când am ridicat ochii am tresărit în sufletul meu ca niciodată, fiindcă din icoană mă privea mustrător, nu mi-am dat seama atunci, numai după operaţie am pus toate cap la cap, ştiind că Sfântul Nicolae mustră şi ceartă, m-a certat şi pe mine de neglijenţele mele şi ignoranţa mea, de asemenea, am aflat de *legătura* puternică dintre el şi Sfântul Nectarie.

Am fost operată în data de 9 noiembrie, nu ştiam atunci ce zi este, lucrurile s-au limpezit pentru mine când mi-am dat seama că din câte zile sunt într-un an, *clar* nu întâmplarea a făcut asta. Apoi să aflu de Mănăstirea Radu Vodă, unde sunt moaştele, mergeam cu sufletul trist şi acolo găseam alinare. De asemenea, un semn a fost şi faptul că în timpul tratamentelor am întâlnit o măicuţă la un schit, cu care am legat o prietenie şi o comunicare frumoasă şi pe care să aflu că... o cheamă Nectaria!!! Pot să spun, cu mâna pe inimă, că Sfântul Nectarie îşi face simţită prezenţa şi ajută acolo unde este nevoie, dacă v-am spus că eu nici nu ştiam de el şi mi-a arătat semne! Totul e să vrei să crezi. A mai fost un lucru îmbucurător pentru mine, într-o zi, când eram în oraş şi am intrat la biserica Sfântul Gheorghe, unde sunt moaştele Sfântului Nicolae. M-am rugat, însă când am ieşit am simţit o *chemare* să merg şi la Radu Vodă. Am mers pe jos fiindcă mişcarea e bună. Când am ajuns acolo mi-am dat seama de ce. A fost

o slujbă frumoasă pentru secetă şi au fost scoase sfintele moaşte ale Sfântului Nectarie şi s-a înconjurat biserica, a fost înălţător pentru mine.

Îi mulţumesc Sfântului Nectarie că am avut bucuria asta, fiindcă a fost o slujbă liniştită, fără agitaţia aceea cu lume multă, care îţi distrage atenţia de la sfinţenia slujbei. Pe 9 noiembrie, anul acesta, fac patru ani de la operaţia la sân. Doresc tuturor sănătate şi credinţa că nu suntem singuri, totul este să cerem ajutorul şi el vine negreşit.

(*Sanda Victoria*)

Sfântul Nectarie aduce un om la spovedanie[6]

Într-o dimineaţă, cu nişte ani în urmă... Mai aveam câteva ceasuri până la tren. Urma să plec la Timişoara. Făceam lunar „naveta” aceasta, Craiova – Timişoara. La Timişoara, trăgeam la o bună prietenă, pentru că mă durea inima că nu era spovedită din copilărie. De câte ori ne întâlneam, vorbeam despre asta şi ea hotăra de fiecare dată să se spovedească, până la următoarea noastră întâlnire. De fiecare dată, apărea însă ceva şi ea nu ajunsese încă la spovedanie.

În dimineaţa aceea, uitându-mă printre cărţi, să iau ceva de citit pe drum, inima mă trage către viaţa Sfântului Nectarie de la Eghina. O iau din raft, o răsfoiesc şi „mă prinde”. Încep să citesc, socotind să continui lectura în tren... Nu a fost însă chip să las cartea din mână până când nu am terminat-o. Aproape să pierd trenul din cauza asta... Sfântul Nectarie m-a impresionat profund. Plângeam şi mă rugam pentru prietena mea, să o ajute să ajungă, de data asta, la spovedanie. Am plecat cu rugăciunea în suflet. M-am rugat tot drumul pentru prietena mea. Şi, pentru că plecam la Timişoara, am mai luat cu mine un ajutor: pe Sfântul Iosif cel Nou de la Partoş.

---

[6] Despre acest subiect, puteţi citi mai multe în cartea Sfântului Nectarie din Eghina – *Despre pocăinţă şi spovedanie*, Editura Egumeniţa, 2004.

Primul lucru pe care prietena mea mi l-a spus când ne-am revăzut a fost: „TREBUIE să mă spovedesc!” „De mult trebuie să te spovedeşti” – i-am răspuns. „Da, dar acum este altfel”, mi-a spus, „acum, aşa de tare mă trage, că nu mai pot sta...”

Ne-am dus a doua zi la Catedrală. S-a spovedit şi a ieşit alt om de sub epitrahil: avea pe chip o lumină care o transfigura. Desigur că lumina venea din inima împăcată cu Dumnezeu şi era semnul harului ce coborâse asupra sa pentru mijlocirile Sfinţilor Nectarie şi Iosif cel Nou şi pentru marea iubire de oameni a lui Dumnezeu.

Un timp, eu nu am putut să vorbesc despre asta. Eram pur şi simplu copleşită de întâmplare. Erau la mijloc nişte ani în care eu mă rugasem pentru prietena mea, ca Dumnezeu să-i ajute să ajungă la spovedanie. Şi iată că Dumnezeu lucrase prin sfinţii Săi la vremea ştiută de El... Mai târziu, când i-am spus cum a fost totul, ea a înţeles minunea ce se făcuse cu ea: „De asta mă trăgea pe mine inima, de nu mai puteam sta!”

(*D.I., Craiova*)

Sfântul Nectarie mijloceşte găsirea unui loc de muncă

Cu ajutorul Domnului voi găsi şi eu cuvintele potrivite pentru a mărturisi minunile înfăptuite de Sfântul Nectarie în viaţa mea...

Acum un an şi aproximativ patru-cinci luni îmi pierdeam locul de muncă. Asta pentru că nu mai suportam atmosfera de denigrare a demnităţii umane, stresul şi tratamentele angajatorului aplicate fiecăruia în parte.

După aceasta a urmat o perioadă grea. În acele momente criza încă nu-şi făcuse simţită prezenţa de-a binelea, dar tot se găseau cu greu locuri de muncă.

Am depus CV-uri peste CV-uri, am mers la interviuri, am încercat şi am sperat.

Parcă era un făcut... chiar şi pentru locurile ce nu necesitau pregătire universitară, nu am fost primită din cauza faptului că pregătirea mea depăşea cerinţele postului. Timpul trecea, iar facturile trebuiau plătite, în timp ce banii care rămăseseră în cont se împuţinau.

Până când, la un moment dat, am citit într-o revistă câteva povestiri cu minunile făcute de Sfântul Nectarie.

Literatura creştină are consemnaţi mulţi sfinţi, dar nu ştiu de ce, dintre toţi, am simţit în suflet impulsul de a mă ruga şi eu acestui minunat ierarh... (Pe lângă acesta, slăvit fie numele Lui şi al Domnului Dumnezeului nostru, am mai avut momente în viaţă când m-am rugat şi Sfintei

Cuvioase Parascheva, primind ajutor neîntârziat, de fiecare dată... deşi nevrednică sunt).

Am început să mă rog în fiecare seară, să citesc acatistul şi, de fiecare dată când îl citeam, simţeam cum sufletul mi se uşura... Era o adevărată hrană pentru suflet, aşa cum mâncarea ne ţine în viaţă trupul.

Când trecuseră în jur de trei săptămâni de când am început să citesc Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie, am văzut un anunţ în ziar... Am trimis CV-ul meu şi am fost chemată la interviu.

În timpul interviului, se pare că i-am fost pe plac celei care era de faţă, pentru că, deşi mai erau aşteptaţi şi alţii pentru acel post, nu au trecut decât două zile şi am fost sunată că sunt angajată...

Bucuria mea a fost nemărginită.

Slavă i-am dat Domnului şi Sfântului Ierarh Nectarie, care a mijlocit această minune pentru mine...

Cea care mă intervievase a devenit, apoi, şefa mea. Minunata purtare de grijă a sfântului s-a dovedit ulterior, prin faptul că acea femeie s-a purtat cu mine cum s-ar fi purtat şi mama mea, iar postul pe care am fost angajată era la o diferenţă de o sută optzeci de grade faţă de cel din care plecasem în urmă cu câteva luni, şi era ceea ce mă rugasem, din suflet, să mi se întâmple.

La nicio lună după ce am fost angajată, am fost trimisă în delegaţie într-un loc unde aveam o slabă speranţă că-mi vor ajunge paşii vreodată. Am ajuns acolo, şi cu lacrimi în ochi, nu-mi venea să cred cele ce le trăiam. I-am mulţumit lui Dumnezeu.

Eram sigură, la fel cum sunt şi acum: cred cu toată tăria sufletului meu, că doar Sfântul Nectarie a mijlocit această minune în viaţa mea, şi că doar datorită lui, rugăciunile mele au fost ascultate de către Dumnezeu.

După aceste prime momente, când am mai fost în impas, când am avut nevoie de ajutor şi nu am ştiut ce să fac... de jos, din necazuri, am strigat de fiecare dată, din toată puterea sufletului meu, către Sfântul Ierarh Nectarie, iar Dumnezeu, prin acesta, m-a ajutat.

Mare este slava şi puterea lui Dumnezeu, pe care a dat-o sfinţilor Lui, să ne fie spre tămăduirea trupului şi a sufletului, şi mare este îndurarea Lor faţă de oameni.

Cu adevărat mărturisesc că aşa s-au întâmplat toate, iar toţi cei ce sunt în nevoi să se roage cu credinţă şi inimă curată, căci vor afla alinare sufletelor lor.

„Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi odihni pe voi”. Amin!

(*I. A.*)

Sfântul Nectarie vindecă de rău de maşină

Pe Sfântul Nectarie l-am descoperit în timp ce citeam mărturiile despre minuni ale unor credincioşi. După ce am aflat mai multe despre viaţa sfântului, am decis să îi cer şi eu ajutorul şi, după ce am citit de câteva ori acatistul său, rugăciunile mi-au fost ascultate şi am fost vindecat de starea pe care o aveam atunci când circulam cu maşina. Sper să nu par superficial, dar pentru mine „răul de maşină" era o adevărată problemă, limitându-mi posibilitatea de a călători. Astăzi pot să merg nelimitat cu maşina fără niciun disconfort psihic sau fizic.

Ajutorul Sfântului Nectarie a însemnat nu doar săvârşirea acestei minuni, ci şi ajutor la examene. Sper ca mărturia mea să fie de folos, deşi nu este scrisă în vreun mod deosebit.

(*Alex Alexandru*)

„O să te faci bine, Cojocarule!”

Mă numesc Mircea Cojocaru şi am şaizeci şi patru de ani. Acum opt ani am început să mă simt rău şi am fost la diverşi specialişti pentru a-mi pune un diagnostic. Am fost în Botoşani, Cluj, Deva şi Iaşi. Toţi mi-au pus acelaşi diagnostic: sclerotermie, cancer pulmonar, probleme grave cu inima şi multe altele. Am urmat diverse tratamente timp de şapte ani, fără niciun rezultat, dar care în schimb mi-au slăbit organismul foarte mult.

Medicul din Cluj mi-a spus că nu are ce să îmi facă şi m-a trimis acasă. Eram deznădăjduit şi îmi pierdusem orice speranţă. Fiind într-o stare disperată, o cumnată de-a mea mi-a vorbit despre minunile Sfântului Nectarie, dându-mi şi o carte despre viaţa lui. Am început astfel să citesc acatistul sfântului şi să mă miruiesc cu ulei de la candela lui. M-am rugat cu toate puterile mele să mă vindece. În tot acest timp, am simţit prezenţa sfântului lângă mine. Spaima îmi dispăruse şi încetul cu încetul au început să se atenueze şi acele dureri de la articulaţiile mâinilor, pe care aproape că nu le mai puteam mişca. Simt, de asemenea, că Sfântul Nectarie, în marea lui bunătate, mi-a îndrumat paşii către un medic din Iaşi pentru a mă vindeca şi a-mi reda încrederea pe care o pierdusem.

M-am internat în spital şi am urmat un tratament foarte puternic. În timp ce eram internat am auzit că în salonul de alături era internat şi părintele Iustin Pârvu. Am

reuşit să mă strecor la el şi cu toată bucuria i-am cerut să mă binecuvânteze. Mi-a spus: „O să te faci bine, Cojocarule!” Am plecat plin de încredere şi cu bucurie în suflet. Am urmat în continuare acest tratament puternic, cu ajutorul sfântului şi cu binecuvântarea părintelui Iustin Pârvu.

Astăzi simt că am prins din nou puteri şi nu am cuvinte să îi mulţumesc Sfântului Nectarie pentru ajutorul dat.

(*Mircea Cojocaru*)

„În fiecare zi se întâmplă minuni”

În fiecare zi se întâmplă minuni cu fiecare dintre noi, însă nu le vedem sau, din cauza problemelor şi a vieţii, nu vrem să le vedem. Acelaşi lucru pot spune că s-a întâmplat şi cu mine. Însă bunul Dumnezeu a vrut ca prin minunea care s-a făcut prin Sfântul Nectarie să mă trezesc la realitate şi să observ că viaţa trebuie trăită în Hristos şi în Biserică.

Totul a început de când părintele duhovnic m-a sfătuit să citesc cartea Sfântului Nectarie. A insistat şi cu blândeţe mi-a explicat cât de mare este acest sfânt şi câte vieţi a salvat prin minunile făcute cu ajutorul lui Dumnezeu. Nu am înţeles de la început de ce insistă, dar cu timpul mi-am dat seama că este sfântul protector al părintelui, care îl ajutase mult în viaţa sa. M-am apucat să citesc despre viaţa şi minunile Sfântului Nectarie, care m-au fascinat şi, pe măsură ce citeam, înţelegeam iubirea părintelui Ionuţ Bogdan faţă de acest sfânt. Până aici totul pare ca o poveste normală, cu lucruri frumoase.

Spuneam la început că prin minunea ce a făcut-o Sfântul Nectarie cu mine m-am trezit la realitate. Iată cum sfântul a săvârşit această minune cu mine: la Capela „Centrului Social Patriarhul Justinian Marina”, din Pajura, acolo unde slujeşte părintele Ionuţ Bogdan Văduva, duhovnicul meu, în data de 2 August se făcea prăznuirea hramului Binecredinciosului Împărat Iustinian cel Mare, ocrotitorul acelui Paraclis. Părintele Ionuţ Bogdan, pentru

a aduce bucurie celor de acolo, a făcut tot posibilul ca la hram să fie aduse pentru patru zile părticele din moaştele Sfântului Nectarie. În data de 1 August (ziua mea de naştere), după Sfânta Liturghie, părintele Ionuţ – împreună cu mine şi cu câţiva credincioşi – am mers să aducem în procesiune sfintele moaşte. A fost o bucurie imensă, care ne-a cuprins pe toţi cei ce veniserăm să întâmpinăm acele mici părticele din moaştele sfântului. Astfel, timp de patru zile, capela a fost binecuvântată de Dumnezeu şi de Sfântul Nectarie şi a fost o bucurie mare pentru cei ce lucrează în cadrul Centrului şi pentru oamenii dimprejur.

A sosit momentul în care trebuiau duse părticelele, iar Părintele m-a rugat să-l ajut să le ducă înapoi. Însă, cu câteva ore înainte de a veni spre paraclis, m-am împiedicat şi am căzut cu mâna dreaptă în nişte profile de aluminiu, care mi-au secţionat degetul mare, arătătorul şi încheietura mâinii drepte. Am uitat să precizez că împreună cu părintele hotărâsem să plecăm pe data de 16 August în pelerinaj la mai mulţi sfinţi din Grecia, printre care şi Sfântul Nectarie. Durerea pricinuită de operaţie mi-a adus în gând că diavolul nu dorea să plecăm în acest pelerinaj, mai ales că eu eram şoferul. Am ajuns la doctor la urgenţă, fiind preluat de medicul de gardă care m-a operat. Mi-a spus că tăieturile sunt grave şi că au fost afectate cartilagiile şi nervii de la degete în proporţie de 90%. În timpul operaţiei am discutat cu medicul chirurg despre posibilitatea plecării mele în pelerinaj cu maşina personală. Medicul chirurg a fost foarte ferm în ceea ce priveşte plecarea mea în calitate de şofer, spunându-mi că nu voi putea conduce timp de cel puţin trei săptămâni.

Ceea ce trebuie remarcat este că în timpul operaţiei am simţit că cea care mă operează este Maica Domnului, iar pe Sfântul Nectarie îl simţeam lângă mine sprijinindu-

mă şi spunându-mi că o să fie bine. Atunci am început să înţeleg ceea ce îmi spunea părintele, cum că sfântul ajută şi vindecă pe oricine care are credinţă neîndoielnică în Dumnezeu, în Maica Domnului şi sfinţi. Ceea ce trebuie spus este că Părintele a venit seara şi mi-a citit o rugăciune din Molitfelnic, m-a spovedit şi mi-a dat să leg de mână o bucată de bentiţă care stătuse pe racla Sfântului Nectarie timp de patru zile.

A doua zi după operaţie am fost să-mi schimbe bandajul. Ajungând la spital, medicul care mă operase a rămas surprins că operaţia nu sângerase deloc şi că nu erau supuraţii. S-a mirat deoarece vorbeam despre o zi care trecuse de la operaţie sau, mai bine spus, câteva ore. Din momentul în care am văzut cum arăta operaţia şi faptul că medicul s-a mirat de cum arăta, am înţeles că se întâmpla o minune şi că Maica Domnului şi Sfântul Nectarie erau cu mine şi mâna mea era vindecată. Medicul mi-a spus că nu voi putea sa conduc deoarece am o atelă care nu-mi dă voie şi că în două săptămâni nu are cum să se vindece mâna, fiind afectaţi nervii şi cartilagiile. Eu am insistat să mi se facă o atelă mai mică pentru a putea pleca, însă medicul mi-a spus că nu se poate fiindcă am de tras cu mâna şi că în şase luni o voi putea folosi mai bine. Acest lucru nu m-a descurajat, ci din contră, mi-a dat putere să cred şi să sper că Sfântul Nectarie mă ajută.

Din ziua următoare, timp de aproape două săptămâni am fost la Radu Vodă, la moaştele Sfântului Nectarie, unde am simţit multă căldură din partea Sfântului. M-am apropiat de racla cu moaşte şi am pus mâna pe raclă. În secunda următoare am simţit cum mâna îmi ia foc, iar o căldură puternică intră în mână. La două zile după operaţie am mers la un alt spital pentru a fi consultat de un alt medic. Medicul chirurg care m-a consultat a rămas

surprins şi mirat de cum evolua operaţia şi cât de bine arăta într-un timp atât de scurt. Deşi după spusele medicului operaţia arăta foarte bine, acesta împreună cu asistenta mi-au recomandat să nu plec în pelerinaj în calitate de şofer, deoarece mâna se va vindeca în trei-şase luni.

La o săptămână după incident am primit o icoană cu Sfântul Nectarie, pe care am aşezat-o lângă patul în care dorm, iar în noaptea aceea am simţit că cineva m-a atins pe palmă şi mi-a strâns degetele operate, spunându-mi că mâna este vindecată. Timp de două săptămâni, în fiecare zi, părintele Ionuţ Bogdan m-a uns cu ulei de la candela sfântului. Iată că am putut pleca în pelerinaj, unde am condus aproximativ cinci mii de kilometri cu mâna operată şi cu nădejdea la sfinţii pe care urma să-i vizităm. Bucuria cea mai mare a fost atunci când am ajuns la Mănăstirea Sfântului Nectarie, în Eghina. Atingând racla cu moaştele sfântului am resimţit din nou acea căldură şi bucurie pe care am simţit-o la Radu Vodă. Am simţit că sfântul e cu mine, iar eu aveam datoria să-i mulţumesc pentru ce făcuse pentru mine. Întorcându-ne în România am fost să-mi scot firele şi iată că după patru săptămâni de la operaţie mâna mea este ca nouă, arată de parcă nimic nu s-a întâmplat.

În fiecare dimineaţă şi seară mă ung cu ulei de la Sfântul Nectarie şi îi mulţumesc pentru că m-a ajutat şi a făcut o minune cu mine. Până şi medicul a recunoscut că mâna arată bine şi iată că, deşi mâna trebuia folosită după trei-şase luni, eu, după patru săptămâni, o folosesc cu nădejdea la Bunul Dumnezeu şi la Sfântul Nectarie.

(*Aurel Adrian Neagu*)

O mamă mucenică şi un copil care se naşte cu ajutorul Sfântului Nectarie

Mă numesc Lucreţia U. şi locuiesc în localitatea S.

După moartea soţului meu, fiica mea, Anişoara Daniela s-a îmbolnăvit de diabet zaharat tip II, insulino-dependent, de la vârsta de 12 ani. După câţiva ani de boală, au început complicaţiile: retinopatie, polineuropatie, boală cardiacă ischemică microvasculară, insuficienţă ventriculară stânga, tahicardie şi, mai târziu, anemie severă şi insuficienţă renală cronică. Cu toate acestea, ea îşi dorea să trăiască precum un om normal.

Visul ei, dintotdeauna, a fost să fie mireasă şi să aibă măcar un copil. Bunul Dumnezeu i-a ajutat şi i-a împlinit visul de a fi mireasă în anul 2008, de ziua Sfântului Pantelimon. A fost o nuntă restrânsă, creştinească. În vara următoare, adică în 2009, a rămas însărcinată. Era atât de fericită, încât primele cuvinte, când se întâlnea cu o cunoştinţă, erau că va avea un bebe!

Când a urmat controlul la doctoriţa care o trata de diabet, aceasta – reamintindu-i câte complicaţii are şi că e la un pas de dializă – i-a spus răspicat că la ea nici nu poate fi vorba să facă un copil, explicându-i şi riscurile maxime la care se expune şi chiar sugerându-i să meargă cât mai repede la un medic ginecolog pentru a-i întrerupe sarcina.

Daniela nici nu a vrut să audă de aşa ceva. Şi-a luat pe Maica Domnului şi pe Sfântul Nectarie ajutoare şi a

promis că, dacă va ajunge cu sarcina la bun sfârşit, va da copilaşului numele Sfântului Nectarie.

A avut o sarcină toxică şi îi era rău în fiecare zi. Orice mânca vomita şi adesea intra în comă (asta se întâmpla la câteva zile). A fost de multe ori internată în spitalul oraşului nostru, dar şi la Bucureşti. Citea zilnic Acatistul Maicii Domnului şi al Sfântului Nectarie, făcându-şi semnul Sfintei Cruci pe pântece cu ulei de la candela Sfântului Nectarie. De fiecare dată când îşi revenea din comă se mângâia pe pântece şi vorbea cu bebeluşul ei: „Sper să îţi fie bine, să nu fi păţit ceva rău".

În luna ianuarie 2010 am internat-o pentru investigaţii. Imediat după internare, starea ei s-a înrăutăţit datorită insuficienţei renale. S-a umflat foarte tare şi respira extrem de greu. Se deplasa cu mare greutate. Văzându-i starea, medicii i-au explicat din nou riscurile mari la care se expune, i-au spus că poate muri în orice clipă din cauza blocajului renal, şi au sfătuit-o iarăşi să accepte întreruperea de sarcină (care era de aproape şase luni). Ea a refuzat categoric, spunând că pentru acest copil s-a chinuit atâtea luni.

Îmi spunea mereu: „Mamă, trebuie să nasc, să-mi văd şi eu bebeluşul, cea mai mare realizare a mea". Îmi spunea alteori: „Nimeni nu ştie prin ce trec, dar la copil nu renunţ nici dacă mor".

În data de 11 februarie a adus pe lume un băieţel de un kilogram şi o sută de grame, pe care l-a botezat cu numele Sfântului Nectarie, având binecuvântarea de a avea naş la botez un preot din oraşul nostru.

Bucuria ei de a fi mamă nu poate fi descrisă în cuvinte!

Când i-au dat copilaşul să-l ţină în braţe, după câteva zile, a fost atât de fericită încât a sunat la toate rudele şi cunoştinţele să le spună că şi-a ţinut puiuţul în braţe.

Dar după aproape o lună şi jumătate de la naşterea băieţelului, starea ei s-a agravat. Rinichii nu mai funcţionau, iar medicul a hotărât să o treacă pe dializă. După câteva şedinţe, însă, inima ei nu a mai rezistat, făcând stop cardio-respirator.

Anişoara Daniela a plecat la Domnul a doua zi de Paşti (în 2010), spunând că e cea mai fericită că a dus pe lume un copil.

Copilaşul este frumos, sănătos şi îl are ca ocrotitor ceresc pe Sfântul Nectarie, căruia îi mulţumim!

***

P.S. În anul 2007, Anişoara Daniela a fost internată de urgenţă în spitalul din oraş. Timp de o săptămână nu a mâncat nimic – era hrănită doar cu perfuzii. Am cerut transferul la Bucureşti, unde i s-au făcut din nou toate analizele. Medicii nu puteau să îi pună un diagnostic. Ea avea douăzeci şi trei de ani şi slăbise până la treizeci şi şapte kilograme.

Cu nădejde în ajutorul lui Dumnezeu, am luat cordonul halatului ei şi l-am atins de racla cu sfinte moaşte ale Sfântului Nectarie. I-am dus la spital, şi ulei din candela Sfântului Nectarie. În noaptea următoare a dormit încinsă cu acel cordon şi la scurt timp după aceasta i s-a pus diagnosticul. Avea pielonefrită (infecţie la rinichi), de care Sfântul Nectarie a şi vindecat-o la scurt timp. De atunci, văzând ajutorul imediat al Sfântului Nectarie a spus că de acum va fi sfântul ei ocrotitor, după Maica Domnului, ceea ce s-a şi împlinit până în ziua când Domnul a hotărât să o cheme la El.

(*Lucreţia U.*)

Diagnosticată cu „metropatie hemoragică, fibrom uterin”

Pentru mine, care aveam patruzeci şi trei de ani, anul 2001a fost foarte greu, deoarece în luna noiembrie am fost diagnosticată cu „metropatie hemoragică, fibrom uterin”.

Am urmat tratamentul prescris de medicul de la Spitalul Clinic de Urgenţă Militar Central din Bucureşti şi la Policlinica Elias (C.M.D.T.A.), dar starea mea de sănătate se înrăutăţea din zi în zi.

Am făcut foarte multe ecografii la doamna doctor Tatomir Adina - Maria şi de fiecare dată mi se spunea că nu este bine. Simţeam şi eu acelaşi lucru şi nu ştiam dacă voi mai trăi. Dar Bunul Dumnezeu, care lucrează prin sfinţii Săi „doctori fără de arginţi”, m-a tămăduit într-un mod miraculos.

După un an mi s-a produs o hemoragie care a durat optsprezece zile, nu mai puteam merge pe picioare, şi atunci am intrat în panică. Am apelat la o salvare de la Policlinica Elias. Mi s-a spus că nu pot să-mi trimită salvarea pentru că atunci, în noiembrie 2002, sosise preşedintele Americii şi trebuiau să-i asigure securitate şi asistenţă medicală.

Am rugat-o pe verişoara mea, care lucra şi ea la o policlinică, să vină cu un taxi pentru că mă simţeam foarte, foarte rău. Dar, spre bucuria mea, ea a venit însoţită de salvare pentru că persoana la care trebuia să ajungă salvarea îşi rezolvase cazul.

Am mers la Policlinica Elias cu salvarea şi când am intrat în cabinet doctoriţa m-a certat, spunându-mi că se mira cum de mai trăiesc după atâta hemoragie. Am fost consultată şi mi-a zis că trebuie urgent să fac operaţie pentru că dau în septicemie şi mor. Mi-a făcut biletul de trimitere la Spitalul Elias, dar eu, ştiind că nu am posibilităţi financiare pentru a face această operaţie am întrebat-o ce consecinţe are şi dânsa mi-a spus că îmi va scoate totul eliminând fibromul.

Am mulţumit bunului Dumnezeu pentru tot, am luat biletul de trimitere şi m-am îndreptat spre casă, gândindu-mă ce voi face. Seara, cu credinţă şi nădejde în Bunul Dumnezeu şi în Sfânta Fecioară Maria, m-am rugat din tot sufletul. „Doamne, ştiu că mă iubeşti, dar te rog să ai milă şi de mine, păcătoasa, să-mi alini durerile şi, dacă mai am treburi pe pământ, te rog să mai îngădui să trăiesc, iar dacă nu, să mor făcând voia Ta!”

Am adormit şi la ora 3 noaptea m-am trezit cu o lumină puternică în cameră şi cu un miros de bună mireasmă. Am constatat că hemoragia se oprise, semn că nu trebuia să mai fac această operaţie. Mai târziu am ajuns la Mănăstirea Curtea de Argeş, la Sfânta Muceniţă Filofteia, cu o prietenă, la Maslu şi la plecare am luat Acatistul Sfinţilor doctori fără de arginţi, Cosma şi Damian şi pe al Sfântului Ierarh Nectarie Taumaturgul.

Am citit Acatistul Sfântului Nectarie şi vineri am mers la Mănăstirea Radu Vodă, la moaştele sfântului, să mă rog. „Sfinte Nectarie, te rog să mijloceşti la Bunul Dumnezeu, Iisus Hristos şi Sfânta Fecioară Maria să fiu şi eu ajutată în această suferinţă grea. Nu ştiu cine eşti, dar te rog să faci şi tu cu mine ce a făcut Dumnezeu cu tine.” Am fost miruită cu ulei din candela Sfântului Nectarie şi am simţit o pace, o linişte şi o bucurie deplină.

Vineri seara mi-a apărut Sfântul Nectarie în vis. M-a mângâiat şi mi-a spus: „Gheorghiţa, în această noapte te-am operat eu, a fost de faţă Măicuţa Domnului, ţi-am scos afară tot ce era mai rău (fibromul). Te rog să mergi la doctoriţa Maria Adina să-ţi facă o ecografie şi ai să vezi că nu mai ai nimic".

Am rămas foarte mirată pentru că într-adevăr, mă simţeam foarte bine. Am mers la Policlinica Elias şi, urmând Sfântului Nectarie, am rugat-o pe dânsa (pe doctoriţa Maria Adina) să-mi facă o ecografie, dar nu i-am spus ce mi s-a întâmplat în vis.

A început să-mi facă ecografia şi să-mi spună că se bucură că m-am operat pentru că operaţia este cicatrizată şi NU MAI EXISTĂ ACEL FIBROM. Nu mai am nimic.

Am început să plâng şi să-I mulţumesc Bunului Dumnezeu, Sfintei Fecioare şi Sfântului Nectarie pentru tot ajutorul primit.

Deşi au trecut opt ani de când s-a petrecut acest miracol cu mine, încă nu mi-am revenit - pentru că nu mai am nimic! Bun este Dumnezeu şi minunate sunt lucrurile Lui, prin sfinţii Săi aleşi. Slăvit să fie Domnul întru sfinţii Săi!

(*Gheorghiţa Ozunu, Bucureşti*)

„Minunile sunt la tot pasul – trebuie doar să deschidem ochii şi să le vedem”

Doamne ajută! Vă scriu din dorinţa de a împărtăşi şi altor oameni din minunile Sfântului Nectarie de la Eghina. Am aflat de el observându-i cartea cea roşie pe biroul unei colege. Am citit-o şi am fost foarte impresionată…

Orice durere mă încerca, abia de apucam să mă rog Sfântului Nectarie, că-mi şi trecea imediat!

Aveam o fetiţă de aproape cinci ani şi îmi doream foarte mult un frăţior sau o surioară pentru ea. Timp de aproape un an şi ceva am încercat să-l conving pe soţul meu, dar nu am reuşit. Când am citit cartea Sfântului Nectarie, parcă m-am luminat: mi-am zis că dacă n-am reuşit să-l conving pe soţul meu, atunci ştiu eu unde să mă rog – la Sfântul Nectarie. Şi l-am rugat pe Sfântul Nectarie să mă ajute să mai am un copil, promiţând că-i voi pune numele Nectarie (nădăjduiam, un băieţel). Şi după aproape două luni, am rămas însărcinată! S-a bucurat şi soţul meu, ştiind că eu eram foarte bucuroasă! Şi am născut o fetiţă!

Acum, eu vroiam să-mi ţin promisiunea şi să-i pun numele Nectaria. Însă m-am lovit de înverşunarea naşei, soacrei şi a soţului (naşa este sora soţului). Iar soţul a venit cu ideea să-i punem numele Nectaria doar la botez, ca al treilea prenume. Eram în maternitate, micuţa dormea şi am întrebat-o, în gând, ce părere are de acest lucru, dacă-i place s-o cheme aşa – şi ea a zâmbit! A fost primul zâmbet

din viaţa ei! Ei, atunci m-am hotărât şi am fost de acord cu soţul meu.

Hotărâre, pe care, însă, am regretat-o mult după aceea. Deoarece, după ce a trecut puţin timp, am început să simt remuşcări că, deşi va avea numele sfântului la botez, totuşi nu va fi trecut acest nume în niciun act… Iar eu îmi doream să afle cât mai mulţi oameni de Sfântul Nectarie (acestea se întâmplau acum cinci ani şi jumătate, când încă nu era aşa de cunoscut la noi în ţară). Iar remuşcările erau din ce în ce mai puternice.

Într-o noapte, am avut un vis: eram împreună cu soţul, naşa şi soacra, iar în faţa noastră stătea… Sfântul Nectarie! Şi mi-a luat mâna într-a lui – iar în acel moment m-am gândit cu îngrijorare că acum va simţi, prin mâna mea, toată tulburarea şi toate remuşcările mele şi toată iritarea pe care o aveam faţă de cei trei, deoarece simţeam că din cauza lor nu am fost în stare să-mi ţin acea promisiune. Iar imediat, după tot acest amalgam din mintea şi din sufletul meu, m-am liniştit… Iar sfântul mi-a arătat cum să mă rog, făcând o metanie cu capul până la pământ. Şi m-am trezit liniştită şi uşurată… Şi fericită!

Micuţa Nectaria nu a crescut prea bine în prima lună, impunându-se suplimentarea alăptării cu lapte praf, pe tot parcursul lunii a doua. După ce a împlinit două luni, a început să refuze biberonul şi să bea din ce în ce mai puţin lapte praf. Într-o zi am avut treabă în oraş, iar când am terminat, deşi era deja trecut puţin de ora ei de masă, iar eu de abia aşteptam să ajung acasă să o alăptez, am trecut totuşi un pic şi pe la Sfânta Mănăstire Radu Vodă, pe la Sfântul Nectarie. Şi, deşi simţeam de când l-am visat că m-a iertat, l-am rugat să-mi mai dea totuşi un semn clar că m-a iertat… Când am ajuns acasă, soţul meu se chinuia de o oră să-i dea biberonul, iar micuţa nu voia şi pace! M-

am bucurat nespus că n-a băut laptele praf şi că am putut să o alăptez. Din acel moment nu a mai pus guriţa pe biberon, până la aproape cinci luni alăptându-o exclusiv (încă dinainte să rămân însărcinată, de când am început să-mi doresc foarte mult al doilea copil, îmi doream să-mi pot alăpta bebeluşul). Nici ceai sau apă nu i-a trebuit, şi a crescut foarte bine. A fost încă o minune a Sfântului Nectarie!!!

Şi au trecut doi ani şi ceva şi am mai născut un copilaş, de data aceasta un băieţel. Am nimerit în maternitate într-o rezervă cu o mămică care născuse şi ea tot un băieţel. Nu ştiu cum mi-a venit să-i spun de Nectaria mea – şi am aflat că şi ea ar vrea să-i pună numele Nectarie, deoarece fetiţa ei, de şase anişori, se rugase la racla Sfântului Nectarie să-i dăruiască o surioară sau un frăţior, mămica rămânând însărcinată la puţin timp după aceasta!

Însă soţul ei nu era de acord cu acest nume…

Eu îmi doream numele Nicolae pentru băieţelul meu, însă nici soţul meu nu era de acord… Şi să vedeţi cum s-a ambiţionat acea mămică, care era gata-gata să cedeze, după ce i-am povestit prin ce dureri şi remuşcări am trecut eu datorită faptului că nu am pus numele fetiţei aşa cum am vrut! Şi să vedeţi ce m-am ambiţionat şi eu, când am văzut-o pe ea cât e de puternică şi de hotărâtă! Şi uite-aşa, după ce amândouă ne-am lovit de refuzurile categorice ale soţilor, întărindu-ne una pe alta, până la urmă am reuşit să-i convingem. Iar când soţii noştri ne-au adus certificatele de naştere ale micuţilor, eram cele mai fericite mămici din lumea-ntreagă!!! Oare a câta minune a Sfântului Nectarie, atât de drag nouă, este aceasta?!

Minune sau ajutor, deoarece minunile sunt la tot pasul – trebuie doar să deschidem ochii şi să le vedem. Iar

ajutorul, bineînţeles, este şi el prezent clipă de clipă, însă nu ştim noi să ne dăm seama de acest lucru mereu.

Fie ca Bunul Dumnezeu să ne ajute mereu să simţim dragostea şi ajutorul Lui, iar noi să încercăm să fim vrednici de purtarea de grijă a Maicii Sale şi a tuturor sfinţilor şi îngerilor Săi! Doamne, ajută!

(*Mariana-Valeria*).

Aflarea unui doctor bun…

Mă numesc Daniel Dascălu, am douăzeci şi nouă de ani şi sunt din Dej. Aş vrea să vă povestesc o întâmplare pe care am trăit-o nu demult şi care cred că trebuie mărturisită după cum mi-am promis! Mama mea a avut ceva probleme de sănătate care necesitau o intervenţie chirurgicală, drept pentru care, după mai multe investigaţii, am ajuns şi în momentul în care trebuia să se interneze în spital la Cluj, la un doctor cu un oarecare renume în domeniul specializării lui. Înainte de a merge să se interneze, am citit şi eu şi mama mea, Acatistul Sfântului Nectarie, despre care spre ruşinea mea, deşi sunt profesor de religie, am aflat foarte târziu. Şi, după ce am citit viaţa acestui mare sfânt contemporan, am îndrăznit să îl rog să facă în aşa fel încât să se termine totul cu bine.

În ziua programată pentru internare am ajuns la spital la 8:40, motiv pentru care acel doctor (care fie vorba între noi, nu are ce să caute într-o instituţie unde sunt trataţi oamenii) s-a manifestat foarte vocal şi arogant, spunându-ne că trebuia să fim la ora 8, deşi nu ne anunţase cu privire la oră absolut nimic, zicând doar să fim acolo dimineaţa. Tonul acesta m-a făcut să îmi ies din pepeni, drept urmare am luat-o pe mama şi am ieşit cu gândul de a merge în altă parte, chiar la privaţi, cu riscul de a plăti o sumă mare. Am venit acasă şi lucrurile au mers într-o direcţie favorabilă nouă, cu ajutorul Sfântului Nectarie, în sensul că mama a aflat de un domn doctor de la Spitalul

Militar, care a operat-o şi care a făcut-o bine. Privind retrospectiv, mă gândesc că reacţia virulentă, chiar agresivă, a primului doctor nu a fost întâmplătoare şi că Sfântul Nectarie a intervenit, aşa cum a întors un călugăr de la operaţie, lucru pe care l-am aflat din viaţa sfântului, făcând-o pe mama să meargă la alt doctor care a făcut-o bine. Mama e convinsă de faptul că Sfântul Nectarie a salvat-o de la o posibilă nenorocire!

Poate o să vi se pară banală întâmplarea mea, însă am promis că dacă totul va decurge bine, o să mărturisesc asta, dat fiind faptul că ştiu că aveţi în vedere multele minuni pe care acest sfânt le face asupra celor care îl cheamă în ajutor.

Doamne, ajută!

(*Daniel Dascălu*)

Frica se naşte din necredinţă

Mă alătur şi eu celor care dau mărturie despre minunile făcute de Sfântul Nectarie din Eghina – de fapt, pentru a fi mai corectă, minunea a fost posibilă datorită rugăciunilor mamei mele către sfântul şi credinţei şi vredniciei ei nemăsurate în binefacerile Maicii Domnului. Iată povestea mea, pe care am încercat mult s-o scurtez.

De ani de zile am avut probleme cu formula leucocitară, în sensul scăderii numărului de celule albe. Am fost investigată pentru o grămadă de boli, printre care şi HIV-SIDA, doctorii negăsind nicio explicaţie pentru această stare de lucruri şi căzând de acord că ar putea fi vorba de ceva ce ţine de ereditate. Oricum, acea perioadă s-a soldat pentru mine cu o puternică depresie, anxietate, anorexie nervoasă (aceasta a condus şi la o menopauză precoce), ce mai!!! Am devenit o epavă; plus frica pe care o am faţă de orice analiză şi investigaţie medicală.

Trăiesc fiecare zi cu frica de a face planuri, toate gândurile îmi sunt invadate de boală şi moarte. Pe acest fond, evident că am devenit şi ipohondră, aşa încât sunt atentă la orice simptom care mi se pare că ar anunţa o boală gravă care să justifice analize medicale. Când am primit telefon de la doctorul meu, care mi-a zis că e timpul să-mi refac analizele (pe care sunt obligată să le fac din şase în şase luni), am trăit momente cumplite. Acesta este momentul în care am descoperit Mănăstirea Radu Vodă şi pe Sfântul Nectarie. Am citit cărţile despre minunile

sfântului, i le-am dat şi mamei mele care, aşa cum am mai spus, este un om credincios, ortodox practicant, şi a început să se roage pentru mine. Eu mă simt impură pentru rugăciune pentru că credinţa mea este slabă, am multe îndoieli fiindcă nu degeaba s-a zis: „Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor va fi Împărăţia Cerurilor”.

Cu o zi înainte de a mă duce să-mi iau rezultatul, mama mea a avut un vis: se făcea că era într-o bisericuţă foarte mică (în genul celor din Grecia, ţară în care ea nu fusese niciodată), unde se afla o icoană a Maicii Domnului, înconjurată de icoanele altor sfinţi (mama mea, de asemenea, are evlavie către mulţi sfinţi, inclusiv pentru Sfântul Apostol Andrei, al cărui nume îl port şi la care ea se roagă mereu cu multă stăruinţă) – biserica era luminată doar de flăcările candelelor şi ale lumânărilor. De ea s-a apropiat un preot micuţ de înălţime, îmbrăcat în haine simple, călugăreşti şi care dintr-un coş i-a dăruit mamei mele o pâinică şi a îndemnat-o să mănânce. Când ea a cerut şi pentru mine, care stăteam în uşa bisericii – călugărul a dat din cap în semn că nu – dar, aşa cum mi-a relatat mama, nu era supărat, ci aşa cum un părinte refuză copilului lui ceva pentru care consideră că cel puţin în momentul acela copilul nu este pregătit. Nu mai trebuie să spun că analizele au ieşit perfecte pentru prima oară în şapte ani.

Am fost şi în Eghina şi ne-am închinat la moaşte, am adus şi ulei de la candela sfântului – ulei pe care îl folosesc de fiecare dată când mă duc la câte o investigaţie medicală pe care trebuie să o fac (căci fiind în menopauză precoce trebuie să fac anual investigaţii suplimentare). Şi aici am avut parte de o minune, fiindcă în urma unei ecografii mi-a fost descoperit un chist ovarian micuţ, care pentru cineva în starea mea nu semnala nimic bun. Mi s-a

dat să fac inclusiv un factor tumoral. M-am uns aproape în fiecare seară cu puţin ulei şi bineînţeles că chistul nu a mai apărut (deşi nu făcusem niciun tratament), ba chiar ovarele au involuat complet – veste bună la menopauză, dacă pot s-o numesc aşa la doar patruzeci ani!

S-ar zice că după ce am trăit aceste minuni am devenit o credincioasă în sensul pe care-l înfăţişează în numeroase exemple Biblia. Din nefericire, spre neodihna mea, îndoielile continuă să apară, deşi am suprimat toate cărţile tendenţioase, în genul celor care abundă pe piaţă acum. Citesc cărţi ale duhovnicilor ortodocşi, merg şi la biserică, dar totul se face încă cu mintea şi nu cu sufletul. Adică îmi doresc din tot sufletul să am credinţa aceea care mută munţii şi, parafrazând, în numele căreia orice ai cere să crezi că ai şi primit şi o să-l primeşti. Dar mă uit în jurul meu şi văd multe mame plângându-şi copiii, copii care mor şi mor în chinuri groaznice. Oameni buni care se chinuie şi ticăloşi care prosperă şi-şi bat joc prin tot ceea ce fac de cei neajutoraţi.

Mi se spune că aceste gânduri vin de la diavol. Lui i s-a dat pământul spre stăpânire. Nu ştiu şi nici nu doresc să ştiu. Dar ştiu că, aşa cum spunea un părinte ortodox, frica se naşte din necredinţă. Acest lucru mi se potriveşte cel mai bine. Şi pentru asta mă rog întâi şi întâi de toate – ca Dumnezeu să nu-l lase pe diavol să mă ispitească– ştiind cât de slabă sunt.

(*Andreea*)

„Bucură-te, Sfinte Părinte Nectarie!”

Trebuia să ne căsătorim în anul 2006, la un an după naşii noştri. De fapt, stabilisem data, vorbisem la biserică, rezervasem sala la restaurant, ne entuziasmasem şi toate cele. Apoi, la începutul acelui an, Matei s-a îmbolnăvit de hepatita C, era vorba de o reactivare a virusului. Părinţii au început să facă presiuni să amânăm nunta. Spuneau că tot stresul nunţii, emoţia, ca să nu mai vorbim de alergătura aferentă, nu îi va face bine… Adevărul este că cifrele analizelor erau mai îngrijorătoare decât altădată (era a treia reactivare a virusului). Aşa că am renunţat să mai facem nunta în acel an. Data nunţii noastre a venit şi a trecut fără ca nunta să aibă loc. Eram tare tristă.

Apoi, s-a simţit mai bine, venise deja toamna, dar nimeni nu mai aducea vorba despre noi planuri de căsătorie. Totul rămăsese cumva suspendat, iar confuzia şi tristeţea mea creşteau… La asta se adăuga o mare datorie pe care o aveam de achitat către angajatorii mei, cam de dimensiunea a şase salarii. În acest moment de cumpănă, am auzit despre Sfântul Nectarie. Auzisem că ajutase în special familii şi mămici la momentul naşterii, oameni cu boli incurabile şi tot aşa. Auzisem chiar cum o femeie, în clipa cea mai disperată a vieţii ei, a mers la moaştele sfântului, şi a rostit o rugăciune de genul acesta: „Sfinte Nectarie, nu sunt o femeie credincioasă şi nici nu ştiu să mă rog, dar vin la tine cu toată credinţa că ai să mă ajuţi.” Şi, pentru mărturisirea ei, sfântul o ajutase degrabă. M-am

gândit să fac şi eu la fel, aşa că am ajuns la moaştele Sfântului Nectarie şi, rugându-mă, am zis: „Sfinte Nectarie, vin şi eu ca femeia pe care ai ajutat-o, deşi ea singură a mărturisit că nu ştie să te roage. Nici eu nu ştiu, dar uite în ce probleme sunt…” Şi i-am dat sfântului spre dezlegare: sănătatea lui Matei; relaţia noastră, pentru că nu mai ştiam încotro duce; datoria mea, pe care nu ştiam cum aveam s-o plătesc.

La două săptămâni de la rugăciunea către Sfântul Nectarie, eram în timpul programului de lucru, când s-a primit un mesaj ce a creat multă rumoare în departament. Încă nu ştiam despre ce este vorba, mă aşteptam să fie un mesaj legat de noul loc ales pentru petrecerea de Crăciun a companiei. Dar, nu… Citindu-l, am citit, de fapt, despre minunea Sfântului Nectarie: conducerea companiei stabilise ca toţi angajaţii să fie absolviţi de toate datoriile către firmă. Nimeni nu mai avea nimic de achitat, inclusiv eu. Şi sfântul nu m-a lăsat aici.

Legat de căsătoria care se tot amâna, la scurt timp am aflat că sunt însărcinată. Atunci când am făcut testul, am fost copleşită de veste, dar mai tare mă îngrijora ce va spune Matei. Deja mă vedeam singură, cu un bebeluş în braţe, dar ajunsesem să prefer şi asta decât incertitudinea de până atunci. Astfel că, mi-am luat inima în dinţi, şi i-am spus. Bucuria a fost foarte mare şi a lui şi a părinţilor mei, deşi nu eram căsătoriţi încă. Şi iată acum, la scurt timp, ne-am făcut planuri noi de căsătorie, care s-au împlinit după naşterea fetiţei noastre. Cât despre boala lui Matei, virusul hepatitei C a fost neutralizat din acel moment şi, deşi am repetat periodic analizele, nu s-a mai reactivat.

Aseară, citind o altă mărturie a Sfântului Nectarie, mi-am reamintit de tot binele pe care ni l-a făcut şi nouă şi m-am gândit să dau şi eu această mărturie pentru a aduce

măcar puţină mulţumire pentru darurile nemeritate ale sfântului către noi.

Bucură-te, Sfinte Părinte Nectarie!

(*Elena, Bucureşti*)

Minunile de la Mănăstirea Şinca Veche

Pe site-ul www.sfantul-nectarie.ro/ se află postată o mărturie a părintelui protosinghel Matei Bilăucă, care a fost stareţ al mănăstirii din Şinca Veche, loc în care Sfântul Nectarie şi-a arătat ocrotirea…

„A venit la noi o bătrânică din Braşov, cu nişte hăinuţe de-ale nepoţelului ei, şi ne-a rugat să îl pomenim pe băieţel, că are o tumoare la cap şi a doua zi trebuia să fie operat la Spitalul Fundeni. I-am miruit hăinuţele cu ulei de la candela de lângă moaştele Sfântului Nectarie şi am îndemnat-o să aibă nădejde la sfântul. A doua zi, duminica, a venit să-mi spună că în ziua în care trebuia operat băieţelul, doctorii au constatat la tomograf că tumoarea nu mai exista."

Am primit de la un credincios, o mărturie mai amplă a părintelui Matei despre ajutorul sfântului, urmată de mărturia unei femei, Camelia, care mergea la Şinca Veche…

***

Am primit o părticică din moaştele Sfântului Nectarie. Ei, nu după multă vreme au început şi minunile. Noi ţinem lângă răcliţă o candelă care arde cu ulei de măsline în permanenţă. Unei femei pe nume Doina i-a ieşit în palma dreaptă sub degetul inelar un os, drept pentru care nu a mai putut folosi mâna dreaptă din pricina durerii. Nouă nu ne-a spus ce are şi că nu poate lucra, aşa că am chemat-o să ne ajute la curăţenie, a venit şi a făcut cum a

putut. Când făcea curăţenie prin biserică s-a gândit să se ungă cu untdelemnul din candela sfântului pe locul cu pricina. Zis şi făcut. Durerea i-a dispărut, iar osul în trei zile s-a aşezat la locul lui fără să lase urme, nici măcar de durere.

- Un cunoscut, o rudenie din Tulcea a fratelui Iulian, a venit să-l vadă pe Iulian. Parcă una din fetele lui îi este naşă lui Iulian. Omul acesta avea deasupra ochiului stâng o bubă mare cât o castană. Fratele Iulian, când l-a văzut, l-a întrebat ce i s-a întâmplat şi omul i-a zis că o are de doi ani, de când a plecat Iulian, şi nu mai ştie ce să-i mai facă pentru că tot ce a făcut nu l-a ajutat la nimic, ba din contră se tot măreşte. Iulian i-a zis să meargă în biserică şi să se ungă cu untdelemnul din candela sfântului. Omul cu bună credinţă a ascultat şi a făcut aşa cum i s-a zis. Ne-a sunat să ne spună că pe drum spre casă, spre Tulcea, buboiul s-a spart şi când a ajuns acasă era şi vindecat!

- O mamă din Victoria a venit necăjită să ne spună că fiica ei e bolnavă şi doctorii i-au găsit sub maxilarul stâng o tumoare cât un ou. Fata e distrusă, nu mai poate învăţa, e studentă la Cluj şi nu ştie ce să mai facă. I-am povestit ce şi cum şi i-am dat ulei din candela sfântului şi a luat un acatist să-l citească. Zis şi făcut. După vreo lună eu nu eram acasă, dar când am venit am găsit scrisoarea în chilie, în care ne scria cum şi ce a făcut mama şi fiica cu uleiul şi acatistul. Mi-a plăcut ceva foarte mult, şi anume, că au făcut aşa cum le-am zis şi încă ceva frumos... „NE-AM RUGAT CA NIŞTE FEMEI SIMPLE...” - asta mi-a plăcut cel mai mult, ne-am rugat ca nişte femei simple, apoi a plecat cu curaj şi credinţă la Cluj pentru încă un consult şi minunea minunilor, tumoarea era moartă şi trebuia extirpată că nu mai era nici un pericol.

- Cum stam şi povesteam cu cineva despre Sfântul Nectarie, o doamnă intră în vorbă şi ne spune că ea a venit să-i mulţumească sfântului pentru ajutorul dat, cum că în urmă cu nu ştiu câtă vreme a fost să se roage pentru fratele ei să-i ajute să adune banii necesari pentru o operaţie în Israel, şi după câteva zile s-au adunat atâţia câţi au trebuit!

- O femeie din Braşov, care are de doi ani leucemie, l-a visat pe Sfântul Nectarie care i-a zis să vină la biserica lui şi să se roage, că el o va ajuta în toate problemele ei, şi i-a dat şi un bănuţ de aur să aibă de unde da milostenie la copiii săraci. Mărturiseşte că, de câte ori se unge pe coloană cu uleiul din candela sfântului, imediat o lasă durerile.

- O profesoară din Codlea mărturiseşte că a avut o viaţă grea şi a trebuit să care cu mâinile greutăţi pentru a-şi întreţine familia, aşa că s-a ales cu dureri la mâini. Oricum durerile erau insuportabile şi permanente. A venit la noi şi s-a rugat la Sfântul Nectarie şi, aşa cum stătea cu mâinile pe icoana sfântului cu partea vătămată pe icoană, durerile au început să fie mai uşoare tot mai uşoare şi într-o săptămână nu mai avea nimic. Sunt şi altele, deocamdată vă scriu doar atât.

Bucurie!

(*Pr. Matei Bilăucă*)

L-am cunoscut pe Sfântul Nectarie printr-o întâmplare nefericită

Mama mea, a fost diagnosticată cu neoplasm gastric şi urma să fie operată la Cluj. Povestind despre problema de sănătate a mamei mele, cineva mi-a spus că la Şinca Veche (jud. Braşov) sunt moaştele Sfântului Nectarie şi că are mir vindecător de acolo pe care ulterior mi l-a dat pentru mama. M-am bucurat enorm de mir şi de faptul că Sfântul Nectarie este atât de aproape de noi.

Din acel moment am căutat şi am citit pe internet orice informaţie apărea legată de Sfântul Nectarie, am cumpărat acatistul şi câteva cărţi, pe care le-am citit cu multă plăcere şi interes, atât eu cât şi mama. Pentru mine, care sunt o persoană tânără, crescută într-o societate modernă, a fost un şoc atunci când am început să citesc din cărţile Sfântului Nectarie din Eghina, să aflu câte minuni extraordinare a săvârşit în timpul vieţii sale şi după moarte şi câte se întâmplau şi în zilele noastre.

Într-o zi când era mama la noi, dimineaţa pe la 4 a început să se audă muzica foarte tare de la un vecin din blocul în care locuim… Am fost atât de supărată deoarece în camera în care dormea mama se auzea cel mai tare muzica… Şi, cum avea nevoie de odihnă, după operaţie… nu vroiam să o văd supărată sub nici o formă; şi aşa, supărată fiind, mai mult ca altă dată, mi-am zis în gând: „Sfinte Părinte Nectarie şi Sfinte Părinte Partenie, vă rog din suflet faceţi să înceteze muzica asta… Că nu vreau nici

să sun la poliţie, nici să merg la el la uşă în toiul nopţii. Nu vreau să mă cert cu nimeni, vreau doar să fie şi el om normal, ca toţi oamenii, şi să nu mai pună muzica tare la ore din acestea… Dă-i, Doamne, minte, că nu e normal ce face…”. Şi exact, după ce am zis ultimul cuvânt, S-A OPRIT MUZICA… Pentru moment am rămas blocată, parcă nu-mi venea să cred, apoi am pus capul pe pernă şi muzica nu s-a mai auzit deloc.

Într-o sâmbătă am plecat cu soţul meu şi cu mama la Şinca Veche şi ne-am rugat la Sfintele moaşte, am mai luat mir şi ulei sfinţit, nişte iconiţe şi am stat de vorbă cu stareţul mănăstirii (părintele Matei) şi cu unul dintre călugări. Aceştia ne-au povestit şi alte minuni care s-au întâmplat la Şinca. Am căutat să cumpăr o ICOANĂ cu Sfântul Nectarie şi de asemenea PARACLISUL, cântarea bisericească, dar nu le-am găsit nici în Braşov, nici pe internet şi nici aici la Şinca; mi le doream mult pe amândouă şi mă gândeam că dacă nici aici nu le găsesc, aici unde sunt moaştele... Unde altundeva aş mai putea să le caut? Pentru că la toate bisericile la care am fost nu găseam decât icoane cu Maica Domnului, cu Domnul Iisus, cu Sfântul Nicolae sau Sfântul Mina... dar cu Sfântul Nectarie nu am găsit nicăieri.

După două săptămâni am mers din nou pe la Şinca, ca să ne rugăm la moaşte, unde ce să vezi…. Am găsit ICOANA cu SFÂNTUL NECTARIE… Parcă sfântul ştia că mi-o doresc şi am mai găsit acolo şi o carte despre viaţa şi minunile sale şi unele relatări despre schitul de la Şinca. Am cumpărat-o, fără să stau deloc pe gânduri. După ce am plecat de acolo, pe drum, răsfoind-o, ce să văd… La sfârşitul cărţii era PARACLISUL. Efectiv nu-mi venea să cred! Sfântul chiar mi-a îndeplinit dorinţele. Şi vreau să mai precizez faptul că data următoare când am mai fost pe

la Şinca Veche moaştele Sfântului Nectarie nu mai erau acolo, urmând a se construi o altă mănăstire la Şinca Nouă... Dar acest lucru avea să dureze, deci nu aş mai fi avut curând vreo ocazie de a găsi icoana şi paraclisul.

Soţul meu avea la mână o umflătură de vreo câteva luni; a mers la medicul de familie şi i-a spus că este un chist cartilaginos care se poate retrage sau poate să crească şi poate fi operat. A atins mâna de raclă cu partea respectivă şi din ziua următoare chistul s-a micşorat mult; în zilele ce au urmat a citit acatistul şi s-a uns cu mir, iar într-o săptămână S-A RETRAS CU TOTUL... A fost într-adevăr o minune a Sfântului Nectarie.

I-am dat un acatist, mir şi ulei sfinţit şi unei mătuşi căreia de câteva zile îi ieşise o umflătură cât un bob de mazăre lângă o operaţie pe care a avut-o mai de mult şi nu se simţea prea bine. După două zile în care a citit acatistul şi s-a uns cu mir a zis că i s-a tras umflătura şi se simţea mai bine.

Peste alte câteva săptămâni am mers pe la mătuşa soţului meu. Ne-a spus că de câţiva ani i-au rămas de la operaţie nişte aţe care îi puroiau şi o deranjau. Umflătura care îi ieşise mai de curând, i-a trecut după ce s-a uns cu mir... dar aţele respective, pe care le avea de mai demult, o supărau în continuare. Zilele următoare, am fost anunţaţi că mătuşii lui i-au ieşit aţele. S-a chinuit cu ele de câţiva ani şi acum după câteva zile în care s-a rugat, a citit acatistul şi s-a uns cu mir... s-au dus. Am rămas cu toţii miraţi... Cu adevărat este o minune!

Noi, cei din familie, împreună cu mama continuăm să ne rugăm la Sfântul Nectarie şi la Fecioara Maria să o vindece pe mama de boala care o are, mulţumindu-i Sfântului Nectarie, care în mod sigur ne-a fost trimis de

Dumnezeu, pentru că până de curând nu l-am cunoscut, n-am ştiut nimic despre el.

Am scris aceste rânduri pentru ca cei care citesc să se întărească în credinţa lor şi să se roage cu încredere la Sfântul Nectarie, căci aşa cum scrie şi în acatist: „Chiar de nu avem priceperea de a mărturisi minunile tale, nu vom tăcea a le vorbi altora despre ajutorul pe care îl dai celor care se roagă ţie. Pentru ca împreună cu noi şi ei să te laude cu glas de bucurie”.

(*Camelia*)

Sfântul Nectarie a făcut o mare minune cu noi

Deschid acest subiect pentru a da speranţă cât mai multor fete că se poate să rămâi însărcinată, chiar dacă medicii nu-ţi dau şanse sau îţi pun tot felul de diagnostice înspăimântătoare.

Am trecut şi noi, eu şi soţul meu printr-o aventură de aproape un an cu doctori şi doctorii. Analize, diagnostice, reţete, şi din nou de la capăt. Aproape că nu mai apucam să încercăm să facem copii de atâtea pastile. Nu are rost să descriu tot ce am păţit cu doctorii. Pe scurt, la ultima „confruntare”, la început de septembrie, doctoriţa ginecolog îmi spunea că am insuficienţă hormonală şi a pomenit cuvintele laparoscopie şi fertilizare, iar soţului meu i-a pus ştampila de sterilitate secundară şi îi recomanda o analiză (stânjenitoare) de care el nu era deloc încântat. Alt doctor voia să mă opereze pentru o infecţie urinară şi am fugit, la propriu, din spital. De atunci, ne-am pus toate speranţele în Sfântul Nectarie, despre care mi-a povestit dentista mea (Dumnezeu să-i dea sănătate) că face mari minuni şi mi-a dat exemple din viaţa ei şi a cunoscuţilor ei.

L-am descoperit pe Sfântul Nectarie la mănăstirea Radu Vodă (în Bucureşti), la doi paşi de Unirea. Acolo este o părticică din moaştele sfântului. Am început să mergem în fiecare duminică la liturghie acolo şi ori de câte ori puteam în timpul săptămânii. Pe 9 noiembrie, de ziua

sfântului, am stat vreo cinci ore la coadă pentru a-i săruta moaştele.

Citisem aici pe forum mărturisirea unei proaspete mămici care a fost anul trecut de ziua sfântului la moaşte şi a rămas însărcinată. Aşa mi s-a întâmplat şi mie.

Ieri mi-am făcut testul şi am două liniuţe! Sfântul Nectarie a făcut o mare minune cu noi. Până la această minune, am avut mai multe semne mici de la sfântul că ne ascultă rugile. Noi ne doream un copil de la începutul anului. Cam târziu, după şase ani de căsnicie. Dumnezeu cred că era supărat pe noi. A fost un an în care am învăţat să ne rugăm, să mergem duminica la biserică, am citit multe acatiste. Le mulţumim cu multă dragoste şi altor sfinţi, mai ales Sfintei Paraschiva, pentru că am rugat-o să nu trec de luna octombrie, luna ei, fără prunculeţ în burtică şi ne-a ajutat. În plus, am purtat brâul (de la Mănăstirea athonită Vatoped, cel atins de brâul Maicii Domnului) aproximativ o lună, în fiecare zi, şi îl voi purta în continuare.

Rugămintea mea pentru toate fetele aspirante să devină mămici este: ţineţi posturile, nu încercaţi să faceţi copii în post, lăsaţi doctorii şi tratamentele în perioada asta şi rugaţi-vă! Să aveţi încredere mai mare în Dumnezeu şi mai mică în oameni (fie ei şi doctori)!

Facă-se Voia Tatălui Ceresc!

(Carmen G.)

„I-am cerut sfântului o confirmare…”[7]

De mult timp ar fi trebuit să scriu despre minunile pe care sfântul meu bun şi drag, Sfântul Nectarie, le-a săvârşit cu mine, dar frica de a nu mă exprima destul de elocvent mă făcea să amân. Iată că a sosit momentul să scriu şi să cer iertare Sfântului Nectarie că o fac aşa de târziu.

Nu ştiam de existenţa acestui mare sfânt până în una din zilele lunii iulie 2005, când mă duceam la poliţia judeţeană - serviciul de înmatriculări auto, ca să-mi schimb numerele provizorii ale maşinii cu cele definitive, când în faţa blocului mi-a apărut o bună creştină care avea cartea Sfântului Nectarie. Ştiind că acolo voi avea mult de stat, am rugat-o să-mi împrumute cartea doar pentru o zi. Ajunsă la ghişeul de înmatriculări şi cerând să mi se primească numerele provizorii, dar să mi le şi elibereze pe cele definitive, am fost refuzată pe motiv că dimineaţa se iau numerele provizorii şi după amiază se eliberează certificatul şi numerele definitive (după ora 15), iar ceea ce doresc eu să fac predând numerele provizorii de dimineaţa e foarte riscant, întrucât poate există posibilitatea să fie vreo greşeală şi să nu mi se poată elibera certificatul şi numerele maşinii, iar maşina să nu mai aibă drept de circulaţie (menţionez că eram din alt

[7] Material preluat de pe www.orthoblog.ro/2008/08/09/sfantul_nectarie .

oraş, la distanţa de 25 km şi eram dusă acolo cu maşina în cauză).

Analizând situaţia, am decis să rămân pentru după amiază să iau certificatul şi numerele definitive, iar cele provizorii să rămână nepredate. M-am întors la maşină şi de la ora 9:30 şi până la ora 12:30 am citit cartea Sfântului Nectarie. Am citit-o şi m-am minunat de viaţa sfântului, dar în acelaşi timp parcă i-am cerut sfântului o confirmare: „Sfinte Nectarie, dacă e adevărat ceea ce am citit în această carte ajută-mă şi pe mine!"

M-am dus din nou la ghişeu, deşi era doar ora 13.00 şi mi-am expus dorinţa, în timp ce unul dintre clienţii de la ghişeu m-a dojenit, încercând să-mi explice riscul la care mă expun şi chiar adresându-mi şi ceva cuvinte mai dure, în timp ce lucrătoarea de la ghişeu a dispărut vreme de câteva minute. A revenit cu numerele definitive şi cu talonul maşinii, cerându-mi numerele provizorii şi efectuând cele necesare eliberării actelor. Nu vă pot spune cât de mirată am fost atât eu cât şi cei din jurul meu de modul în care s-a rezolvat situaţia mea. Eu nu am s-o uit niciodată pe acea femeie (căreia îi mulţumesc pe această cale) prin care Sfântul Nectarie a lucrat. Mai mult, vizitându-mi părinţii în acea zi, mama mi-a povestit cum în acea noapte i-a apărut în vis un călugăr care i-a cerut cheile de la maşina mea.

De atunci l-am luat pe Sfântul Nectarie protector al meu, al maşinii şi al întregii familii, iar ajutorul său este grabnic şi vizibil. Iată alte câteva exemple privind ajutorul primit din partea sfântului:

- Măcinată de gândul că aş avea o boală grea, am cerut ajutor sfântului şi la un consult de specialitate am realizat că era doar o problemă minoră uşor rezolvabilă.

- Dorindu-mi iconiţe cu sfântul, am tot căutat pe la magazinele bisericeşti din oraş, până ce una dintre vânzătoare, văzându-mi insistenţa, mi-a promis că la o viitoare comandă o să ceară, dar minune: în acea zi a primit o comandă neaşteptată în care se găseau şi patru iconiţe cu Sfântul Nectarie (exact câte cerusem eu), pe care mi le-a şi dat.

- Având o entorsă mai veche la unul din genunchi şi simţindu-mă încă rău, o cunoştinţă, văzându-mi suferinţa, mi-a adus ulei de la candela Sfântului Nectarie (fusese la Eghina) şi, ungându-mă cu acel ulei, pe loc mi-a dispărut durerea şi jena ce o aveam. De atunci, fără să cer (dar având dorinţa în suflet), nu mi-a mai lipsit din casa ulei de la Sfântul Nectarie (am tot primit de la diverse cunoştinţe care au ajuns la Eghina).

- De ziua Sfântului Nectarie am fost cerută în căsătorie, iar duhovnicul meu a dat binecuvântare acestei căsătorii.

- Luându-l ca ocrotitor pe Sfântul Nectarie, soţul meu s-a îngrijit să avem în casă cât mai multe icoane cu sfântul nostru drag. Dar iată că în una din zile, dorind să fac o schimbare, am luat candela ce ardea la una din icoanele sfântului şi am mutat-o în altă cameră, căutând parcă să-i explic sfântului că nu vreau să afum sufrageria, dar voi ţine la bucătărie două candele aprinse. După ce am terminat de aranjat totul şi am dat să închid uşa de la sufragerie, am simţit cum o forţă nevăzută a împins ermetic uşa. Căutând să redeschid uşa să văd ce s-a întâmplat, nu am mai reuşit să o deschid, uşa se blocase. Am căutat împreună cu soţul să o deblocăm, dar fără rezultat, atunci am cerut ajutorul unui specialist care şi acesta s-a văzut depăşit de situaţie, propunându-ne ca unică rezolvare distrugerea uşii. În această situaţie

neplăcută am strigat la Sfântul Nectarie cerându-i ajutor. În momentul când i-am promis că voi pune candela înapoi la icoană, în acel moment uşa s-a deschis în mod miraculos.

De fiecare dată când intru într-o biserică, privirea îmi este ghidată spre locul unde se află icoana sfântului.

Sper ca dorinţa sfântului, de a face cunoscute minunile pe care le săvârşeşte şi în zilele noastre, am realizat-o. Mă opresc aici, cu nădejdea că voi mai continua să fac cunoscute şi alte întâmplări fericite prin care voi simţi ajutorul Sfântului meu bun şi drag, Sfântul Nectarie.

Doamne, ajută!

(*Doina*)

Sfântul Nectarie, ocrotitorul românilor[8]

Despre Sfântul Nectarie am aflat cu mai mulţi ani în urmă, citind o minune mărturisită de o tânără în revista „Lumea credinţei”. De atunci aceste mărturii s-au tot înmulţit şi cu Sfântul Nectarie mă întâlnesc în fiecare zi, fie în icoană, fie într-o mărturie a unei noi minuni săvârşite de sfânt.

Când mama cumnatei mele s-a îmbolnăvit de cancer, am alergat la Sfântul Nectarie pentru ajutor în alinarea suferinţelor, iar sfântul a fost alături de cei care i s-au rugat. În urmă cu câteva zile, o prietenă îmi spunea că mama ei s-a îmbolnăvit de cancer şi au început să citească împreună acatistul sfântului, despre care aflaseră de pe internet. Analizele i-au ieşit bine, dar continuă să citească acatistul cu nădejde.

Am prins drag de Sfântul Nectarie şi am rugat o colegă să picteze o icoană a sfântului şi, de un an de zile, icoana e la loc de cinste în casa noastră. Colega mi-a spus că de atunci s-a apropiat şi ea de Sfântul Nectarie. În primăvara acestui an am făcut un pelerinaj prin ţară şi în Bucureşti. Traseul includea şi Mănăstirea Radu-Vodă, unde se află racla cu sfintele moaşte ale Sfântului Nectarie. Îmi doream foarte mult să ajung la Sfântul

---

[8] Materialul şi comentariile aferente au fost preluate de pe http://ramurainflorita.blogspot.com/2010/08/minunea-sfantului-nectarie.html.

Nectarie, dar nu se putea devia de la traseul stabilit cu mult timp înainte. Însă... tot am ajuns acolo, spre marea noastră bucurie. Ieşeam de la Patriarhie şi trebuia acum să o luăm spre Mănăstirea Antim. Ni s-a spus că e aproape şi putem merge şi pe jos, ba chiar o bătrânică s-a oferit să ne îndrume. Şi s-a tot dus bătrânica, s-a tot dus, până când am ajuns cu toţii la... Mănăstirea Radu Vodă. Aici bătrânica s-a scuzat, dar noi nu eram deloc supăraţi, dimpotrivă, ne-a făcut o bucurie. Atunci m-am închinat pentru prima dată la moaştele Sfântului Nectarie. Atâtea minuni am citit în ultimul timp, fie ca postări pe bloguri, fie comentarii la postări, încât acum sunt ferm convinsă că sfântul este ocrotitorul nostru, al românilor, şi, desigur, al tuturor celor care îi cer ajutorul.

(*Loredana*)

***

Comentarii:

Claudia:

Şi eu am fost ajutată de Sfântul Nectarie. După două sarcini pierdute şi clipe groaznice, Domnul m-a ajutat şi acum sunt iar însărcinată. M-am rugat atât de mult la Dumnezeu, la Sfântul Nectarie, la Maica Domnului, la Iisus Hristos, la Sfânta Paraschiva şi la toţi sfinţii pe care îi ştiu să mă ajute să rămân însărcinată. Sunt sigură că Domnul Dumnezeu mă va ajuta şi voi naşte un copil sănătos. Lăudat fie Domnul întru Sfinţii Săi!

Doamne, ajută-ne şi nu ne uita!

Ioana:

Şi eu am fost ajutată de Sfântul Nectarie. Mă numesc Ionela Mihăilescu şi l-am cunoscut întâmplător pe Sfântul Nectarie, citind un articol scris de o persoană care vroia să îi mulţumească sfântului pentru ajutorul pe care i-l dăduse. Am căutat apoi şi am citit despre viaţa şi minunile acestuia şi am început să mă rog sfântului. Nu au trecut multe zile şi Sfântul Nectarie mi-a ascultat ruga, întorcând o persoană dragă care dispăruse fără urmă. În acelaşi timp am susţinut mai multe examene la care, deşi nu învăţasem mare lucru, am luat note foarte bune. Îi mulţumesc sfântului pentru ajutorul dat mie, păcătoasei! Sfântul Nectarie ne ajută pe toţi cei care îl rugăm cu credinţă şi lacrimi. Doamne ajută!

Monica:

Sfinţii lucrează în ceruri şi tămăduiesc sufletele celor care nu au linişte. Ei sunt acolo unde nu mai există timp, acolo unde iubirea poartă în esenţa ei eternitatea. Nu există durere fără să fie simţită, nu există lacrimă care să nu se prefacă într-un ocean. Sfântul Nectarie simte gândul răstignit, simte zbaterea suferinţei şi jertfa trupului. E deasupra tuturor şi în inimile noastre. Cred în Biserica neamului ăsta, în infinita milostivire a divinului.

Despre Sfântul Nectarie am să vă povestesc o întâmplare adevărată, extrem de tristă, care s-a petrecut în familia mea recent. Tatăl meu se simţea rău de ceva timp. Nu mai mânca, era palid, avea buzele vinete. Nu mai avea putere. În doar câteva zile a slăbit mult. Era un om vlăguit. De vorbit, vorbea foarte puţin. Mă temeam pentru viaţa lui. Sunt un om cu mare credinţă în Dumnezeu.

În urmă cu o săptămână îşi pierduse fratele, într-un mod cu totul inexplicabil. La spital, analizele i-au ieşit prost. Avea hemoglobina 5. Mă rugam tot timpul. Mă

rugam noaptea, dimineaţa, seara. Fără încetare. Până la epuizare. Ştiam că sfinţii îmi aud fiecare gând, că îmi simt sufletul consternat. Tatăl meu e un ateu convins. Nu crede în intervenţia divinului în viaţa omului. L-am rugat pe Dumnezeu, de fiecare dată, să nu îi asculte părerile despre îngeri şi minuni. Vroiam să îl salvez prin rugăciune. Am citit Acatistul Sfântului Nectarie în fiecare zi, iar noaptea când mă culcam ceream tămăduirea de la el şi de la Maica Domnului. Zi de zi, clipă de clipă.

În numai câteva zile analizele au ieşit favorabile. Hemoglobina îi crescuse, apropiindu-se de valoare normală. În doar patru zile, tata a început să capete culoare în obraji, să meargă, să mănânce. Îmi povestea că acasă, când se aşeza în pat, totul se clătina îngrozitor. În doar câteva zile şi-a revenit la normal, a făcut analizele şi au ieşit favorabile. Sfântul şi Dumnezeu lucraseră. Lucraseră cu suflet. Mă gândesc cât de neputincioşi suntem. Mă gândesc că tot ceea ce avem poate pieri într-o clipă.

Vă spun cu tărie în cuget să vă lăsaţi în mâinile lui Dumnezeu. Vă spun că am trecut prin nenumărate experienţe care mi-au confirmat că nimic nu se poate înfăptui fără voinţa cerului. Cei care nu cred în Dumnezeu sunt fără speranţă. Cei care nu Îl simt pe Dumnezeu în fiinţa lor trăiesc în întuneric. Iubirea e tot ce contează. Iubirea este ceea ce ar trebui să fim noi pe acest pământ. Lacrimă şi iertare.

Vă mulţumesc. Îţi mulţumesc ţie, Sfinte Nectarie, şi ţie, Maica Domnului, pentru că niciodată nu ai cerut nimic în schimbul tuturor minunilor tale.

Vă mulţumesc şi vă iubesc!

„Până şi doctorii recunosc că este o minune”[9]

Şi pe noi ne-a ajutat şi ne ajută Sfântul Nectarie în continuare. În urmă cu două luni am aflat că soţul meu are o tumoare în gât, neoperabilă şi netratabilă. După două săptămâni de la aflarea veştii, în noaptea de 21 iulie, s-a sufocat şi am ajuns cu ambulanţa la Spitalul Universitar. Au reuşit să îl intubeze la camera de gardă, deşi nu era niciun O.R.L.-ist şi cu atât mai puţin un chirurg toracic. Însă a făcut stop cardiac şi a intrat în comă. A fost mutat la terapie intensivă şi acolo ne-au spus că nu va trece noaptea, iar dacă se va mai trezi din comă, va fi oricum o legumă deoarece în timpul stopului cardiac creierul nu a mai fost oxigenat.

Ne-am rugat Măicuţei Domnului, Sfântului Nectarie şi Sfântului Ioan Rusul să ne ajute şi să mijlocească pentru el înaintea Bunului nostru Mântuitor. Şi rugăciunile ne-au fost ascultate. A trecut noaptea şi a doua zi s-a trezit din comă, fără să aibă cea mai mică sechelă. A urmat o operaţie cu 10% şanse de supravieţuire (trebuia să i se facă o traheostomă prin tumoare pentru a-i asigura respiraţia).

---

[9] Materialul şi comentariile aferente au fost preluate de pe http://laurentiudumitru.ro/blog/2009/09/01/inca-o-tamaduire-minunata-savarsita-de-sfantul-nectarie-al-eghinei-iul-2009-marturie-primita-la-comment/ .

M-am dus la Mănăstirea Radu-Vodă, unde se află o părticică din moaştele Sfântului Nectarie, şi m-am rugat să îndrume el mâna doctorului care va efectua operaţia. M-am întors la spital cu o mare linişte în suflet şi nu m-am îndoit nicio clipă că va ieşi cu bine din operaţie. Şi chiar aşa s-a întâmplat: operaţia a fost un succes. În timpul operaţiei i s-a luat biopsie şi s-a descoperit că tumoarea este un limfom, o formă de cancer care răspunde la tratamentul cu citostatice. A început în regim de urgenţă la terapie intensivă prima cură de chimioterapie şi după două săptămâni petrecute la terapie intensivă a fost mutat într-un salon de la secţia de chirurgie toracică.

În urma traheostomei i s-a introdus o canulă prin care să poată respira, dar cu care nu putea vorbi. În ziua în care a terminat de citit cartea cu viaţa Sfântului Nectarie a mângâiat imaginea sfântului de pe copertă şi, în momentul în care a luat mâna de pe carte, a început dintr-o dată să vorbească. Au venit asistentele, medicii…nu îşi puteau explica cum poate vorbi cu acea canulă pe care o avea în gât. Dar noi ştim cel mai bine explicaţia: încă o minune a Sfântului Nectarie.

A urmat o a doua operaţie, prin care i s-a înlocuit canula cu un stent pentru a putea veni acasă (cu acea canulă era foarte mare riscul de infecţie). Soţul meu s-a dus pe picioarele lui în sala de operaţie, unde toţi au rămas uimiţi cât de repede şi-a revenit. S-au hotărât să îi pună stent-ul fără anestezie şi soţul meu s-a rugat încontinuu Sfântului Nectarie. Nu a simţit durere, nici cea mai mică jenă, absolut nimic. Sfântul nostru drag a fost alături de el tot timpul operaţiei.

Între timp a urmat şi a doua cură cu citostatice şi răspunde la tratament. Ganglionii s-au retras, gâtul lui acum e moale şi merge pe drumul spre vindecare. Facem

în continuare Acatistul Sfântului Nectarie în fiecare zi, se unge cu ulei de la candelă şi de la Sfântul Maslu şi ne rugăm să ne ajute în continuare şi să se vindece complet. Până şi doctorii recunosc că ceea ce s-a întâmplat din noaptea de 21 iulie până în prezent este o minune.

Slavă lui Dumnezeu, Măicuţei Sale şi sfinţilor care mijlocesc pentru noi înaintea Domnului!

(*Crina, 2009*)

***

Comentarii:

Ana:

Şi cu mine a făcut Sfântul Nectarie multe minuni, deşi nu am meritat nicio clipă. Am să vă zic una. Am avut examenul de capacitate în anul 2004, pe care l-am trecut numai datorită sfântului. Nu ştiam nimic, nimic şi m-am rugat Sfântului Nectarie în seara de dinainte de examenul de istorie. Nu numai că nu învăţasem, dar nici la ore nu mersesem şi nu ştiam chiar nimic. Dar sfântul mi-a ajutat şi eu am luat nota 8,15. Poate vi se pare ciudat, dar pentru mine a fost o minune, fiindcă ştiu foarte bine ce (n-)am scris…

Mihaela:

Mă numesc Mihaela şi sunt din Bucureşti. Vreau să vă povestesc minunea petrecută în familia noastră, al cărei autor este Sfântul Nectarie. Am fost un copil singur la părinţi, fericit şi ocrotit. M-am măritat acum douăzeci şi nouă de ani şi am avut norocul să am un soţ bun şi cald sufleteşte, iubitor şi de nădejde. Viaţa ne-a fost lină şi frumoasă, fără greutăţi şi obstacole. Singura noastră

încercare a fost în anul 1983, când ne-a murit la naştere primul copil. Dar Dumnezeu nu ne-a lăsat, ştiind cât de mult ne doream un copil şi, doar doi ani mai târziu, în ianuarie 1985, ne-a dat-o pe Ioana, copil binecuvântat şi iubit, deştept şi tenace, bun şi drept. Viaţa noastră şi-a urmat cursul ei lin, fără asperităţi. Apoi, deodată, trăznet: în noiembrie 2008 Ioana este diagnosticată cu limfom Hodgkin. Deznădejdea, disperarea, urletul părintelui pot fi imaginate. Şi totuşi, Dumnezeu nu ne-a lăsat nici de data asta: încă de la începutul bolii am aflat despre Sfântul Nectarie, am primit de la o prietenă primul acatist şi de la altă prietenă îndemnul de a merge la Mănăstirea Radu-Vodă. Luminiţa, Geta, vă mulţumesc din suflet, Domnul să vă ocrotească.

O dată cu începerea tratamentului am început să citesc acatistul, împreună cu mama şi soacra mea şi am început să merg la racla cu moaştele Sfântului Nectarie, la Radu-Vodă. Şi, minune: Ioana, care este subţire şi fragilă, a rezistat extraordinar celor opt chimioterapii, apoi în aprilie, la evaluarea PET scan, făcută la jumătatea tratamentului, boala nu s-a mai văzut deloc.

Profesorul care a tratat-o a fost fericit şi uimit, felicitând-o pe Ioana. A urmat apoi consolidarea tratamentului, iar acum, de o lună, Ioana a fost declarată vindecată şi a terminat tratamentul. Pe zi ce trece îşi recapătă forţele, este dinamică, plină de entuziasm şi fericită. În tot acest timp, oamenii dragi nouă au fost cu cuvântul şi gândul aproape de noi, iar prietenul Ioanei, Sorin, a fost ca un înger păzitor al ei, fiind clipă de clipă prezent şi plin de optimism. Acum ei doi deja se gândesc la căsătorie peste un an sau doi, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Astăzi, 10 septembrie, Ioana m-a însoţit la Mănăstirea Radu-Vodă şi mi-a mărturisit că această boală i-a adus credinţa în Dumnezeu.

Slavă Ţie, Doamne, care cu mare mila Ta ne-ai adus din nou bucurie în suflete. Sfântul Nectarie acum este şi ocrotitorul familiei noastre, aşa cum este al atâtor familii care se roagă lui cu credinţă.

Dumitriţa Turcea:

Doamne ajută la toată lumea!

Anul acesta Sfântul Nectarie, nesfârşind a face minuni, s-a milostivit şi asupra familiei noastre, prin marea bucurie de a naşte un băieţel pe nume Nectarie. Acest îngeraş de aproape cinci luni a venit pe lume cu binecuvântarea Bunului Dumnezeu şi ajutorul Sfântului Nectarie.

În perioada sarcinii m-a învrednicit Domnul să mă împărtăşesc mai des. Înainte de momentul mult aşteptat m-am închinat la moaştele Sfântului Nectarie de la Mănăstirea Radu-Vodă din Bucureşti, unde mi s-a făcut o rugăciune şi am primit binecuvântare să am o naştere uşoară. La ora 24:30, pe data de 24 mai 2009, mi s-a rupt apa şi am mers la maternitate. Încetul cu încetul au apărut durerile naşterii. Se făcuse dimineaţă, era duminică, în timpul Sfintei Liturghii. Cu doamna doctor şi moaşa am încercat să nasc, treceau orele şi bebele nu venea, lichid nu mai aveam, eram în pericol şi eu şi bebele. Se făcuse ora 11 şi au decis medicii să îmi facă cezariană. Atunci l-am sunat pe soţul meu, care era la Sfântul Nectarie şi se ruga pentru noi, să vină că nu aveam pe nimeni aici la spital. În cinci minute, cu ajutorul sfântului, bebeluşul s-a născut bine şi sănătos, după douăsprezece ore de chin şi fără lichid.

După naştere au început complicaţiile, aveam placenta previa şi după ce mi-au scos-o afară jumătate de uter nu mai funcţiona, au început doctorii să-l injecteze cu doza dublă de oxitocină, să îl palpeze, dar nimic. Deodată au zis medicii să vină soţul să semneze pentru extirparea uterului, că eram eu în pericol. A venit soţul, eram toată desfăcută, cu uterul scos pe burtă şi plină de sânge şi doctorii i-au zis că avem un băieţel sănătos şi să mulţumim lui Dumnezeu, dar cu atât vom rămâne. Eram conştientă, mă gândeam la faptul cum o să fiu incompletă. După semnarea actului, medicii au trecut la extirparea lui, dar înainte cu două secunde a început, prin minune, să se contracte. Au rămas medicii foarte, foarte foarte surprinşi şi au zis că un asemenea caz se întâmplă o dată la o mie, dar se rezolvă cu extirparea lui. Sfântul Nectarie a intervenit în acele două secunde de răbdare a medicilor. Au rămas medicii uimiţi şi a zis că ne iubeşte Dumnezeu!!! Mulţumim Bunului Dumnezeu şi Sfântului Nectarie că ne-a dat un Nectarie! Doresc tuturor mamelor şi viitoarelor mame multă sănătate şi Sfântul Nectarie să le ajute în toate! Aveţi nădejde în Dumnezeu şi în sfinţii Săi! Nu încetaţi a le cere ajutorul!

Florentina:

Hristos a înviat!!!

Şi eu mă număr printre mulţimea de persoane care au fost ajutate de Sfântul Nectarie. Sunt din Iaşi şi am auzit de existenţa sfântului de la o bună prietenă, de mai mulţi ani, din cartea roşie[10] pe care o cunoaşte toată lumea. Am citit şi am recitit minunile din carte şi nu se putea să

[10] Este vorba de cartea *Sfântul Nectarie Taumaturgul*, apărută la Editura Egumeniţa, semnată de diac. Nicuşor Morlova.

nu plâng. De îndată ce am aflat de insula Eghina şi de moaştele sale mi-am dorit foarte mult să ajung acolo. De la aceeaşi prietenă am aflat de moaştele de la Radu-Vodă, din Bucureşti. Mi-am dorit mult să ajung acolo şi am ajuns cu ajutorul sfântului. Apoi a trecut mult timp în care nici măcar nu m-am mai gândit la Sfântul Nectarie, sau îmi aminteam, dar nu prea mă interesa.

M-am căsătorit şi din mila sfântului am ajuns în Eghina, împreună cu soţul meu. Am stat puţin, pentru că timpul ne presa. Era o zi frumoasă de septembrie şi parcă sfântul ne întâmpina de la poarta mănăstirii. Era atât de mare acel moment încât nici nu ne-am dat bine seama unde suntem… Eram acasă la Sfântul Nectarie!!! Am stat la masă acolo şi am mai păstrat o bucăţică de pâine care nu a mucegăit, doar s-a uscat. O avem şi acum la un an şi jumătate de la călătorie!

La jumătate de an de la căsătorie am fost diagnosticată cu displazie cervicală severă, stadiul HSIL, asta înseamnă că eram la un pas de cancer de col uterin!!! Eram distruşi şi eu şi soţul meu. Aşteptam cu nerăbdare colposcopia ca să vedem dacă este adevărat sau nu. Din păcate pentru noi, colposcopia a confirmat acest diagnostic. Trebuia să suport o intervenţie chirurgicală pe col şi să mi se trimită la Bucureşti proba cervicală pentru a se vedea dacă infecţia cu virusul care provoacă acest tip de cancer, respectiv HPV, este dată de tulpini de virus cu risc înalt de cancer. În februarie 2009 a avut loc această intervenţie.

Înainte am citit şi eu şi soţul meu acatistul sfântului şi am luat ulei din candela sa cu mine la spital, împreună cu acatistul şi o iconiţă. M-am uns cu ulei, am uns şi tocul uşii de la sala unde am fost operată. Apoi a urmat anestezia şi nu mai ştiu nimic. M-am trezit ameţită, dar cu

încrederea în ajutorul sfântului. Am dăruit cartea albă cu minunile Sfântului Nectarie doctoriţei care mi-a făcut anestezia. Între timp aşteptam rezultatul analizelor de la Bucureşti şi al celor de la anatomie patologică. Şi iată minunea sfântului: amândouă au ieşit bine. Nu aveam tulpini de virus cu risc cancerigen şi nici vreo formă de cancer. Am mai făcut apoi o colposcopie şi totul mergea normal. Am început apoi să merg la Sfântul Maslu, la Biserica Alexandru din Iaşi, unde se află o părticică din moaştele sfântului... Aşa am cumpărat icoana sa şi o candelă care arde în fiecare zi, atât la icoana sa cât şi la cea a Maicii Domnului. Începeam să mă vindec şi sufleteşte!

Voi reda în continuare şi alte minuni ale sfântului, care s-au petrecut cu mine. În acelaşi timp aveam dureri foarte puternice de coloană lombară şi sacrală, cu radieri în picioare. Mă durea cumplit. Am ajuns de urgenţă la neurochirurgie, dar nu era cazul de operaţie de hernie de disc. Am cerut ajutorul sfântului şi am descoperit o doamnă kinetoterapeut şi, cu ajutorul ei, am reuşit să îndreptăm coloana. Aveam o hiperlordoză şi scolioză. Am făcut gimnastica medicală câteva luni şi mă simt mult mai bine. Din nou, sfântul meu drag mi-a fost alături!

Am avut probleme cu colonul, care s-au rezolvat tot prin rugăciune la Sfântul Nectarie. Sunt studentă la medicină şi am avut un examen destul de greu la anatomie. Înainte de examen m-am aşezat în faţa icoanei şi i-am spus sfântului: „Tu ştii că e greu… E multă materie şi greu de reţinut, tu ştii că eu mi-am dat silinţa şi am învăţat cât am putut de mult… Ajută-mă să trec cu bine!” Eu îmi doream să trec cu 10. Am mers la examen şi la partea practică m-am încurcat destul de mult, dar îl aud pe profesor spunându-mi: „Nu-i nimic, că oricum iei 10!!!”

Nimeni nu poate contesta că este ajutorul sfântului!!! Şi nimeni din an nu a mai luat 10! M-am rugat să găsesc de lucru în domeniul meu, în tehnică dentară şi am întâlnit nişte oameni minunaţi.

Lucrând vara în laboratorul de tehnică dentară, m-am tăiat tare la un deget cu un disc ataşat la micomotor, era să îmi pierd vârful degetului mare de la mâna dreaptă. M-am rugat sfântului şi durerea a încetat şi rana s-a vindecat foarte repede.

M-am rugat sfântului să ne ajute pe mine şi pe soţul meu să ne înţelegem mai bine. Oricum ne înţelegeam bine, dar erau mici dispute şi neplăceri... În timp, soţul meu s-a schimbat, devenind parcă alt om!

Astă-vară am făcut febră mare, diaree continuă şi greaţă... Rău tare, de nu ştiam ce e cu mine. Stând în pat mi-am îndreptat privirea către icoana sfântului şi l-am rugat să mă ajute.. M-am dat cu ulei de la candela sfântului. Era târziu, ora 23, nu avem cum să mergem la doctor şi la urgenţă nu vroiam. Îndată îl aud pe soţul meu, insistând să sun la medicul de familie. Am sunat, am aflat diagnosticul, am luat tratament şi m-am făcut bine… A fost o toxiinfecţie alimentară.

Apoi, printr-o minune, am rămas însărcinată, în timp ce doctorul de familie zicea să nu facem copii, să aşteptăm recidiva bolii de col la cinci ani şi abia apoi să facem un copil. Nu, acest copil a venit când a vrut Dumnezeu şi printr-o minune. Am rămas însărcinată în perioada în care, de fapt, trebuia să vină menstruaţia… Ovulaţia a avut loc altfel decât teoretic, a fost ceva schimbat în organismul meu ca să rămân însărcinată… Şi fiind la Sfântul Maslu mi-am dat seama că e ajutorul sfântului. Am făcut încă un test papanicolau şi a ieşit bine!!! Asta înseamnă că nu mai

sunt suspectă de cancer şi colul arată bine… Există modificări specifice sarcinii, dar atât!!!

Astă iarnă am căzut şi, din cauza faptului că m-am îngrăşat în perioada de sarcină, a început să mă doară un picior, la genunchi.. S-a umflat şi mă durea. Era din cauza căzăturii. Am fost la doctor, ceva era în neregulă, dar nu puteam face niciun tratament! M-am rugat sfântului şi apoi am uitat de picior. Mai târziu mi-am dat seama că nu mă mai durea nimic, fără niciun fel de tratament, deşi greutatea corpului apasă pe genunchi.

Am avut un medic care mi-a supravegheat sarcina până la cinci luni, dar nu m-am mai simţit în siguranţă la el. L-am rugat aşa pe sfântul meu drag: „Sfinte Nectarie, dacă este să rămân la acest doctor, ajută-mă să mă liniştesc, iar dacă nu, ajută-mă să găsesc alt doctor”. Şi în două săptămâni eram deja consultată de alt medic, un ginecolog credincios, care nu face avorturi, o minune de om. Şi toată sarcina nu m-a mai durut spatele decât foarte puţin!!! Şi eu mă temeam că din cauza coloanei nu o să pot duce bebeluşul. Analizele în cele trei trimestre de sarcină au ieşit perfecte, nu am avut nicio problemă cu bebeluşul… Acum este în prezentaţie craniană şi aşteaptă să se nască. Avem o fetiţă pe care abia aşteptam să o vedem!!!

Sunt încă multe alte minuni pe care Sfântul Nectarie le-a făcut cu noi!!! În fiecare zi se întâmplă câte ceva frumos din partea sa. Acum îl rog să mă ajute la naştere!!! Îi cer iertare sfântului că abia acum am reuşit să scriu!!! Dar îi mulţumesc pentru tot ajutorul, şi Maicii Domnului, Doamna Noastră, şi tuturor sfinţilor şi îngeraşului păzitor!

Maria:

Cum pot să îţi mulţumesc eu ţie, Sfinte Nectarie, care mi-ai umplut inima şi sufletul de o bucurie imensă. Am pierdut două sarcini oprite din evoluţie. Am aflat de Sfântul Nectarie de pe internet şi am început să mă rog când am pierdut a doua sarcină, practic mi-a salvat viaţa şi m-a întărit şi sprijinit să merg mai departe. I-am simţit mângâierea, îl simt mereu aproape de mine, este sfântul meu iubit. Acum în inima mea este o fericire fără margini: SUNT DIN NOU ÎNSĂRCINATĂ şi am încredere în Sfântul Nectarie că mă va ajuta să duc sarcina până la bun sfârşit. Îmi doresc nespus de mult să ajung în Grecia la moaşte, dar sfântul le-a rânduit aşa încât voi ajunge acolo cu bebe în burtică!!! NU ÎNCETAŢI A VĂ RUGA SFÂNTULUI NECTARIE, ESTE MARE FĂCĂTOR DE MINUNI.

Medicul repeta întruna: „Doamne, ce-i aici!”

Nu puteam să nu scriu despre minunea pe care a făcut-o, cu mine şi cu Nectaria, bunul Dumnezeu, prin plăcutul sfânt al lui, Nectarie.

Cu mai bine de un an şi jumătate în urmă, soţul meu a spus că, dacă Dumnezeu ne va mai dărui un băiat, îl vom numi Nicolae. Eu am completat, spunând că, dacă va fi fetiţă, o vom numi Nectaria.

Mie, însă, o nouă sarcină îmi punea viaţa în pericol. Spovedindu-mă, am luat binecuvântare şi întărire de la Dumnezeu, fiindcă El ştia mai bine dacă burta aceasta mai putea ţine încă un copilaş. De ce spun asta? Cele trei sarcini de dinainte au fost făcute prin operaţie de cezariană, în ultimele două cu eventraţie în timpul sarcinii, fără să hernieze niciun organ. La prima vedere, ar părea că am vrut să-L ispitesc pe Dumnezeu, dar nu am avut nicio clipă această intenţie.

Când am aflat că voi avea un copilaş, iniţial mi-a fost frică, în special pentru prunc, dar ne-am încredinţat Sfinţilor Nectarie şi Nicolae, pentru că îi iubim foarte mult, după Dumnezeu şi Maica Domnului.

Trebuie să menţionez că în 2008 am fost operată de eventraţie. Medicul mi-a spus că, la ce a văzut acolo – peritoneul ciuruit – ar trebui pusă plasă. Am întrebat dacă aceasta reprezintă un impediment în cazul unei eventuale sarcini. Răspunsul fiind pozitiv, am refuzat. M-am rugat

atunci la Sfinţii Nicolae, Nectarie şi Ioan Rusul. Nu pot spune că am simţit injecţia care mi s-a administrat pentru rahianestezie (făcută în coloană), în schimb un nectar dulce se răspândise în acel loc.

Dar să revin la îngeraşul din burtică, pentru care duceam multă grijă, am pornit mai departe cu nădejde şi credinţă în suflet. Având trei copii (12, 6 şi 3 ani), chiar dacă sunt ajutată de mama mea, sunt multe treburi de făcut în gospodărie. Probabil am depus mult efort, deoarece au început treptat durerile abdominale. Aveam nevoie de câteva clipe să mă odihnesc şi durerile dispăreau.

Într-o zi s-a produs ce era de aşteptat, a herniat un organ, şi anume intestinul, care ieşise în zona buricului şi se vedea prin piele. Cu dureri îngrozitoare am ajuns la medicul care mă operase în 2008. El mi-a aşezat intestinul la loc.

Iniţial, am vrut să merg la medicul care mă văzuse de la începutul sarcinii, dar acesta a afirmat că înţelesesem greşit, şi el nu putea să mă opereze. Eram disperată, pentru că în luna a 5-a de sarcină, cu greu te mai acceptă cineva, cu atât mai mult în situaţia mea. Aveam impresia că toţi medicii fug de mine. Chiar aşa era, pentru că oricând puteau să apară complicaţii.

Între timp, făcusem o ecografie şi aflasem că pruncul va fi o fetiţă, deci se va numi Nectaria. Ştiam că Sfântul Nectarie nu o să ne lase. Sora mea a vorbit cu un Părinte despre ce probleme aveam, şi sfinţia sa ne-a recomandat să mergem la domnul doctor Calciu, medic bun, credincios, cu foarte multă răbdare. Dumnealui a preluat cazul, cu îngrijorare în suflet, deoarece nu ştia la ce să se aştepte când va deschide burta. Dacă vor ieşi intestinele va fi complicat (trebuia să se ocupe mai întâi de mine şi apoi să scoată copilul), plus că exista posibilitatea să nu duc

sarcina până la termen. Dar, cu ajutorul Sfântului Nectarie, care rânduise să-l întâlnim pe domnul doctor Calciu, am reuşit să duc sarcina până la termen…

Era 20 Mai. La această dată, este pomenirea mutării moaştelor Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni, şi ziua în care Sfântul Nectarie a intrat în „cerescul cin monahal”. Sosise ziua operaţiei! Am plecat la spital cu frică, dar şi cu multă nădejde în suflet. Mă gândeam tot timpul la copilaş, dacă o să fie bine. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, ştiam că va fi.

În momentul în care am intrat în operaţie, au pornit mesajele către părinţi, maici de la mai multe mănăstiri, către părintele duhovnic, către rude şi prieteni. Chiar şi oameni pe care nu îi cunoşteam s-au rugat pentru mine şi Nectaria. Sora mea, Veronica, şi soţul meu trimiseseră mesaje peste tot. Le mulţumesc încă o dată pentru rugăciunile lor. Ne-au ajutat pe mine, pe prunc şi chiar pe domnul doctor Calciu.

Revenind la momentul operaţiei, trebuie să specific că pentru anestezie s-a utilizat rahianestezie, aşa că am auzit tot, chiar dacă medicul anestezist încerca să îmi distragă atenţia. Medicul repeta întruna: „Doamne, ce-i aici!”. Eu mă rugam ca totul să fie bine, şi iată, am auzit-o ţipând! Cu ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului şi al Sfinţilor Nectarie şi Nicolae, se născuse îngerul meu mic. A avut trei kilograme şi cinci sute de grame şi cincizeci şi doi de centimetri la naştere, fiind perfect sănătoasă.

După ce s-a terminat intervenţia, domnul doctor Calciu a afirmat că a fost o minune că acest copilaş s-a dezvoltat şi a ajuns până la termen într-un spaţiu atât de mic, deoarece, pe lângă că era un uter fibromatos, se mai

şi întorsese, ca şi cum ai stoarce nişte rufe, şi cu intestinele răspândite în tot abdomenul.

Acum, la două luni şi jumătate, Nectaria cântăreşte şase kilograme şi patru sute de grame şi are şaizeci şi doi de centimetri, este cuminte, zâmbitoare şi sănătoasă. Am botezat-o la patruzeci de zile şi mare bucurie s-a aşternut în sufletele noastre.

Îţi mulţumim, Sfinte Nectarie, pentru grija pe care i-o porţi acestui prunc!

Îţi mulţumim, Doamne, pentru grija Ta pentru noi păcătoşii şi ajută-ne să ne îndreptăm şi să se mântuiască sufletele noastre!

(*Alice Camelia Vetu, Bucureşti*)

Tremuram de emoţii şi mă rugam încontinuu

Acum trei zile mă duceam la ecograf ca să aflu în câte săptămâni sunt însărcinată. Eram foarte entuziasmată, dar doctorul se uita, tăcea şi nu ştia cum să-mi zică că sarcina este extrauterină şi că trebuie să mă duc de urgenţă la spital, să-mi facă investigaţii. Am rămas şocată (am un băieţel de 1 an şi 6 luni, care e sănătos), nu ştiam din ce cauză a pus acel diagnostic cumplit, sigur pe ecografie se vedea că nu este nimic în uter. În fine, m-am dus la spital, la cei de la urgenţe, speriată, iar aceştia mi-au explicat că trebuie să mă interneze şi că pot muri în orice moment de la o sarcină extrauterină dacă nu se intervine rapid...

Eu le-am spus că dau semnătură că nu vreau să mă internez şi că eu avort nu mai fac. Am făcut un singur avort care m-a marcat pe viaţă, asta este o ucidere de copii, n-am să mă iert pentru asta... Chiar dacă doctorii mi-au explicat că la sarcina extrauterină nu se mai numeşte avort, ci operaţie, eu tot avort consider că este deoarece copilul creşte pe una din trompe, deci el nu este mort. Am dat semnătură, am plecat din spital şi m-am dus la părintele meu duhovnic şi i-am spus ce necaz am. El mi-a spus să mă rog şi să am încredere că va fi bine pentru că au mai fost femei în această situaţie şi au trecut cu bine cu ajutorul sfinţilor, al credinţei. Eu cred asta cu tărie acum, mai ales că ştiu că am greşit când am făcut avortul.

Vreau să vă spun că un rol foarte mare în viaţa mea îl are Sfântul Nectarie, nu vreau să nedreptăţesc vreun sfânt, toţi ne ajută, dar eu îl simt ocrotitorul familiei mele pe Sfântul Nectarie. M-am rugat toată seara, am plâns, nu am putut dormi, iar a doua zi dimineaţă m-am dus la consultaţie să văd ce se mai întâmplă. Tremuram de emoţii şi mă rugam încontinuu, doctorii credeau că sunt nebună. Ei tot încercau să îmi spună că dacă e să fie sarcină extrauterină trebuie să mă opereze de urgenţă, că asta nu se mai numeşte avort, deoarece e pusă viaţa mea în pericol. „Dar a copilului?" „Nu... - spun ei - că el oricum moare."

În fine, au făcut ecografia, m-au consultat şi au spus că asta e o sarcină normală şi că momentan nu am de ce să mă tem.

ASTA CHIAR ESTE O MINUNE A SFINŢILOR, A MAICII DOMNULUI, EU CRED CU TĂRIE! Să nu credeţi că prima ecografie a fost greşită.

(*Oana*)[11]

---

[11] Poate că cititorii mai slabi în credinţă ar spune că este imposibil ca o sarcină extrauterină să devină sarcină normală. Dar femeia aceasta nu este singura care a trăit o astfel de minune. Mărturia care urmează, cea a unei preotese, vorbeşte despre o minune similară…

Nectaria s-a născut printr-o minune!!!

Sunt o ființă fericită!

Fericită, în primul rând, pentru că Preabunul Dumnezeu m-a învrednicit să-L cunosc din fragedă pruncie, că a îngăduit să port numele Preasfintei Maicii Sale, apoi că mi-a dăruit bucuria maternității, prin cele trei fetițe minunate: Anastasia (cinci ani), Daria (trei ani) și Nectaria (un an) și că, în cele mai grele momente ale vieții, m-a purtat El Însuși pe brațe, prin sfinții Săi, pe care i-a rânduit făcători de minuni și doctori fără de arginți tuturor celor care îi cheamă cu credință în ajutor.

Am văzut cu ochii mei fapte minunate săvârșite de unii dintre acești sfinți care, deși mutați cu sufletul la cer, n-au uitat de noi, cei de pe pământ, ci fie și-au lăsat trupul îndumnezeit drept altar de închinare, izvorâtor de tămăduiri trupești și sufletești, fie au lăsat ca, prin prăznuirea lor sau prin simpla pomenire a numelui lor, binecredincioșii aflați în nevoi să-și găsească de îndată izbăvirea. Aș aminti aici pe cei față de care nutresc o evlavie mai deosebită, datorită grijii lor speciale față de noi: Sfântul Mare Mucenic Mina – izbăvitorul de pagube și aducătorul lucrurilor furate sau pierdute, Sfânta Mare Muceniță Varvara – patroana copilăriei mele, Sfinții Mucenici Gurie, Samona și Aviv († 15 noiembrie, Edessa), Sfinții Rafail, Nicolae și Irina din Lesbos (†1463; martirizați de turci) și, nu în ultimul rând, Sfântul Nectarie

al Eghinei, grabnic ajutătorul şi aducătorul de blândeţe, pace şi bucurie în case şi în suflete.

Demn de remarcat este faptul că, deseori, sfinţii ne caută ei pe noi, înainte ca noi să dăm de ei. Aşa s-a întâmplat cu Sfântul Nectarie: „m-a căutat” în anul I de Facultate prin cineva care dorea o traducere succintă a vieţii sfântului din franceză în română. Atunci auzisem pentru prima dată de acest mare taumaturg, dăruit de Dumnezeu grecilor şi întregii lumi. Dar, din păcate, nu l-am pus la inimă. Am luat doar cunoştinţă de existenţa lui şi l-am uitat. A trebuit să treacă zece ani ca să mă întâlnesc efectiv cu dânsul.

Şi aceasta s-a petrecut pe 19 octombrie 2003, ziua în care am adus-o pe lume pe Daria. Înainte cu câteva ore de a naşte (deşi mai aveam încă o săptămână până la termen), printr-un telefon providenţial, bunele şi grijuliile mele surori mă înştiinţează că Sfântul Nectarie ajută pe toate femeile însărcinate care se roagă lui să nască în mai puţin de o oră. Până în acel moment ştiam despre sfânt că este vindecător de cancer. Nimic mai mult. Aveam să constat, la scurt timp, că dacă nu-l strigam pe sfânt în chinurile cumplite ale naşterii, aceasta n-ar fi durat numai cincizeci de minute – spre marea surprindere a mea şi a personalului medical, iar eu nu aş mai fi fost acum în viaţă. Până la orele 22:00 nu am avut nimic, nicio durere. La 22:50 mă aflam deja în faţa miracolului: o fetiţă superbă, cu ten curat, rozaliu, blondă, cu ochii albaştri… Nu-mi venea să-mi cred ochilor! I-am pus numele Daria pentru că nouă luni de zile mi-a stăruit în minte numele acestei sfinte (†19 martie), dar, încă pe masa de naştere fiind, nu am rezistat să nu-i făgăduiesc Sfântului Nectarie că, dacă Dumnezeu îmi va mai dărui o fetiţă, îi voi pune numele lui.

Timpul a trecut şi, în primăvara anului 2005, eram din nou însărcinată. Ce-i drept, aceasta mă luase pe nepregătite. Planurile mele de viitor se îndepărtau unul câte unul, semn că voia lui Dumnezeu era alta. Starea de rău general, greţurile teribile, durerile abdominale m-au îndreptat, vrând-nevrând, spre medicul ginecolog care, în urma unei ecografii, a declarat soţului meu: „Soţia dumneavoastră are o sarcină extrauterină. Trebuie neapărat operată, altfel există riscul ca una din trompe să explodeze, iar doamna să ajungă în stare de şoc la spital. Mâine dimineaţă o voi opera chiar eu. Vă aştept cu o confirmare". Am rămas cu gura căscată. Nu am putut lua nicio decizie imediată. Şi cum oare aş fi acceptat operaţia când ştiam că aş săvârşi un păcat la fel de mare precum avortul?

Am ajuns acasă bântuită de gânduri şi de mustrări de conştiinţă: „Să fie o atenţionare a lui Dumnezeu că nu am primit de la bun început sarcina cu bucurie, cu linişte, cu recunoştinţă, că m-am întristat, că m-am descurajat? De ce a îngăduit pentru mine această încercare? Sigur, am greşit! Acum ce voi face? Voi avea atâta credinţă încât să merg înainte, aşteptând clipa fatală şi lăsându-mă cu totul în mâinile Ştiutorului a toate? Te-am mâniat, Doamne, iartă-mă!" – strigam în străfundurile fiinţei mele. Şi mi-am amintit din nou de Sfântul Nectarie. „Îl voi lua ca mijlocitor. El e cel mai potrivit pentru situaţia în care mă aflu. De va voi, va putea preschimba răul în bine…" – mi-am spus cu o oarecare vioiciune de spirit. M-am aşezat în genunchi şi i-am citit Acatistul cu lacrimi, rugându-l stăruitor să-l treacă pe copilaş „pârleazul", aducându-l în mediul lui propice de dezvoltare. Ce nu e cu putinţă la Dumnezeu? După acest „botez" al conştiinţei, m-a împins sufletul să-i făgăduiesc încă o dată că, dacă va decurge

totul firesc, copilaşul îi va purta numele, iar minunea o voi propovădui verbal şi în scris, ca să cunoască toţi cât de „minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi”.

După patruzeci şi opt de ore m-am prezentat cu un bilet de urgenţă la un alt doctor pentru o nouă ecografie. Nu mai aveam cum să stau liniştită acasă. Am intrat cu prioritate, şi, după efectuarea examenului clinic de rigoare, doctorul mi se adresează zâmbind: „Despre ce urgenţă e vorba? Sarcina este absolut normală, la locul ei… Totul e OK”. Am tresărit de uimire… Bătăile inimii mele se armonizau într-un dans înălţător cu bătăile grăbite şi vesele ale micuţei inimioare. Am răsuflat uşurată şi profund mulţumită. Parcă mă întorsesem dintr-o bătălie. Purtam steagul biruinţei obţinute de marele meu binefăcător, Sfântul Nectarie, al cărui nume îmi revenea necontenit pe buze.

A sosit cu paşi repezi şi praznicul Sfântului (9 noiembrie), zi în care am purces spre racla cu părticica din sfintele sale moaşte, adăpostită de Biserica Spitalului TBC din Sibiu. Până în acea zi nu am ştiut că Sibiul are o asemenea avuţie. A avut grijă sfântul şi de data aceasta să ne cheme la el, ca să-l putem „îmbrăţişa” prin rugăciune. Naşterea era programată la sfârşitul lunii, dar mă bucur crezând că Sfinţii Gurie, Samona şi Aviv „s-au înţeles” cu Sfântul Nectarie să aibă şi ei o contribuţie la fericitul eveniment. Am născut chiar de praznicul lor (15 noiembrie), în prima zi a Postului Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos. La ora 10:00 dimineaţa, când s-au înteţit durerile, m-a sunat sora mea cea mică, încredinţându-mă că imediat va începe să citească Acatistul Sfântului Nectarie. La 10:30 punct, când ea a terminat Acatistul, şi-a făcut apariţia „zâna zorilor”, minunata Nectaria, care, printr-un ţipăt unic şi de neuitat,

ne dădea de veste că a părăsit întunericul pântecelui matern, dornică de lumina neînseratului soare. Încă nu coborâsem de pe „masa de jertfă” când a trebuit să depun mărturie despre adevăratul nostru Salvamar.

„Nectaria sau Nectarina?” – mă întreabă doctorul mirat. „NEC-TA-RI-A!” – îi răspund silabisit şi complet epuizată. „Dar ce nume e ăsta? N-am mai auzit… Pe moment m-a ispitit gândul să-i dau un răspuns simplu, real şi străin de tainica realitate a comuniunii noastre cu lumea cerească (de exemplu: „în compensarea amărelilor groaznice pe care le-am avut în timpul sarcinii…”), dar conştiinţa nu m-a lăsat: „De la Sfântul Nectarie, care a vindecat-o pe fetiţa mea cea mare de o boală grea şi care m-a ajutat la naştere…”

„Cine e? E mort sau viu?” – continuă să mă interogheze uimit doctorul. „Şi una şi alta. E un sfânt al secolului trecut, ale cărui sfinte moaşte se află în insula Eghina din Grecia şi o parte chiar la noi în ţară. A fost profesor, mitropolit, sfânt!…”. „Şi cum comunicaţi: în greacă sau în română? Ştie şi limba română?”. „Ştie toate limbile pământului, domnule doctor!”. „ Ei, lasă-mă! Cum aşa?”. L-am lăsat…, dar în grija Sfântului Nectarie, să-l călăuzească cum ştie el spre adevăr.

Dar să revin la dulcea mea Nectaria, cu câteva remarci: o privesc şi nu mă mai satur. Nu pentru că îi sunt mamă, ci asta o spun toţi cei cu care ne întâlnim. Sper să nu fiu prea îndrăzneaţă dacă afirm că chipul ei are multe în comun cu chipul Sfântului Nectarie: ochii mari, albaştri, extrem de blânzi, sprânceana stângă mai coborâtă decât cea dreaptă, zâmbetul galeş şi suav. „Copiii doriţi sunt cei mai reuşiţi” – mi-a şoptit odată un preot sibian, tată a cinci copii excepţionali, iar Nectaria a certificat acest lucru. Dumnezeu nu greşeşte niciodată cu noi, dar noi adesea…

Dar noi adesea şi iremediabil. Dacă aş fi ascultat de primul glas, aş fi pierdut o comoară mai scumpă decât tot pământul cu toate bogăţiile lui. Dacă aş fi acceptat condamnabila operaţie şi nu mi-aş fi pus nădejdea în Atotputernicul Dumnezeu, Nectaria acum nu ar mai fi fost. În prezent nu mi-aş mai fi îndulcit văzul, auzul, mintea şi sufletul cu „mierea" îngerească a acestei „albinuţe", ci m-ar fi aşteptat, fără să ştiu, „cupa" plină de „fiere" a Judecăţii de pe urmă. Slavă Preabunului Dumnezeu, sfinţilor Săi şi îndeosebi Sfântului Nectarie că nu m-au lăsat să cad în ispită!

Am amintit mai sus de o altă minune a Sfântului Nectarie şi nu numai a Sfântului Nectarie, ci şi a Sfinţilor Rafail, Nicolae şi Irina: tămăduirea primei noastre fetiţe, Anastasia, diagnosticată de la vârsta de 2 ani cu megadori colon şi constipaţie cronică. Clismele regulate pe care am fost nevoiţi să i le facem tot la două-trei zile timp de un an o înspăimântau şi o aduceau într-o stare critică, cu transpiraţii abundente, tremurături, urlete, lacrimi etc. Supozitoarele cu glicerină nu-şi mai făceau de mult efectul. Pe 27 aprilie 2004 am consultat un medic naturist din Bucureşti, după care am fost şi la racla cu moaştele Sfântului Nectarie, de la Mănăstirea Radu Vodă. De această dată Dumnezeu ne-a pus credinţa la încercare.

Minunea întârzia. Au trecut câteva zile. Eram abătuţi şi nedumeriţi. Am citit de câteva ori, împreună cu fetiţa, Acatistul Sfântului Nectarie şi Paraclisul Sfinţilor Rafail, Nicolae şi Irina. Aflasem de curând că Sfântul Rafail a vindecat o femeie care suferea de constipaţie cronică şi că Sfântul Nectarie „se pricepea" şi la boli intestinale. În marţea luminată, a treia zi de Paşti, când sunt sărbătoriţi Sfinţii Rafail, Nicolae şi Irina, Anastasia a făcut la oliţă fără nicio intervenţie din partea noastră. Nici nu apucasem

să-i administrăm tratamentul prescris de doctor. Am să redau cu exactitate dialogul pe care Anastasia l-a avut, în februarie 2005, cu sora mea cea mică şi pe care l-am notat imediat:

N: – Am auzit că ai făcut la oliţă. Vezi că te-au ajutat sfinţii, dacă te-ai rugat?

A: – Da! Am visat că a venit la mine şi m-a ajutat să fac şi m-a împins aşa: hmmm!

N: – Cine a venit la tine?

A: – Sfântul Lafail!

N: – Şi cum arăta?

A: – Avea barbă lungă!

N: – Era mic sau înalt?

A: – Înalt!

N: – Şi cum era îmbrăcat?

A: – Ca tati!

(….)

N: – Ia să vedem, care din această icoană?

A: – El! (l-a arătat exact pe Sfântul Rafail).

Se pare că sfinţii lucrează şi „în echipă”. Nu pentru că nu ar fi în stare să se „descurce” individual, ci pentru că le place smerenia, conlucrarea prietenească, intercomuniunea, ca unii ce sunt părtaşi ai harului Sfintei Treimi – „structura supremei iubiri”.

Şi în anul acesta (2006) Sfântul Nectarie ne-a avut sub oblăduirea sa. În luna iunie ne aflam în staţiunea Govora. Doamna doctor R.I. ne-a primit ca şi cum ne-ar fi cunoscut de când lumea. Asistenta dânsei era însărcinată; mai avea câteva zile şi trebuia să nască. Amabilitatea amândurora ne-a încurajat să orientăm discuţia spre tărâmul duhovnicesc al credinţei. Le-am povestit propria experienţă cu Sfântul Nectarie, sfătuind-o, în special, pe doamna asistentă să-l cheme în ajutor la naştere. Şi pentru

ca să se convingă de cele spuse, le-am dăruit câte o carte cu viaţa, minunile şi acatistul sfântului. Apoi am urcat cu fetiţele cele mari la ultimul etaj. În ziua aceea mai aveam de făcut încă o procedură. Dar înainte de a o finaliza, din ispita şi răutatea diavolului care n-a suportat propovăduirea noastră, fetiţele au ieşit cu un minut mai repede. Am auzit în curând ţipete şi inima mi-a fost cuprinsă de nelinişte. Presimţeam că s-a întâmplat ceva rău. Când am coborât, Daria se afla în braţele unei femei care împreună cu doamna doctor R.I. ne-au spus, speriate, că fetiţa a alunecat pe scări şi s-a rostogolit de sus până la parter întocmai „ca un dovleac" şi, spre marea lor surprindere, n-a păţit nimic. Eu însămi am pipăit-o, am scuturat-o, am întors-o „pe toate părţile": nicio lovitură, nicio vânătaie. Când am părăsit incinta spitalului, a început să zburde ca de obicei. Am ajuns în parc pentru a ne întâlni cu mama, care o avea în grijă pe Nectaria. Şi mama era oarecum tulburată. Ce se întâmplase? În acelaşi timp în care Daria căzuse, în căruciorul în care dormea Nectaria era gata-gata să intre o maşină care virase foarte aproape de banca pe care stătea mama. Câţiva centimetri în plus şi accidentul ar fi fost inevitabil. Ne-a păzit însă Sfântul Nectarie, drept mulţumire….

Şi încă ceva foarte important: şapte luni de zile Nectaria nu dormea noaptea, iar ziua dormea doar cincisprezece, douăzeci de minute. I-am administrat şi Romergan, dar degeaba. Căpătasem o oboseală cronică, vecină cu nebunia. Nu ştiam ce are. Mă scula din oră-n oră, parcă certându-mă… Cauza? Am făgăduit ceva şi nu m-am ţinut de cuvânt, amânând în permanenţă din diverse motive. În momentul în care am început să scriu, Nectaria a început să doarmă. Concluzia? Făgăduinţele făcute

sfinţilor trebuiesc îndeplinite imediat, altfel apar atenţionările.

Binecuvântat eşti Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale! Amin.

(Preoteasa Maria Oprea, Sibiu)[12]

[12] Mărturia aceasta i-a întărit pe mulţi în credinţă, şi referiri la ea există în multe relatări postate pe internet. Una din acestea este chiar mărturia care urmează…

După şapte ani de aşteptări şi chin... eram însărcinată!!!

Stau la marginea pătuţului şi-mi privesc îngeraşul dormind liniştit. Doarme exact ca tati al ei, cu mânuţa sub pernă. Şi lacrimile îmi curg pe obraji. E a mea? E chiar a mea? Au trecut trei luni şi încă nu-mi vine să cred...

Povestea mea şi a soţului meu a început acum 20 de ani, când într-o excursie la munte (eram colegi de clasă la Liceul PTTR din Bucureşti) ne-am descoperit. Apoi, nu peste mult timp am devenit soţi. Eram studenţi, aveam doar 20 de ani şi o grămadă de vise: să terminăm studiile, să avem cariere de succes, să ne cumpărăm maşină... Copiii nu intrau în planurile noastre de atunci – gândeam că trebuie mai întâi să ne facem o situaţie.

Anii treceau şi cariera mea de succes nu se contura. Aveam deja 29 de ani când am început să mă gândesc că adevărata mea împlinire ar putea fi un copil... Doi ani de zile am aşteptat lună de lună cu emoţie, în speranţa că îi voi putea da soţului meu vestea cea mare... Apoi, încă trei ani de investigaţii şi controale la cei mai buni medici ginecologi din Bucureşti. Dar, deşi totul părea în regulă, minunea întârzia să apară. Nici tratamentele naturiste pe care le-am urmat nu au avut vreun rezultat.

Aşteptam cu înfrigurare fiecare nouă lună, pentru ca apoi să cad iarăşi şi iarăşi în tristeţi udate de multe lacrimi. Lumina acestor ani trişti a fost credinţa şi nădejdea în Dumnezeu, care ni se descoperise şi nouă, păcătoşilor.

În anul 2008 soţul meu a fost împreună cu colegii săi într-un pelerinaj la Sfântul Munte Athos. Am folosit această ocazie pentru a ne mai cumpăra câteva icoane. Printre altele, îl rugasem să aducă o icoană a Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana, al căror acatist îl citeam cu speranţa că vom dobândi pruncul mult-dorit.

I-am aşteptat nerăbdătoare sosirea. Totuşi, când mi-a arătat icoana pe care o adusese, am rămas surprinsă. Pe ea erau reprezentaţi doi bărbaţi şi o fetiţă! Soţul meu era contrariat – colegii săi, credincioşi practicanţi, chiar şi călugărul de unde o cumpărase, toţi îl asiguraseră că aceea era icoana pe care o căuta.

Am descoperit că icoana îi reprezenta pe Sfinţii Rafail, Nicolae şi Irina – martiri din Lesbos. Şi pentru că nimic nu e întâmplător, ea fusese achiziţionată chiar în ziua în care aceştia erau prăznuiţi! Am început să caut să aflu cât mai multe despre aceşti sfinţi, considerând că ceea ce s-a întâmplat cu icoana este un semn de la Dumnezeu, care ne arată calea de urmat pentru a ne împlini visul de a avea şi noi copii.

La sfârşitul anului 2008, începutul anului 2009, căutând pe internet acatistul acestor sfinţi, am dat de mărturia unei doamne preotese din Sibiu, care povestea cum una dintre fetiţele dânsei a fost ajutată de aceşti sfinţi să scape de o problemă medicală grea (constipaţie cronică), iar sarcina şi naşterea uneia dintre fetiţe a fost ocrotită de... Sfântul Nectarie.

Am început să citesc şi eu despre viaţa şi minunile Sfântului Nectarie, care m-au impresionat până la lacrimi. Apoi am citit Acatistul Sfântului Nectarie cu simţire profundă, aşa cum nu mai citisem alte rugăciuni până atunci. Mi-am propus să îl citesc în fiecare seară, sperând că sfântul se va milostivi să mă ajute şi pe mine. Luna

ianuarie a trecut iar eu, păcătoasa, nu reuşisem să mă ţin întru totul de promisiune. Şi totuşi, Sfântul Nectarie, grabnic ajutător, nu mă lăsase: după şapte ani de aşteptări şi chin... eram însărcinată!!!

Am alergat într-un suflet la Mănăstirea Radu Vodă din Bucureşti, acolo unde se află moaştele Sfântului Nectarie, şi i-am mulţumit cu lacrimi în ochi. Atunci am simţit mai puternic ca niciodată cât de mare e bunătatea lui Dumnezeu şi a sfinţilor Săi pentru noi, păcătoşii păcătoşilor.

A urmat o lună de fericire. Însă în martie ne-am făcut din nou griji, pentru că în urma unor sângerări mi s-a pus diagnosticul „iminenţă de avort", motiv pentru care am stat la pat, dar pentru că tratamentul şi-a făcut efectul, în luna aprilie mi-am reluat activitatea.

În noaptea de Înviere am fost la Mănăstirea Radu Vodă, pentru a fi cât mai aproape de Sfântul Nectarie. Lângă noi se afla un cuplu cu o fetiţă în braţe. Coincidenţă sau nu, mama fetiţei purta acelaşi nume ca şi mine. Ne-am întors acasă târziu în noapte, după terminarea Slujbei de Înviere, dar tihna sărbătorii ne-a fost spulberată instantaneu, când mi s-a declanşat o hemoragie puternică.

Am plecat în mare grabă la spital. Prima ecografie făcută în camera de gardă a confirmat că inima copilaşului încă bate. În acea noapte, pe patul de spital, cu lacrimile şiroind pe obraji, mă gândeam că prezenţa lângă noi de la biserică a acelei doamne cu fetiţa în braţe e un semn de la Sfântul Nectarie că voi trece cu bine de această cumpănă şi vom ajunge să ne ţinem în braţe pruncul. Din fericire, aşa a şi fost. Sfântul Nectarie nu m-a părăsit şi, deşi aveam un hematom uriaş, care m-a ţinut la pat tot restul sarcinii, copilul nu a fost afectat şi s-a dezvoltat normal.

În dimineaţa zilei de 5 octombrie 2009, de pe masa de operaţie i-am dat primul sărut micuţei Nectaria! Ocrotirea Sfântului Nectarie am simţit-o şi când Nectaria avea doar o săptămână, iar mama, care mă ajuta în acele prime zile de după operaţia de cezariană, a făcut o viroză foarte puternică, care însă nu a afectat-o în niciun fel pe fetiţa mea, în preajma căreia stătuse destul de mult.

Pentru că nu şi-a întors faţa de la mine păcătoasa şi ne-a dăruit-o pe Nectaria, schimbându-ne viaţa, atât cât voi trăi le voi mulţumi Maicii Domnului şi Sfântului Nectarie pentru această minune săvârşită.

Închei povestirea mea cu nădejdea că şi alte suflete chinuite de deznădejde vor găsi tărie, sprijin şi alinare la Sfântul Nectarie cel grabnic ajutător.

Doamne, ajută!

(*Dana Târnescu, Bucureşti*)

Binecuvântarea Sfântului Nectarie[13]

În zilele noastre puţini dintre oamenii care sunt ajutaţi de sfinţi au bunăvoinţa de a scrie sau de a le povesti altora ce li s-a întâmplat. Eu am încercat, şi prin vorbe, dar şi prin scris, să îi îndemn pe cei care au primit ajutor minunat să împărtăşească această bucurie şi altora. Am avut vie în minte minunea făcută de Sfântul Nectarie din Eghina care a mustrat o femeie pe care o vindecase de cancer pentru că aceasta nu tipărise povestirea minunii. Şi, ca să nu fiu făţarnic şi să nu păstrez eu însumi tăcerea asupra ajutorului primit de la Sfântul Nectarie, voi povesti un vis.

Ştiu, nu e bine să credem în vise, căci pot fi de la fire sau de la diavol. Dar visul acesta a fost aparte…

În noaptea de dinainte de Duminica Tomii, în anul 2006, am visat că eram într-o biserică. Acolo am văzut că se găsea paşte (pâine binecuvântată în noaptea de Paşti) - semn că nu trecuseră multe zile de la Praznicul Învierii. Într-o raclă se aflau moaştele Sfântului Nectarie, întregi. În spatele raclei, între raclă şi icoana mare a sfântului, duhovnicul meu se ruga în genunchi, cu capul pus de raclă. Uitându-mă la sfintele moaşte, mi s-a părut că

---

[13] Material preluat de pe www.danionvasile.ro/blog/2007/09/11/binecuvantarea-sfantului-nectarie/ .

sfântul începe să îşi mişte ochii şi gura. Şi i-am spus, calm, duhovnicului meu:

- Părinte, vorbeşte.

Părintele nu avea cum să îi vadă faţa. Eu m-am pus în genunchi şi l-am rugat pe sfânt să mă binecuvânteze. Sfântul, cu o cruce mare de fier, grea, a început să îmi facă cruce pe cap. Şi îmi repeta: „Să fii binecuvântat”. Sau: „Te binecuvântez”, nu mai ştiu exact…

Când m-am trezit, m-am gândit că visul e de la fire sau de la diavol, pentru că nu sunt vrednic să mi se arate Sfântul Nectarie.

Seara, l-am sunat pe părintele meu duhovnic şi i-am spus:

- Părinte, să nu râdeţi de mine. Am visat ceva ciudat…

Şi i-am povestit visul. După care l-am întrebat:

- A fost de la fire, de la diavol sau de la Dumnezeu?

- Cum să fie de la diavol, când eu m-am rugat astăzi pentru tine la moaştele Sfântului Nectarie?

- Aţi fost la Mănăstirea Radu Vodă? - l-am întrebat, gândindu-mă că slujise la mănăstirea din Bucureşti unde se află o părticică din moaştele Sfântului Nectarie, şi unde s-au făcut multe minuni.

- Nu, am fost chiar în Eghina…

Am rămas fără cuvinte. Când sunasem pe mobil, nu ştiam că părintele e în Grecia şi că are activat serviciul de roaming…

În duminica următoare am fost la Mănăstirea Căşiel şi l-am întrebat pe părintele Serafim acelaşi lucru, de unde a fost visul…

- De ce mă întrebi dacă a fost de la diavol? A fost o binecuvântare de la Sfântul Nectarie. Sfântul te-a

binecuvântat pentru rugăciunile tale şi pentru cele ale duhovnicului tău...

Cred că, deşi sunt păcătos, sfântul m-a binecuvântat pentru că am vorbit despre minunile sale. Am scris chiar un articol, *Între osânda tăcerii şi binecuvântarea mărturisirii*[14], tipărit în volumul *Noi minuni ale Sfântului Nectarie*, tocmai despre faptul că nu avem voie să trecem sub tăcere ajutorul pe care îl primim de la sfinţi…

Cred că sfinţii îi binecuvântează, tainic, pe toţi cei care dau mărturie despre sfinţenia lor. Ar fi bine ca toţi cei ajutaţi să fie mărturisitori…

Am auzit multe minuni ale sfântului, dar cei care s-au învrednicit de ele s-au sfiit să le aştearnă în scris. Frumos zice troparul Sfântului Nectarie:

Slavă lui Hristos, Celui ce te-a slăvit! Slavă Celui ce minunat te-a arătat! Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!

(*Danion Vasile*)

[14] Articolul a fost inclus în partea a doua a acestui volum.

PARTEA A DOUA

1.
MINUNI TRĂITE DE ROMÂNI LA EGHINA

„Am înţeles că Sfântul Nectarie s-a îndurat de mine, păcătoasa”

Mă numesc Cornelia, sunt din Timişoara şi sunt datoare faţă de Sfântul Nectarie să relatez minunea pe care a făcut-o cu mine în anul 2004.

Eram foarte bolnavă şi mergeam la Catedrala Mitropolitană Timişoara. Acolo am auzit de părintele Ioan Dimitriu. L-am găsit pe părinte la biserica de boli contagioase *Pădurea Verde*. Părintele, văzându-mă bolnavă şi necăjită, mi-a propus să merg în pelerinaj în Grecia. Până atunci nu mai fusesem niciodată în pelerinaj. M-am hotărât pe loc şi aşa am ajuns pe insula Eghina, la Sfântul Nectarie. Înainte de plecare am considerat că trebuie neapărat să mă spovedesc şi să mă împărtăşesc. Când am ajuns la Sfântul Nectarie am stat tot grupul la rând, să ne închinăm la sfintele moaşte, după care am citit Acatistul Sfântului Nectarie.

După ce am terminat de citit, am mers la mormântul sfântului, unde am pus urechea, aşa cum se face acolo, şi am ascultat, cu emoţie, paşii bunului Sfânt Nectarie. Apoi

am coborât la biserica nouă, care era încă în construcţie. Când am ajuns la racla din biserica nouă, m-am închinat în faţă, apoi pe partea stângă lateral şi când am ajuns lateral dreapta, m-am aşezat pe raclă cu pieptul şi braţele deschise, ca într-o îmbrăţişare. Cu mari emoţii retrăiesc şi acum aceste clipe. Am stat aşa câteva minute, nu ştiu câte pentru că abdomenul meu a început să se contracte foarte tare şi respiraţia, mai ales expiraţia, a devenit foarte puternică. Am auzit apoi câteva cuvinte în limba greacă, pe care n-am fost în stare să le reţin din cauza emoţiilor. N-am ştiut ce să fac şi cum să reacţionez şi dacă am voie să spun cuiva. Am înţeles că Sfântul Nectarie s-a îndurat de mine, păcătoasa.

Când am urcat treptele spre biserica veche eram epuizată, abia am putut urca. Acolo l-am găsit pe părintele Ioan Dimitriu, care văzându-mă a înţeles că Sfântul Nectarie a făcut cu mine una din multele minuni pe care le face cu cei ce merg la el pregătiţi, cu credinţă şi dragoste.

(*Cornelia, Timişoara – Eghina, 2004*).

Izvorâtoare de har sunt sfintele tale moaşte!

În luna iulie a anului 2009, am purces împreună cu doi părinţi şi cu nişte prieteni către insula Eghina din Grecia… Dorinţa arzătoare de a mă închina şi de a rosti o rugăciune la moaştele Sfântului Nectarie fusese îndeplinită, iar în sufletul meu se puteau auzi imnele de mulţumire îndreptate către Dumnezeu…

Ajunşi în Insula Eghina, după un drum lung şi deşi obosiţi fiind, primul gând s-a îndreptat către Sfântul Nectarie, ocrotitorul Eghinei, şi ne-am îndreptat numaidecât spre Mănăstirea Sfânta Treime. Sufletul îmi tresărea de emoţie la fiecare cotitură, în speranţa că voi zări în depărtare mănăstirea unde sfântul a vieţuit şi pe care atât de mult a iubit-o… Şi iată că, după câteva minute, după un deal uscat si sărac, se arată o mănăstire impunătoare, un adevărat sanctuar pentru sufletele celor care vin să ceară ajutorul sfântului!

Ajunşi la poarta mănăstirii, am coborât şi ne-am îndreptat către biserică… Locul, plin de sfinţenie, te făcea să păşeşti cu evlavie şi cu frică de Dumnezeu şi peste tot se simţea prezenţa sfântului. Am ajuns în biserica mare a mănăstirii unde, aproape de Sfântul Altar, în partea dreaptă, într-o absidă special amenajată, am găsit aşezată pe un baldachin de marmură racla cu Sfintele Moaşte. M-am închinat până la pământ şi i-am mulţumit sfântului cu lacrimi că m-a învrednicit să ajung acolo. După ce ne-am

rugat fiecare şi am vizitat şi restul mănăstirii (respectiv biserica mică unde se află capul sfântului, mormântul sfântului ş.a.), am plecat de la mănăstire cu sufletul plin de bucurie duhovnicească, urmând să înnoptăm în Eghina.

A doua zi, pregătindu-ne să plecăm din insulă pentru a vizita şi alte locuri, ne-am gândit să mai mergem o dată la mănăstire pentru a lua binecuvântarea sfântului şi pentru a mai vizita încă o dată ctitoria Sfântului Nectarie. Am intrat în biserică şi, după ce ne-am închinat la icoanele aflate pe iconostase, ne-am îndreptat către „cămăruţa unde se aflau moaştele sfântului, numai că de data aceasta am hotărât să îi citim acatistul. Am îngenunchiat cu toţii în jurul baldachinului, iar părinţii au început să citească fiecare câte o părticică din acatist. Ţineam capul plecat şi ochii închişi... Mintea îmi era aţintită la cuvintele rostite de părinţi, iar inima înmuiată de evlavie şi de dragoste. La sfârşitul Acatistului (mai exact la Condacul al 13-lea), ceva m-a îndemnat să mă ridic în picioare şi să îmi lipesc mâna de raclă. După ce s-au reluat Condacul şi Icosul I, am luat mâna de pe raclă şi am văzut că pe palma mea era o substanţă uleioasă… Privind în jur şi negăsind nicio sursă de ulei, mi-am dat seama că este o minune şi că moaştele Sfântului Nectarie izvorâseră mir! I-am chemat pe părinţi şi pe cei care erau cu noi să vadă minunea şi ne-am uns frunţile cu mirul care izvorâse din raclă… Aceasta era dovada că sfântul ne auzise rugăciunea şi că întotdeauna ne răsplăteşte dragostea ce o avem faţă de el.

Am sărutat încă o dată, cu dragoste şi cu evlavie, sfânta raclă şi am plecat din mănăstire cu sufletul tresărind de bucurie!

„ Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!”

(*Bazgan Luminiţa-Valentina*, *Bucureşti*)

„Cât am mai plâns acolo! Şi, minune!”[15]

Povestea noastră este aceasta… În anul 2007, împreună cu alţi nouă rezidenţi din Italia am fost la hramul Sfântului Nectarie în Grecia (9 Noiembrie). Noi aparţinem de parohia din Udine. Acolo s-au întâmplat mai multe minuni, drept pentru care vă povestesc…

Cu noi era şi un catolic. Acesta se pregătea pentru botezul ortodox. După participarea la hram, s-a botezat, având în vedere că a primit şi încredinţarea dreptei credinţe. Cu o zi înainte să se boteze, diavolul a încercat să-l tulbure, povestea el, zicându-i: „Mâine te botezi, Nectarie, ha?…” Printre cei care au venit cu noi era şi o doamnă, care a avut cancer la sân şi la gât. Ea a aflat de la o altă enoriaşă de minunile pe care le face Sfântul Ierarh Nectarie Taumaturgul, mai ales cu cei bolnavi de cancer. Femeia a hotărât să meargă şi să roage pentru vindecare. A fost la sfântul şi cu uleiul pe care l-a adus acasă l-a vindecat pe tatăl ei, care avea şi el metastază.

Această femeie bolnavă de cancer a decis să ceară ajutor si mijlocire la Domnul, prin Sfântul Nectarie, înainte de operaţie… şi s-a vindecat! Total! Pe locul unde erau cele două tumori, au rămas doar două cicatrici. Apropiindu-se hramul sfântului în noiembrie, am făcut

[15] Material preluat de pe http://www.blog.vivaturism.ro/2010/08/04/o-minune-a-sfantului-nectarie/ .

acest grup de zece persoane şi ne-am dus să îi mulţumim pentru ajutor. Eu însă nu îl cunoşteam încă pe Sfântul Nectarie. Dar s-a făcut el cunoscut, şi încă cum … Ceea ce ştiam despre el citisem în cele două acatiste ale sale şi toate cele scrise acolo le-am crezut, din toată fiinţa mea. Odată ajunsă acolo, mi-am dat seama de adevărul celor scrise şi pot să mărturisesc că am simţit şi miros de mir pe străzile Eghinei…la fel ca şi lângă racla cu moaştele sfântului.

Eu, fiind începătoare în ale Ortodoxiei, m-am gândit la înşelare, dar starea de lacrimi şi de zdrobire erau cu siguranţă daruri de la cei din înălţime… Mărturisesc că e adevărat că rugându-te cu capul sprijinit de patul sfântului, primeşti vindecare, după credinţă, în dar, chiar şi dacă nu ceri. Eu avem două chisturi pe ovar şi au dispărut efectiv, deşi eu nu cerusem vindecare trupească, ci sufletească, căci asta era durerea mea cea mai mare. Dar ştie Domnul ce avem nevoie şi fără să cerem...

După care fotografiile. Am încercat de câteva ori să fac poze, dar nu am reuşit, pentru că mi se închidea obiectivul aparatului de câte ori intram la sfântul şi atunci mi-am zis că nu vrea sfântul să fac poze, aşa că nu voi face. În ziua de hram, stând la capul raclei (că nu îţi vine să te duci de acolo), grecoaica care curăţa geamul raclei şi o altă româncă, care stătuse la rugăciune toată noaptea, au văzut ochii deschişi ai Sfântului Nectarie, probabil aşa cum noi îi vedem acum în fotografii (pe blogul respectiv sunt postate şi fotografiile). Şi mă trăgeau de mână ca să văd şi eu, dar spre nevrednicia mea, nici eu, nici alţii nu am reuşit să vedem nimic din ceea ce se arăta doar lor două. Am făcut fotografii înainte de plecare. Închipuiţi-vă bucuria şi frica ce m-a cuprins când m-am întors acasă şi am descărcat pozele pe calculator. La început am sesizat

doar focul de deasupra sfântului cap, şi în timp ce le povesteam alor mei de ochii deschişi, nepotul se uita spre mama sa şi cu voce stinsă şi palid îi zice: „Mami, dar eu văd şi ochii deschişi”. Din acel moment am văzut şi noi….Aceste lucruri am vrut să le scriu spre mărturie pentru alţii. De atunci minunile nu au încetat să curgă în casa mea.

Să vă povestesc cea mai mare minune a Sfântului Nectarie în viaţa mea şi a soţului meu, Serafim. Soţul meu este italian, convertit la Ortodoxie, la cununie. A primit la botez numele de Serafim. După cununie nu puteam să rămân însărcinată. La analize, s-a descoperit că nu pot avea copii deoarece aveam sterilitate primară anovulatorie, care a fost confirmată atât in România cât şi în Italia. Eram disperată, gândindu-mă că nu voi avea niciodată bucuria de a râde alături de un copil. Disperare e puţin spus, numai cine a trecut prin aceste stări va înţelege vreodată cum este. Dar PUTEREA SFINŢILOR E MARE! Am plecat la Hramul Sfântului Nectarie pentru a-l ruga să-mi dăruiască un copil… Cât am mai plâns acolo! Şi, minune: am rămas însărcinată în cursul anului 2008, iar în data de 23 MARTIE 2009 am născut un băieţel superb, botezat NECTARIE, deşi eram STERILĂ, repet, sterilitate primară anovulatorie, confirmată atât în România cât şi în Italia. Dar vă zic că nu a fost zi lăsată de Dumnezeu să nu îmi ung pântecele cu ulei adus din Grecia de la candela sfântului, cu mers la Maslu şi rugăciune la sfântul, ca să Îl îmblânzească pe Domnul pentru păcatele mele. Căci toate bolile şi neajunsurile ni le dă Domnul pentru ca să ne întoarcem la El. Ca să ne dăm seama că am greşit şi să îi cerem iertare şi ajutor, că toată darea cea bună de la El vine, prin mijlocirea sfinţilor şi a Maicii Sale, Fecioara Maria.

După ce am rămas însărcinată, alte ispite! Am avut o sarcină teribilă. Am stat în pat aproape nouă luni pentru că am avut contracţii din prima lună a sarcinii. Naşterea nu vă mai spun… Dar toate s-au terminat cu bine, căci bunul Dumnezeu, Maica Domnului şi Sfântul Nectarie mi-au fost alături până în ultima clipă. SLAVĂ DOMNULUI ŞI MAICII SALE PREACURATE PENTRU TOATE, BUNE SI RELE, CĂ TOATE SPRE ÎNDREPTARE ŞI BUCURIE ÎNDOITĂ MI-AU FOST DATE. AMIN.

Pace şi dumneavoastră şi întărire duhovnicească!

(*Camelia Ungureanu, Italia*)

***

Într-o altă mărturie[16], aceeaşi femeie completează relatarea minunii de mai sus:

„Într-un moment de rătăcire, făcusem programare şi la un cabinet de sterilitate de cuplu în Italia, după sfatul medicilor. Dar am renunţat imediat la acea programare, de comun acord cu soţul meu. Şi iată că, la un an de la căsătorie, am început să produc ovule. Atunci preoteasa noastră încă nu ştia că lucrurile începuseră să se îndrepte şi, cum nu rămâneam încă însărcinată, m-a sfătuit să cer ajutor şi Sfintei Muceniţe IULITA, al cărui fiu a fost ucis, pentru că nu s-a lepădat de Hristos. Am făcut ascultare, căci multe din sfaturile ei mi-au fost grabnic folositoare, iar în luna următoare AM ŞI RĂMAS ÎNSĂRCINATĂ!

[16] Postată pe www.danionvasile.ro/blog/2008/02/11/sfantul-nectarie-vindeca-o-sora-de-manastire-muribunda/comment-page-1/#comment-1409

Aşa că, dragii mei, vă spun că nu-i medic mai mare şi mai priceput decât doctorul sufletelor şi al trupurilor care este IISUS HRISTOS. La El să alergaţi, că nu va trece pe nimeni cu vederea. Nu uitaţi, însă, să cereţi mijlocire la sfinţi, că cine va îndrăzni să intre la director şi să ceară ale sale fără să fi trecut mai întâi pe la secretară? Cu atât mai puţin noi, în faţa Domnului, să îndrăznim a cere iar şi iar, ştiind însă, în inimile noastre, că nu ne-am lepădat de fărădelegi şi că ne lenevim a face fapte bune în toate zilele. Sfinţii ştiu neputinţele noastre, iar Sfântul IERARH NECTARIE TAUMATURGUL, care este un sfânt al zilelor din urmă, ne este foarte aproape şi foarte de folos. SĂ NU VĂ LIPSIŢI DE AJUTORUL SĂU!

2.
NOI MINUNI ALE SFÂNTULUI NECTARIE[17]

O vindecare neaşteptată

Mă numesc Maria P. din Bucureşti, fostă profesoară, actualmente pensionară. Am fata plecată în America de cinci ani şi cu vrerea Bunului Dumnezeu, aceasta s-a căsătorit acolo, anul trecut, prin cununie ortodoxă.

În luna februarie a acestui an, fiind invitată la botezul nepoţelului, am constatat cu uimire şi durere mersul deformat al ginerelui meu, care şchiopăta din cauza durerii de genunchi. Am înţeles că urma să suporte o operaţie (la genunchi), dar mai înainte se va încerca ameliorarea suferinţei prin tratament fizioterapeutic.

La întoarcerea mea în ţară am aflat că situaţia lui s-a agravat în ciuda tratamentului de fizioterapie aplicat timp de două luni şi că-n urma unor investigaţii minuţioase pe coloană i s-a depistat o anormalitate a meningelui ce îmbracă măduva spinării. Membrana (meningele) prezenta

[17] Aceste mărturii au fost tipărite iniţial în cartea *Noi minuni ale Sfântului Nectarie*, Editura Bunavestire, Galaţi, 2003, pp. 9-33. Ele sunt primele mărturii tipărite în volum despre lucrarea Sfântului Nectarie în România…

un orificiu în regiunea lombară, în dreptul vertebrelor 5-7, creând o compresiune asupra nervului sciatic, ceea ce-i provoca durerea de genunchi, care de fapt era efectul şi nu cauza suferinţei lui.

Medicii de specialitate nu se puteau pronunţa dacă aceasta e congenitală sau ereditară, certă era gravitatea diagnosticului ce ridica mari semne de întrebare, cu şanse operatorii minime.

Fiica mea mi-a făcut cunoscut ce i-au transmis neurochirurgii ce urmau să intervină în acest caz: riscul mare era de a rămâne imobilizat sau chiar de a nu scăpa cu viaţă.

La auzul acestor cuvinte am fost cuprinsă de durere şi îngrijorare, îndreptându-mi gândul numai către CER, către atotputernicul Dumnezeu. Fiica mea încă alăpta şi mă gândeam ce ar însemna pentru ea să-l piardă pe tatăl copilului sau să-l aibă povară tocmai pe cel care-i era sprijin.

Din acel moment, mi-am pus toată nădejdea în mila şi iubirea nemăsurată a Dătătorului de Viaţă, rugându-mă neîncetat pentru salvarea acestuia, aşa cum numai o putere dumnezeiască o poate face. Pentru aceasta, am cerut cu lacrimi ajutorul Maicii Domnului şi al tuturor Sfinţilor şi Puterilor Cereşti, iar pe Atotputernicul Dumnezeu Îl imploram să lucreze cum ştie şi cum e voia Tatălui Ceresc pentru salvarea şi binele robului Său şi a familiei acestuia.

Timp de o lună de zile paşii mei n-au cunoscut alte drumuri decât acelea spre toate lăcaşurile de închinăciune. Am trimis acatiste şi Sfinte Liturghii la numeroase mănăstiri din ţară, şi la Muntele Athos, am dat mai multe ectenii pentru reuşita operaţiei acestuia, iar eu eram numai în post şi rugăciune.

Situaţia devenea tot mai tensionată prin amânarea repetată, din diferite motive, a operaţiei. Aceste amânări îmi spuneau că Dumnezeu lucrează. Trebuiau să înţeleagă şi copiii mei că o putere deasupra omenescului răsturnase toate planurile lumeşti.

Cu vreo două săptămâni înaintea ultimei date fixate a operaţiei, am fost îndrumată şi spre Mănăstirea Radu Vodă din Bucureşti, loc ce adăposteşte o părticică din moaştele Sfântului Nectarie.

Pentru mine Sfântul Nectarie înseamnă foarte mult, îl simt atât de viu şi apropiat, mai ales că din mila Proniei Divine am ajuns cu ani în urmă într-un pelerinaj în Grecia, în insula Eghina, în locul unde sunt sfintele sale moaşte şi în nevrednicia mea am intrat chiar în casa Sfântului, m-am aşezat pe patul acestuia şi am călcat pe urmele paşilor săi.

Aici aveam să aflu multe din minunile săvârşite de acesta, iar acum, în marea mea durere, mai aveam încă un mijlocitor în care să-mi pun nădejdea.

Din acel moment am început să citesc şi să recitesc viaţa şi minunile Sfântului Nectarie, Acatistul acestuia, rugându-mă cu lacrimi şi zdrobire de inimă la sfânta sa raclă pentru salvarea ginerelui meu. Pe măsură ce-i înălţam rugăciunea, Sfântul îmi era tot mai aproape, îi simţeam prezenţa, era ca o realitate ce mă asculta şi mă încredinţa să nu mă îndoiesc.

În ziua operaţiei, 17 iulie, după o noapte de rugăciune împreună cu buna mea prietenă de suflet, ne aflam la Sfânta Liturghie săvârşită în mănăstirea Radu-Vodă, unde ne-am rugat neîncetat.

La sfârşitul Sfintei Liturghii l-am rugat pe părintele Filothei să săvârşească şi o slujbă specială la racla Sfântului după fusul orar al Americii, respectiv ora 14:30 la noi, atunci când acolo începea operaţia. Şi aşa s-a

întâmplat. Nu pot reda în cuvinte rugăciunea înălţată Sfântului prin acatist cântat, nu pot descrie rugăciunea prin care părintele parcă faţă-n faţă cu Sfântul Nectarie îi implora ajutorul, rugându-l să-i conducă mâna doctorului. Atunci am trăit momente unice, înălţătoare, adevărate trăiri dumnezeieşti, când o bucurie şi o pace duhovnicească a inundat sufletele noastre cuprinse de durere şi îngrijorare pentru viaţa celui a cărui scăpare stătea numai în mila şi puterea lui Dumnezeu.

Sfântul Nectarie mijlocea pentru robul lui Dumnezeu, era prezent în sala de operaţie şi ne încredinţa şi pe noi de acest lucru. Am rămas mai departe în faţa sfintei sale racle păstrând permanent rugăciunea; am participat şi la vecernia acelei zile, după care, eu şi prietena mea ne-am întors acasă aşteptând cu nerăbdare veşti de la fiica mea.

A urmat şi telefonul acesteia prin care mă anunţa cu emoţie că după mai bine de cinci ore de operaţie, viaţa soţului ei fusese salvată, dar că acesta se află în sala de terapie intensivă, conectat încă la toate aparatele (în urma intervenţiei chirurgicale, acestuia i s-a făcut obturare de orificiu al meningelui şi s-a eliberat ştrangularea măduvei).

Eram totuşi stăpânită de teamă, de emoţie la gândul că e încă dependent de aparate, aşa că-n ziua următoare am alergat din nou la racla Sfântului mulţumindu-i şi cerându-i mai departe ajutorul. Am participat şi la slujba de seară a Sfântul Maslu şi i-am mărturisit părintelui Filothei îngrijorarea mea faţă de starea ginerelui meu. Acesta m-a asigurat că nu trebuie să am motive de îndoială: „Sfântul a primit rugăciunea”.

Aşteptam în continuare veşti de la fiica mea; eram nerăbdătoare să aflu cum va face acesta primii paşi după darul de viaţă dat încă o dată de Bunul Dumnezeu.

Fiica mea m-a sunat a treia zi spunându-mi că ginerele meu e deja acasă, pe picioarele lui, fără alte riscuri şi că de acum înainte urmează perioada de recuperare prin fizioterapie.

Sunt plină de recunoştinţă şi nu pot pune această minune decât pe seama Atotputernicului Creator şi a rugăciunilor Sfinţilor Săi, a Sfântului Nectarie care a condus mâna doctorului.

Nu voi înceta să dau slavă, mulţumire şi închinăciune milostivului Dumnezeu care cu adevărat *Minunat este întru Sfinţii Săi*.

(*Maria P.*)

„Mici” minuni

Nu ştiu dacă rândurile mele vor folosi cuiva. Poate mamelor care sunt însărcinate sau soţilor lor. Dar consider că este de datoria mea să scriu despre ajutorul pe care l-am primit de la Sfântul Nectarie. Sfinţii fac uneori minuni tulburătoare. De exemplu, Sfântul Nectarie s-a arătat la trei ani după moartea sa unui jandarm necredincios cu care a stat de vorbă ca şi cum ar fi fost viu. Când jandarmul s-a convins de faptul că sfântul murise, ajungând la mormântul acestuia, şi-a dat seama că fusese martorul unei minuni de necontestat. Şi, cu ochii în lacrimi, a mărturisit că a început să creadă în Dumnezeu.

Există şi minuni care, fără a fi la fel de spectaculoase, îi ajută pe creştini să înţeleagă ajutorul sfinţilor. Aceste minuni „mici” nu au importanţă în ochii celor cărora le sunt povestite. Dar, pentru cei care le trăiesc, au un parfum aparte.

Am aflat despre Sfântul Nectarie cu câţiva ani înainte ca prima carte despre viaţa sa să fie tipărită în România. Mi s-a povestit o minune a sa şi am fost foarte impresionat. Faptul că în vremuri atât de apropiate de ale noastre un episcop a dobândit sfinţenia, având moaşte binemirositoare, mi-a sporit încrederea în faptul că vremea sfinţeniei nu a trecut.

Consider dragostea care mi s-a aprins în inimă faţă de Sfântul Nectarie un dar de la Dumnezeu. Am citit multe vieţi de sfinţi, am citit multe minuni, dar numai în puţine

cazuri am avut o evlavie deosebită faţă de vreun părinte despre care nu ştiam decât puţine lucruri.

După ce m-am căsătorit, a trebuit să susţin examenul de titularizare pentru ocuparea unui post de profesor de religie. Timpul pe care îl aveam pentru învăţat era foarte scurt, dar aveam nădejde în ajutorul sfântului. Materia era foarte multă şi, pentru cineva care în facultate preferase să citească din scrierile Sfinţilor Părinţi sau din alte cărţi duhovniceşti în loc să înveţe pentru examene – cum era cazul meu –, titularizarea părea un vis frumos. La Metodică nu ştiam aproape nimic şi era mult de învăţat.

La examen mi-am pus pe bancă iconiţă mică a sfântului şi m-am rugat să o scot la capăt. M-am descurcat bine şi am luat titularizarea.

După ce soţia mea a rămas însărcinată, un prieten mi-a adus din Sfântul Munte Athos o icoană a sfântului.

„Ce bine că Sfântul Nectarie a vrut să intre în casa noastră… O să avem mult ajutor de la el” – i-am spus soţiei. Şi aşa a fost. Ne-am hotărât ca, dacă o să avem o fetiţă, să îi punem numele Nectaria.

Cineva ne-a spus că femeile însărcinate care ajung să se închine la Mănăstirea din Eghina primesc de la sfânt ajutor la naştere şi că nasc foarte uşor, „„...chiar în mai puţin de o oră”.

„Dacă ne rugăm lui, o să naşti şi tu uşor, i-am spus soţiei. Chiar dacă nu putem ajunge să ne închinăm la moaştele sale, sfântul nu o să ne treacă cu vederea rugăciunile.”

Când trebuia să nască soţia, am dus-o la spital. Pentru că am uitat acasă *atenţia* pentru doctor, m-am întors să o iau.

„Să vă întoarceţi cam peste trei-patru ore!” - mi-a spus doctorul, fără să se gândească la faptul că soţia mea ar putea naşte mai repede.

În mai puţin de o oră (cam în patruzeci de minute) am fost acasă şi mă rugam sfântului pentru ca soţia mea să nască uşor un copil sănătos. În timp ce mă rugam, mi-a venit în minte un gând: „Poate că naşte chiar în aceste clipe...” Ştiind că sfântul o putea ajuta să nască atât de repede, m-am grăbit să mă întorc la maternitate.

„Aţi ajuns prea târziu, a născut de jumătate de oră un băieţel frumos şi gras...”, mi-a spus o asistentă. Adică născuse exact când mă rugam sfântului pentru ea.

Doctorul s-a mirat că soţia mea născuse atât de uşor. Nu îi venea să creadă că e la prima naştere.

Nu e greu de înţeles că ajutorul sfântului ne-a bucurat mult. De atunci, evlavia noastră faţă de el a sporit. Cel de-al doilea copil al nostru, Nectaria, îi poartă numele. (Chiar dacă pentru soţia mea naşterea Nectariei a fost mult mai grea, nu am văzut în asta lipsa ocrotirii sfântului; Dumnezeu ştie când e de folos ca oamenii să treacă prin încercări şi tot El ştie când le este de folos ca prin ajutorul sfinţilor să fie feriţi de ele.)

Aş mai putea spune că sunt recunoscător şi pentru faptul că ne-a ajutat să avem o casă aflată la câteva minute de Mănăstirea Radu Vodă, unde, după mutarea noastră, a sosit şi o părticică din moaştele Sfântului Nectarie. Am relatat acest episod în lucrarea mea *Cartea nunţii – Cum să-mi întemeiez o familie*[18]:

„Duhovnicul pe care îl aveam atunci (cel din Moldova, care ducea o viaţă de nevoinţă aspră), auzind de la soţia mea cât de frământată era de gândul casei, mi-a

[18] Apărută la Editura Nemira, Bucureşti, 2003, pp. 234-235.

zis: «Vezi ce faci şi rezolvă problema. Trebuie să găseşti o soluţie...»

Când mi-a dat acest sfat, am simţit că Dumnezeu mă va ajuta să cumpăr o casă. Un apartament de două camere costa vreo zece mii de dolari, iar noi nu aveam decât un sfert din sumă (o moştenire de la bunica). Oricum, nu i-am spus părintelui că nu am de unde să fac rost de bani.

(Descriu *aventura* cu casa tocmai pentru a da mărturie că Dumnezeu poartă de grijă celor care se căsătoresc; şi, chiar dacă problema locuinţei e o problemă reală, Dumnezeu găseşte o soluţie pentru fiecare. Sau, mai bine zis, ne ajută pe fiecare să găsim cea mai bună soluţie de care avem nevoie. Şi, chiar dacă uneori ni se pare că ne scufundăm, în ultima clipă găsim soluţia potrivită.)

M-am dus la moaştele Sfântului Mucenic Ciprian (care, înainte de convertire, fusese un mare vrăjitor şi de care mă simt apropiat pentru că şi eu am cunoscut gustul amar al rătăcirii) să îl rog să ne ajute să facem rost de o casă. În clipa în care m-am rugat în faţa raclei, am simţit că vom primi ceea ce cer. Am simţit precis că sfântul îmi spune că voi avea casă. Deşi nu am auzit nicio voce, deşi nu se întâmplase nimic ieşit din comun, am fost convins că Dumnezeu ne va face curând o bucurie.

Nu peste mult timp am aflat că s-a scos la licitaţie un apartament cu trei camere în centrul Bucureştiului, la un preţ mic - nu mult peste zece mii de dolari (pe mine mă încânta ideea de centru ca să pot ajunge mai uşor la moaştele Sfântului Mare Mucenic Mina, ale Sfântului Mucenic Ciprian, ale Sfântului Dimitrie Basarabov şi ale Sfântului Nicolae).

Am vorbit cu părintele din Moldova şi acesta mi-a zis că se va ruga la Dumnezeu să luăm casa. Licitaţia se apropia, dar noi nu reuşiserăm să împrumutăm banii. Cu

două zile înainte de licitaţie, m-a biruit deznădejdea: «Doamne, de ce nu m-ai ajutat să fac rost de bani?... Şi de ce am simţit la moaştele Sfântului Ciprian că ne vei da o casă, când nu avem cu ce să o cumpărăm?...» Eram foarte trist, nu puteam dormi.

A doua zi, duminică, ne-a întrebat o cunoştinţă foarte apropiată la ce licitaţie vrem să mergem. I-am vorbit despre apartament, dar şi despre faptul că nu avem bani. Şi răspunsul a fost:

«Am aproape jumătate din suma de care aveţi nevoie. Voiam să donez banii vreunei mănăstiri. Dar vi-i dăruiesc vouă...»

Mi se părea că visez. Un părinte, auzind cum ne-a trimis Dumnezeu banii în ultima clipă, mi-a spus: «În asta trebuie să vedeţi o minune a zilelor noastre. Chiar dacă nu pare spectaculoasă, s-a arătat puterea ascultării. În loc să vă plângeţi că nu aveţi bani, aţi avut încredere în rugăciunile părintelui duhovnic şi, pentru rugăciunile lui şi ale voastre şi pentru ca să îi fie bine copilului vostru, banii au venit».

La licitaţie nu au fost alţi clienţi, aşa că am reuşit să luăm casa. În patruzeci de zile trebuia să dăm banii. Cu o zi înainte de termen am reuşit să îi strângem pe toţi. Şi am reuşit să luăm apartamentul. Chiar dacă au fost şi peripeţii. (…)

Cu restul datoriilor ne descurcăm greu de tot, dar de fiecare dată când a trebuit să dăm bani Dumnezeu ne-a ajutat în ultimul moment. Bine că am reuşit să ne împrumutăm numai de la cunoştinţe, că dacă am fi luat bani de la vreo bancă nu ne-am fi descurcat cu plata dobânzilor.”

Ceea ce nu am spus în carte (datorită faptului că mă adresam unor tineri care poate ar fi considerat că exagerez

dacă văd în toate mâna lui Dumnezeu) este că, după ce am cumpărat casa, am avut o altă bucurie: părintele din Moldova, la care ajungeam destul de greu, ne sfătuise să ne găsim un duhovnic în Bucureşti, ca să ne putem spovedi mai des.

Am găsit un duhovnic în mâinile căruia să ne punem sufletele tocmai la Mănăstirea Radu Vodă, care se află aproape de blocul nostru (mergând pe jos, ajungem acolo în mai puţin de zece minute).

În momentul în care la mănăstire a fost adusă o părticică din moaştele Sfântului Nectarie, i-am spus soţiei: „Vezi, nu ştiam de ce ne-a dat Dumnezeu casa în această zonă. A vrut să fim aproape şi de duhovnic şi de Sfântul Nectarie.”

Nemaiavând duhovnic în alt oraş, ne spovedim aproape în fiecare săptămână. Iar la moaştele Sfântului ajungem destul de des. Nu avem cuvinte să mulţumim pentru aceasta. Chiar dacă uneori, pentru puţinătatea credinţei noastre, ni se pare că sfântul nu ne ajută, totuşi un lucru ne este clar: că, la vreme de mare încercare, a fost alături de noi.

(*Danion Vasile*)

Sfântul Nectarie „lucrează” în sprijinul creştinilor care îi cer ajutorul

În noiembrie 2001 am primit de la banca la care făcusem pentru prima dată credit în valută o penalizare de 100 USD (mai exact 3.154.000 lei) pentru că am întârziat să plătesc rata din ultimele două luni cu două săptămâni. Eram disperată mai mult pentru că nu vroiam ca penalizarea să fie suportată de giranţii mei, pentru că suma era prea mare ca să-mi facă numai mie oprirea respectivă… Nu aveam aceşti bani şi nici nu ştiam de unde să-i obţin în câteva zile… Am plâns şi n-am dormit trei nopţi, rugându-mă Sfântului Nectarie de care am aflat dintr-o carte binecuvântată, pe care o cumpărasem de curând. Mă „îndrăgostisem” de acest mare sfânt grec din Insula Eghina, a cărei imagine de pe coperta cărţii mă fascinase şi-mi doream foarte mult să ajung şi eu, într-o zi, în Sfânta Grecie!… A treia zi, la serviciu, m-am întâlnit cu buna mea colegă şi prietenă Ligia, care se întorsese dintr-o delegaţie din Franţa. Era pe fugă, venise doar să-şi facă «decontul» şi se grăbea să ajungă acasă, unde îşi lăsase băieţelul de trei ani în grija guvernantei, pentru că avea febră 40 grade Celsius şi gâtul plin de puroi (amigdalită acută).

I-am dat cartea cu *Viaţa, minunile şi acatistul Sfântului Nectarie*, ca să se roage Sfântului pentru vindecarea fiului ei Ştefan, spunându-i: „Lasă, citeşte tu Acatistul Sfântului chiar şi în autobuz până acasă şi cere

ajutorul Sfântului Nectarie, că eu, pentru necazul meu, m-am rugat trei zile. Este important să se facă Ştefăniţă sănătos!”.

Prietena mea m-a întrebat ce necaz mai am… I-am arătat penalizarea de la bancă şi i-am spus că nu am reuşit să o plătesc. Ligia mi-a spus că-mi dă ea cei opt sute de franci care i-au rămas de la delegaţia din Franţa, la care să mai adaug şi să-mi plătesc penalizarea imediat ce schimbam francii. Şi îmi permitea să-i returnez banii atunci când puteam!…

Nu prea am vrut să facă prietena mea acest sacrificiu, dar ea a insistat şi ne-am dus la prima casă de schimb valutar, aproape de serviciu, ca să ştim cât ar trebui să mai adaug pentru a completa suma, neştiind ce însemna, în lei, suma de opt sute franci francezi la acea dată.

Când am văzut factura de la schimbul valutar nu ne-a venit să credem ochilor!… 800 franci însemnau: 3.155.000 lei, adică doar cu 1.000 lei mai mult decât îmi trebuiau mie ca să-mi achit datoria. Am plâns amândouă în mijlocul străzii de bucuria minunii săvârşite de Sfântul Nectarie, pentru că în tot acest timp am vorbit pe drum numai despre acest Sfânt şi despre minunile pe care le citisem în carte. Suntem convinse că a fost la mijloc lucrarea Sfântului Nectarie ca răspuns la rugăciunile mele şi m-a ajutat prin sufletul bun şi generos al prietenei mele!

Şi asta nu a fost singura minune din acea zi!…

Ligia a luat autobuzul spre casă şi a citit în acest timp din cartea dăruită de mine. Absorbită de lectură nu a coborât în staţia la care trebuia şi s-a trezit în altă zonă a oraşului, ceea ce a mai întârziat-o o jumătate de oră.

Eu, între timp, am ajuns cu banii la bancă, am achitat şi am plecat acasă, mulţumindu-i tot timpul Sfântului Nectarie pentru ajutorul minunat!…

Am sunat-o pe Ligia care a spus că a întârziat pe drum, dar, când a ajuns acasă, unde sosise şi soţul ei cu doctoriţa copilului, acesta era bine, sănătos, mânca, era vioi şi nu mai avea febră deloc! Şi, mai mult, în gât parcă nici nu avusese amigdalele pline cu puroi, astfel că doctoriţei nu i-a venit să creadă că a trecut aşa o boală fără nici un tratament antibiotic, ci doar cu paracetamol (supozitor) dat de Ligia dimineaţă!

Era clar: Sfântul Nectarie a răsplătit-o şi pe Ligia pentru gestul ei creştinesc de a ajuta un om în nevoie! Copilul a fost vindecat prin minune, aşa cum a recunoscut doctoriţa şi soţul Ligiei.

Minunea nu s-a oprit aici! Sfântul Nectarie ne-a ajutat în continuare, atât pe mine, cât şi pe Ligia.

Prietenei mele îi merge tot mai bine, acum va avea al doilea copil şi se va muta într-un apartament mai mare şi asta pentru că la baza sumei de bani pe care trebuia să o strângă pentru a cumpăra un alt apartament stau nişte bani trimişi în chip de cadou tot de Sfântul Nectarie… Cum s-a întâmplat?

Să vă povestesc. Eu am scris despre minunile săvârşite de Sfântul Nectarie măicuţelor din Mănăstirea Sfântului Nectarie din Insula Eghina (am scris o scrisoare lungă şi un pomelnic pe care le-am dat la tradus în greacă unei colege de la serviciu de la «secţia greacă») şi am trimis plicul, rugându-le pe măicuţe să tipărească în cartea cea nouă cu minunile Sfântului Nectarie şi cele săvârşite de acesta în România, cu robii lui Dumnezeu…

După trei luni, în martie 2002, am primit « invitaţia» de la Oficiul Poştal din Ghencea să merg să-mi ridic un

colet din Grecia. Am crezut că este un nou colet din Athos, de la Sfânta Mănăstire Vatopedi (cu care corespondez de patru ani). Când am ajuns acolo, am aflat că acel colet era din Insula Eghina! Îmi ieşea inima din piept de bucurie!… Nu-mi venea să cred că măicuţele îmi răspunseseră, dar să-mi trimită un colet! Oare ce mi-au pus în acel colet ? Numai lucruri minunate, desigur!

Dar... stupefacţie, atât pentru mine, cât şi pentru lucrătoarea de la poştă care, după ce a scos pe rând din coletul (care avea scris preţul dat de măicuţe: 14 euro ca să mi-l trimită!) au scos: două icoane cu Sfântul Nectarie (pe lemn şi în foiţă de aur!), sticluţe cu mir, iconiţe şi fotografii cu Părintele Nectarie când era în viaţă, călugăr în Eghina şi director la Seminarul din Atena, şi încă două plicuri groase pe care scria ceva în greacă, sigilate. Funcţionara de la poştă trebuia să le desfacă (pentru că aşa cere regulamentul) şi le-a tăiat şi le-a acoperit imediat cu mâinile să nu le vadă colegii ei că în acele plicuri erau: dolari! Ceea ce era interzis! Nu am crezut când mi-a spus că: „Sunt bani, doamnă! Şi mulţi! Dolari!”

Eu am spus că asta înseamnă că nu era coletul meu! Nu aveam cum să primesc bani de la Mănăstire ?!!...

Funcţionara mi-a arătat plicurile şi, erau, într-adevăr, dolari de câte 5, 1, 10 USD (bancnote) şi 50 USD.

Era şi o scrisoare, scrisă frumos, de mână, în limba greacă şi nu aveam cum să aflu „misterul” existenţei acelei sume de bani de care nici nu am putut să-mi dau seama până am ajuns la birou să-i număr.

Oricum, funcţionara ar fi putut să-mi pună o taxă mai mare, pentru că deja trebuia să dau vreo 70.000 lei pentru colet. Dar, Sfântul Nectarie «a lucrat» şi aici: funcţionara nu numai că nu m-a taxat de bani, dar a ascuns plicurile să nu le vadă colegii ceilalţi şi mi-a făcut chitanţă

că am primit medicamente în acel colet şi trebuia să plătesc 1.000 lei! Exact 1.000 lei cât primisem în plus atunci când am schimbat 800 franci pentru a plăti penalizarea de la bancă!!!

Am plâns în hohote după ce mi-a tradus colega mea scrisoarea maicii stareţe, Teodosia, din Eghina, scrisoarea în care îmi spunea că ceea ce le-am scris va fi tipărit în noua carte care o să apară în Grecia cu «Minunile Sfântului Nectarie», ca să se roage pentru mine şi prietena mea şi pentru familiile noastre şi că: «ne trimite Sfântul Nectarie câte o icoană în foiţă de aur la fiecare, mir de la sfântul său trup şi banii sunt tot de la Sfântul Nectarie!». Era suma de 200 USD, din care 100 USD să-i înapoiez eu prietenei mele datoria, iar 100 USD să-i împărţim: 50 USD fiecăreia să facem ce vrem cu ei!

Am rămas fără grai, atât eu cât şi colega mea, traducătoarea, când am aflat ce era cu dolarii din plicuri, pentru că într-unul erau 100 USD mărunţi şi în celălalt câte 50 USD întregi. Erau bani din cutia de pomelnice de la Sfântul Nectarie.

Nu mai trebuie să vă spun care a fost reacţia prietenei mele, Ligia, când i-am dus icoana cu Sfântul Nectarie şi banii de la Sfântul Nectarie.

Ei i-au revenit 150 USD pe care i-a pus la «temelia» noului apartament, pe care au reuşit să şi-l cumpere acum, în 2003.

Eu am fost într-un pelerinaj în ţară cu o parte din acei bani, cu altă parte mică mi-am plătit o factură şi alţii i-am trimis la o mănăstire.

În toate aceste «lucrări» ale Sfântului Nectarie am văzut că s-a gândit la toate amănuntele! Totul «a mers şnur», dacă Sfântul meu drag a vegheat şi veghează mereu! Trebuie doar să-L iubeşti pe Hristos, s-o iubeşti pe

Maica Lui (căreia Sfântul Nectarie se ruga zi şi noapte) şi să te rogi lui, aşa cum fac şi eu tot timpul şi mă ajută mereu în toate!

Slavă lui Dumnezeu!

(*Antoaneta Velcovici – Psihosociolog şi redactor la Societatea Română de Radiodifuziune, Bucureşti)*

Sfântul Nectarie, împotrivindu-se unei amăgiri

Dintotdeauna, Dumnezeu a binecuvântat pământul cu flori nepreţuite, pentru că în toate timpurile au existat oameni purtători de Dumnezeu, care au strălucit şi i-au călăuzit pe semenii lor spre calea mântuirii. Dintotdeauna au existat sfinţi, dar mi se pare că niciodată nu au fost atât de mulţi care să fie aşa de apropiaţi de oameni, cum se întâmplă în zilele noastre. Poate că răul s-a înmulţit atât de mult încât şi Dumnezeu a trebuit să înmulţească numărul adevăraţilor Săi slujitori de pe pământ, pentru ca, prin mijlocirea şi prin ajutorul lor, oamenii să mai fie păsuiţi.

Este uimitor cât de mulţi sfinţi, veniţi din diverse colţuri ale ortodoxiei, au trăit sau trăiesc încă în zilele noastre. Pentru mine, care sunt o persoană tânără, crescută şi educată după toate canoanele societăţii moderne, a fost un şoc atunci când, din întâmplare, am ajuns să citesc o cărţulie despre câteva dintre minunile Sfântului Nectarie din Eghina. Pur şi simplu nu pricepeam cum este posibil ca Dumnezeu să Îşi mai îndrepte şi în veacul nostru privirea înspre noi, şi încă într-un chip atât de minunat.

De când am citit acea cărţulie, am început să o port cu mine tot timpul atunci când călătoream mai departe, pentru că simţeam oarecum că nu sunt singură dacă o am la mine. Într-o zi, am intrat pe internet, aşa cum se obişnuieşte printre tineri, din curiozitatea de a discuta cu persoane din Grecia, pentru că iubesc foarte mult ţara

aceasta. Am intrat în vorbă cu un grec din Australia, pe nume Dimitris Christakis, care avea atunci 46 de ani şi care intrase şi el pentru prima dată pe internet. Cum am început să vorbim, mi-a spus direct că are cancer la pancreas şi că i-au făcut operaţie, iar şansele să trăiască sunt de 50%. Am rămas şocată, pentru că nu mai avusesem niciodată de-a face cu o persoană practic pe moarte. Aducându-mi aminte de faptul că Sfântul Nectarie i-a vindecat pe mulţi de cancer şi netrecându-mi altceva prin minte în acel moment, l-am întrebat:

− Tu ai auzit de Sfântul Nectarie?

El mi-a răspuns atunci pe un ton brusc înviorat:

− Cum să nu, dacă el este protectorul familiei mele...

După ce am discutat ore în şir, am mers acasă, unde, aflându-mă sub puternica impresie a dramei acestui om, care începuse deja să îşi pregătească cele trebuincioase pentru înmormântare, şi având în minte exemplul minunilor săvârşite de Sfântul Nectarie, care parcă aranjase această întâlnire, m-am gândit că trebuie să fac ceva. Ca un om de ştiinţă mai degrabă decât ca un credincios, am analizat ce anume se cerea pentru ca Dumnezeu să Se milostivească şi să facă minunea. Am observat că este nevoie mai ales de două lucruri: de rugăciune stăruitoare şi de credinţă nestrămutată. Cu rugăciunea stăruitoare a fost mai uşor. Deşi eram în timpul examenelor, atunci când mă opream din învăţat, îl rugam în continuu pe Sfântul Nectarie să aibă milă de noi. Iar, pentru ca să nu uit de rugăciune, mi-am lipit chiar pe pereţi foi de hârtie pe care scrisesem: „Sfinte Nectarie, vindecă-l pe Dimitris”. Cu credinţa nestrămutată a fost însă mai greu, pentru că nu o prea aveam. Văzând că nu progresez, în disperare de cauză, am aplicat o metodă mai dură. Am pus pe jos scoici şi făceam Paraclisul Sfântului

cu genunchii pe ele. Astfel, încet-încet, credinţa a început să crească şi eram deja plină de nădejde.

Pentru ca durerea provocată de scoici să treacă, era nevoie de mai multe zile din momentul în care încetam să le mai folosesc. Într-o seară, însă, după ce am făcut din nou rugăciune pe scoici, fiindcă obosisem şi mă dureau destul de tare genunchii, m-am întins pe pat ca să mă odihnesc. Am aţipit cam o jumătate de ceas şi, când m-am trezit, nu mai aveam nici urmă de durere, deşi, în mod normal, durerea ar fi trebuit să treacă în câteva zile. Acest lucru s-a repetat de mai multe ori.

Pentru mine, acesta a fost un semn că Sfântul Nectarie asculta rugăciunile noastre, cu atât mai mult cu cât însuşi Dimitris − căruia deja îi ziceam tată, pentru că mă ataşasem mult de el şi pentru că eu însămi eram fără părinţi − îmi spusese că i s-a întâmplat şi lui o asemenea minune. El şi soţia sa, Vera, merg o dată la câţiva ani în Grecia, în insula Eghina, pentru a se închina la moaştele Sfântului Nectarie. Cu ceva ani în urmă, odată ajuns în Eghina, Dimitris a hotărât să nu meargă cu autobuzul până la mănăstire, ci, ca semn de mulţumire şi de iubire faţă de Sfânt, s-a descălţat şi a mers pe jos. După cum povesteşte el, deşi era ceva de mers, parcă ar fi avut aripi la picioare şi parcă pe drum nu erau pietre şi ţepi, ci catifea. Şi aşa a rânduit Sfântul Nectarie, care îi răsplăteşte şi îi mângâie pe cei care îl iubesc, de a ajuns la mănăstire înaintea autobuzului. Dar, pentru că mersese desculţ, picioarele îi erau pline de răni. După ce s-a instalat într-o cameră, s-a culcat pentru vreo două ore, iar, când s-a trezit, pe picioare nu mai avea nici urmă de rană sau de umflătură.

Astfel, m-am încredinţat că Sfântul Nectarie ne era aproape. În acelaşi timp, pe cât puteam, căutam să îl încurajez pe tata şi să îi cresc nădejdea că se va vindeca.

El îmi spusese că, atunci când era în spital, înainte şi după operaţie, simţea prezenţa Sfântului deasupra patului său. Iar eu, pentru a-l scoate din starea în care se afla, îl luam repede şi îi spuneam:

– Tu chiar crezi că nu o să te vindeci? Atunci de ce venea Sfântul Nectarie la tine la spital? Numai ca să-ţi ţină de urât?...

Aşa a trecut o perioadă de timp şi, într-o seară, în vreme ce stăteam în genunchi şi citeam Paraclisul Sfântului Nectarie, care era la sfârşitul cărţuliei cu minuni pe care am amintit-o, pe când ţineam cartea în mână, am simţit la un moment dat nevoia să mă opresc din rugăciune şi am închis ochii. Cât timp am ţinut ochii închişi, cartea s-a deschis în altă parte, iar, în momentul în care i-am deschis din nou, privirea mi-a căzut pe următoarele cuvinte care se găseau în carte: „Nu te nelinişti, copila mea, părintele tău se va face bine în curând”. Nu ştiam ce să cred. Se putea să fie de la Sfânt sau se putea să fie numai o ispită. Nu am spus nimănui, dar am aşteptat să văd ce avea să se întâmple.

În zilele următoare, tata a mers la analize. Am aşteptat rezultatul cu destul de mult calm, pentru că, în sufletul meu, simţeam că nu se putea să nu fie bine. În ziua în care ştiam că avea să primească rezultatele, m-am dus la internet ca să aflu ce s-a întâmplat. L-am întrebat cu sufletul la gură ce anume i-au spus medicii, iar el mi-a răspuns:

– Mi-au zis că o să mor.

Dintr-o dată, am început să tremur cu toată fiinţa mea, dar, imediat, el a început să râdă şi mi-a spus că a glumit şi că doctorii i-au spus de fapt că tumoarea a dat înapoi şi că nu mai este nici un pericol.

M-am bucurat, fireşte, dar şocul prin care trecusem îmi înţepenise parcă simţurile. Noaptea care a urmat a fost pentru mine îngrozitoare. Deşi dormeam, parcă eram totuşi trează şi mă zvârcoleam de parcă sufletul meu nu avea aer. La un moment dat, m-am trezit, dar nu puteam să-mi revin din senzaţia de sufocare a sufletului, de parcă şerpi nevăzuţi se încolăciseră în jurul meu şi nu mă lăsau să respir. Atunci, mi-am adus aminte de o minune a Sfântului Nectarie cu un om care a trecut printr-o situaţie asemănătoare de chin sufletesc, dar, luând ulei de la candela Sfântului, pe care îl păstra în casă, şi făcând cu el semnul crucii pe piept, şi-a revenit. M-am dus atunci la candela, care, de când l-am cunoscut pe tata, arde neîncetat la icoana Sfântului, şi, chiar dacă în ea era ulei obişnuit, mi-am înmuiat degetul în ulei şi mi-am făcut semnul crucii pe piept, fără să sper prea mult că acest lucru îmi va aduce vreo alinare. Dar mă înşelasem, pentru că, imediat, toată senzaţia de rău a dispărut şi am adormit liniştită.

În acele clipe nu am înţeles care a fost rostul acestei din urmă minuni, dar, mai apoi, mi-am dat seama că ea a avut menirea de a confirma faptul că vindecarea tatălui meu nu a fost o „minune” a ştiinţei, ci o minune adevărată a Sfântului iubirii, care nu îşi întoarce faţa de la nici un om care îl cheamă cu credinţă şi cu dragoste.

Pentru mine, minunea săvârşită de Sfântul Nectarie a fost dublă, pentru că un om a fost salvat de la moarte, dar, mai mult decât atât, prin puterea şi prin grija lui Dumnezeu, am dobândit părinţi adevăraţi, prin care m-am născut din nou.

Părintele Nectarie, care − alături de Maica Domnului, pe care o consider mama mea din cer − a devenit tatăl meu din cer, este de atunci în permanenţă

prezent în sufletul şi în inima mea. S-a întâmplat să mă mai ocrotească în mod simţit.

Cu vreo doi ani în urmă, în timpul verii, pentru că petreceam foarte mult timp la internet vorbind cu tata, am cunoscut (tot pe internet) un băiat grec, pe nume Nikos Papadopoulos, care mi-a plăcut. Şi el m-a plăcut pe mine şi, după o vreme, a hotărât să vină cu maşina în România ca să mă cunoască şi, eventual, să merg apoi şi eu în Grecia. Totul părea să fie în regulă. Aveam chiar şi binecuvântarea tatei. Însă, pe internet multe se pot ascunde şi nu am avut de unde să ne dăm seama că băiatul era de fapt însurat. Aceasta aveam însă să o aflăm mai târziu.

Între timp, într-o zi anume, băiatul s-a urcat în maşină şi a pornit spre România. Eu am stat şi l-am aşteptat şi l-am tot aşteptat, însă, nu numai că nu a venit, dar nici nu a mai dat vreun semn de viaţă. Nu am ştiut ce să cred, dar mi-am văzut în continuare de viaţa mea. Într-o zi însă, intrând din nou pe internet, l-am găsit. Era acasă la el, dar părea foarte tulburat şi agitat. L-am întrebat insistent ce se petrecuse de fapt. La început, nu a vrut să îmi zică nimic, dar, până la urmă, mi-a spus că este căsătorit şi mi-a povestit tot ce i s-a întâmplat.

Din ceea ce mi-a spus el, în ziua hotărâtă s-a urcat în maşină ca să plece spre Iaşi să mă cunoască, fără a avea nicio mustrare de cuget pentru faptul că era căsătorit. A străbătut fără nici o problemă Grecia şi Bulgaria, dar, din momentul în care a intrat pe teritoriul României, a început să se simtă foarte tulburat. Cu cât înainta mai mult, cu atât se simţea mai rău. A reuşit să treacă de Bucureşti, dar, când a ajuns la Crasna, nu a mai putut înainta şi a făcut cale întoarsă.

Tulburarea care îl cuprinsese era atât de mare, încât abia dacă mai vedea şoseaua pe care mergea. A trecut

înapoi prin Bulgaria şi a ajuns în Salonic, de unde trebuia să meargă spre vest, pentru a ajunge în Corfu, unde locuia. Însă, fără să îşi dea seama ce face, în loc să meargă spre vest, a luat drumul care ducea spre Atena, adică spre sud. Pe drumul dintre Salonic şi Atena, nu a mai fost stăpân pe faptele sale. Avea senzaţia că altcineva îi ţine volanul şi că maşina merge încotro vrea ea. Atunci când a ajuns la Atena (drumul dintre Salonic şi Atena este de mai multe sute de kilometri), a oprit maşina şi s-a întrebat ce caută el acolo. Noapte fiind, a privit prin parbriz, ca să vadă unde anume se afla. Atunci, ochii săi au întâlnit ochii mari şi blânzi ai unui călugăr bătrân, îmbrăcat într-o rasă ponosită şi cu scufie pe cap, care l-a fixat pentru ceva vreme. În acele clipe, fără să-şi dea seama în ce fel, gândul i s-a luminat. Ştia de ce se afla în Atena: pentru ca să meargă în Eghina (insula Eghina se află în apropierea Atenei). A luat atunci un vapor şi s-a îndreptat în grabă spre insula unde se aflau moaştele Sfântului Nectarie. Cum a ajuns să se închine la ele, a simţit dintr-o dată că tulburarea îl părăseşte, după care s-a întors acasă liniştit.

Oamenii nu Îi pot niciodată mulţumi cu adevărat lui Dumnezeu pentru multele daruri şi pentru purtarea Sa de grijă faţă de noi. Însă, în neputinţa mea, eu m-am gândit să-i mulţumesc Sfântului Nectarie vorbind despre el şi altora, pentru ca şi semenii mei să se împărtăşească din darurile minunate pe care Dumnezeu le-a gătit celor care, în lumea aceasta vândută celui rău, se străduiesc să nu se departeze de El. Îl iubesc pe Sfântul Nectarie ca pe un tată, iar el îmi este mereu aproape, chiar şi în chip simţit.

Într-o zi, după ce am aflat că în Iaşi se zideşte o biserică cu hramul Sfântului Nectarie, am mers şi eu acolo la slujbă. În biserică slujea un singur preot. Însă, atunci când acesta a ieşit cu Sfintele Daruri, m-am ridicat dintr-o

dată pe vârfuri pentru ca să-l văd şi pe celălalt preot care slujea. Nu l-am văzut, desigur, pentru că nu exista un al doilea preot, dar, pentru câteva momente, am avut senzaţia puternică a prezenţei Sfântului Nectarie ca preot slujitor în acea biserică.

Într-o altă zi, mergeam pe o stradă din apropierea bisericii de care am amintit, dar fără să-mi dau seama că voi ajunge pe lângă ea. Cum mergeam gândindu-mă la ale mele, dintr-o dată am simţit coborând asupra mea o senzaţie puternică de pace şi de iubire. Nu ştiam de unde vine aceasta, dar am privit în jur şi am văzut că mă aflam chiar lângă biserică.

Să dea Dumnezeu ca acest Sfânt, care i-a iubit atât de mult pe oameni, încât s-a lăsat umilit şi călcat în picioare de ei numai ca să-i poată ajuta, să se milostivească şi asupra românilor şi să verse de-a pururea harul său şi peste noi.

(*Elena Cristescu*)

Cum l-am cunoscut pe Sfântul Nectarie

Mă numesc Boncea Ileana, am 72 de ani şi sunt din Bucureşti. Sunt fiică de preot, enoriaşă a sfintei Mănăstiri Radu Vodă din 1992. Credinţa în Dumnezeu mi-a fost insuflată de tatăl meu, de când eram copil. Deci, în orice împrejurare, locul şi ajutorul îl găsim doar în Biserică şi prin slujitorii ei, care la noi, la Mănăstirea Radu Vodă sunt cu totul deosebiţi. Sunt dăruitori, ostenitori şi foarte aproape de problemele fiecăruia, de la Prea Sfinţitul Varsanufie Prahoveanul până la ultimul monah. Dumnezeu este atât de bun, îndelung răbdător, ne mai ceartă, ne mai iartă, dar nu ne lasă niciodată.

O întâmplare petrecută în 19 august 2001 m-a convins de aceasta. Ce oameni aleşi mi-a scos Dumnezeu în cale, şi cum am scăpat de la moarte sigură, din situaţia în care mă aflam!

Eram pe stradă când mi s-a făcut deodată rău. Am vomat cheaguri de sânge şi aproape mi-am pierdut cunoştinţa. La cererea mea, un taximetrist m-a dus la Spitalul Sfântul Ioan din capitală. De gardă, la Urgenţă, era o doctoriţă pe numele ei dr. Ariadna Kuejdean, primul înger pe care mi l-a trimis Dumnezeu. M-a consultat repede şi, după pierderea mare de sânge pe care o avusesem, am ajuns la o anemie post-hemoragică severă (6), cardiopatie ischemică, tensiune arterială 5. Personal, această doctoriţă m-a condus imediat în secţia de cardiologie, unde am fost ţinută sub aparate cinci zile,

permanent, pentru a-mi restabili tensiunea şi anemia. În urma consultaţiei, diagnosticul era:

- ulcer gastric duodenal
- hemoragie digestivă, cu anemie post hemoragică 6
- infarct miocardic.

După redresare a urmat un consult amănunţit, însoţit de ecografii, şi doctorii au stabilit urgent intervenţie chirurgicală, sub rezerva biopsiei, care a durat optsprezece zile: ulcer gastric, crater ulceros de natură malignă.

Până la intervenţia chirurgicală au trecut nişte zile de groază. Am alergat la mănăstirea Radu Vodă, la Prea Sfinţitul Varsanufie, stareţul acestei mănăstiri, pe care îl cunosc din 1998, şi, având mare încredere în ajutorul şi dăruirea dânsului, i-am explicat situaţia şi i-am cerut binecuvântare.

La plecare, mi-a dăruit o seringă cu mir de la Sfântul Nectarie, să mă ung în fiecare dimineaţă. Am folosit mirul cu mare încredere în Dumnezeu şi în cel care mi l-a dăruit.

Când m-am prezentat la Spital pentru intervenţie, dintr-un ulcer malign, confirmat şi de medicii care mă consultaseră, chirurgul care urma să facă intervenţia, pe nume prof. dr. Radu Petrescu, mi-a zis: „Nu am ce tăia, rana s-a închis”. Minunea s-a produs datorită mirului primit de la candela Sfântului Nectarie.

La întoarcerea acasă, m-am dus iar la mănăstirea Radu Vodă, la racla Sfântului Nectarie, să-i mulţumesc, deşi atunci nu ştiam nimic despre viaţa Sfântului. La noi, la pangar, am văzut cele două cărţi (roşie şi albastră) cu viaţa şi minunile Sfântului Nectarie, sfântul secolului nostru. Le-am citit şi recitit, dându-le spre cunoaştere celor care au probleme de sănătate şi povestindu-le minunea prin care m-a vindecat Sfântul Nectarie. Abia citindu-i minunile, mi-am dat seama cât m-a ajutat Sfântul, şi i-am

sfătuit pe cei care le lecturau să înceapă cartea roşie cu capitolul 2, pagina 72 – minunile sfântului, apoi prima parte cu viaţa lui, şi după aceea cartea albastră, tot despre Sfântul Nectarie (este mai detaliată şi redă foarte frumos viaţa şi minunile Sfântului). Purtându-i o vie recunoştinţă, simt nevoia să-l fac şi eu cunoscut celor care au probleme şi nu-l cunosc (ca şi mine atunci).

Cumpărând ambele cărţi (care s-au epuizat) le ofer spre informare, împreună cu relatarea mea, celor cu situaţii similare şi nu numai.

Îi felicit pe cei doi autori ai cărţilor care s-au ocupat să-l facă cunoscut pe Sfântul Nectarie, dar mă întrebam de ce nu se scriu şi la noi astfel de mărturii? Chiar astăzi, 10 august 2003 am aflat că la Mănăstirea Radu Vodă se strâng mărturii despre minunile sfântului, şi m-am grăbit să dau mărturia mea.

Deşi au trecut doi ani, încă nu mi-am revenit din acest miracol petrecut cu mine, care sunt o păcătoasă, dar Bun este Domnul şi minunate sunt lucrurile Lui, prin sfinţii Săi aleşi şi slujitorii plini de har. Slăvit să fie în veci numele Lui.

(*Ileana Boncea – 10 august 2003, Bucureşti*)

3.
„AM FOST OPERATĂ DE SFÂNTUL NECTARIE…”[19]

- E o mare bucurie să vă pot asculta vorbind despre minunile făcute de Dumnezeu şi de sfinţii Săi în viaţa dumneavoastră. Când am auzit prima oară despre cum v-a ajutat Sfântul Nectarie, am rămas surprins, e o minune pur şi simplu impresionantă…

- Pe Sfântul Nectarie l-am simţit ocrotitor al familiei noastre.

- Din ce în ce mai multe familii mărturisesc la fel, şi îl aleg ca ocrotitor…

- În 2001, după zece ani de stat în Grecia, la muncă, am zis să mergem acasă. Noi am mers acasă pentru că tatăl meu era foarte bolnav. Era pe moarte. La întoarcerea înapoi, am fost avertizată că n-o să ajung în Grecia. Şi nu am crezut-o, am zis că nu, imposibil să fie aşa ceva. O femeie m-a avertizat: „Tu n-ajungi în Grecia!” N-a zis că „să dea Dumnezeu” sau aşa ceva, dar...

- Femeia aceea făcea farmece?

---

[19] Fragment din volumul *Sfântul Nectarie – Doctorul nevăzut*, volum de interviuri realizat de Danion Vasile despre ajutorul Sfântului Nectarie şi al altor sfinţi. Interviul din care este selectat acest fragment este luat doamnei Mariei Liliana Manolache, cu participarea soţului ei, domnul Mihai Manolache.

- Da, da, făcea lucruri din astea. Şi am zis că e o femeie nebună, că nu poate să mi se întâmple aşa ceva. Dar mergem la graniţă, într-adevăr: „Tu intri...”

- Ce graniţă?

- Grecia cu Bulgaria. În România n-am avut probleme, şi nici în Bulgaria n-am avut. Ei, la greci, ne-am dus la graniţă şi prima dată ni s-a spus: „Tu treci, tu nu treci!” Până să rezolve Mihai cu actele acolo, m-am dus până la toaletă. Dar la toaletă erau alte persoane care se ocupau cu altceva, cu droguri, cu altele, şi nu trebuia să văd ce-am văzut eu în momentul acela… Nu trebuia să văd. Am motivat că n-am văzut nimic, dar ăia au zis: „Eşti nevastă de poliţai!” „Trebuie să-i luăm viața!” Am zis: „Cum aşa?” Nu, nimic! Au pus mâna pe mine şi m-au băgat într-o maşină bleu, după aia în altă maşină albă, simplă... După aia în altă maşină, tot din asta micuţă, după aia am ajuns într-un camion mare, în care erau 46 de persoane – 6 femei şi 40 de bărbaţi, care erau străini. Persoane care treceau graniţa în Grecia ilegal. Dar cel care m-a prins era grec. M-au dus prin munţii ăia, să mă omoare. M-au chinuit o săptămână.

- Eraţi într-un camion cu alţi 46 de oameni?

- Când am ajuns în camionul ăla, era noapte, camionul avea prelată deasupra, şi eu când am văzut că mă urcă acolo, am zis că gata, s-a terminat cu mine... Şi era noapte, am ajuns noaptea în camionul acela şi nu i-am văzut la faţă, că sunt aşa de negri... Dimineaţa, când i-am văzut pe toţi... arabi, pakistanezi, ce erau... Mihai a rămas la graniţă, de-acum grănicerii i-au spus: „Hai, treci, pleacă!”

- Cine v-a zis să treceţi graniţa?

(Mihai) - Cei de la graniţă.

- Grănicerii erau în legătură cu cei care au prins-o pe soţia ta?

- Cine ştie?

(Mihai) - Noi nu putem să ştim asta. Dar imaginația acelor oameni… A fost ceva demonic, că nu puteau aşa, deodată, s-o ia drept nevastă de poliţist: „Vrei să ne trădezi pe noi şi trebuie să te luăm!” Şi, într-adevăr, a început calvarul.

- Dimineaţă am văzut acolo toate persoanele astea atât de negre şi mi-am zis: „Doamne, cu ce oameni m-ai adus aici! Doamne, să nu mă laşi să mă distrugă oamenii ăştia!” O săptămână am stat prin munţi, am mers...

- Dar există alte drumuri de intrare în Grecia, în afara celor cunoscute?

- Prin munţi, prin munţi, nu pe şosele. Noaptea mergeau şi ziua dormeau toţi. Eu toată ziua făceam rugăciune.

(Mihai) - Maşina a mers numai până într-un anumit punct. Pe urmă au mers pe jos.

- M-au dus cu maşina ca să ajungă acolo, la camionul ăla. Ei, de-acolo, a doua zi, când i-am văzut atât de negri, am zis că gata, de-acum mi s-au încheiat toate drumurile, până aici a fost viaţa mea – așa simţeam! De-acum, ce spun ăştia? „Trebuie să te omorâm!” Eu spuneam: „Nu aveți nevoie de mine, n-am văzut nimica!” – în greacă spuneam.

- Dar ei ştiau că aţi văzut ce nu trebuia…

- Bineînţeles că ştiau! „N-am văzut nimica! N-am văzut nimica! Eu am cinci copii acasă! Daţi telefon soţului meu, că el e la graniţă şi mă aşteaptă!” Nimica n-au vrut să audă, nimic, nimic! Apoi am ajuns într-un ascunziş militar vechi, de pe timpul războiului. M-au chinuit în ziua aia în tot felul. Au început cu o lucrare din asta, demonică. Au făcut un cerc, s-au descălţat toţi, ca musulmanii, şi-au tăiat

unghiile, au urinat acolo, într-o găleată. După aceea, urlau, voiau să îmi dea nume mie, şi mi-au dat un nume, ceva de musulman, nu-l mai reţin. Femeile lor făceau vrăji cu nişte lumânări negre şi cu nişte broaşte uscate. Aveau 40 de cordele, jumătate erau roşii, jumătate negre, cu capete aşa, cum e semnul de la curent, pentru pericol de moarte, cu un craniu şi cu două oase. Şi spuneau acolo să-mi dea mie nume. Au scobit pâine, miezul de la pâine, şi, pe coaja aceea de la pâine, au făcut iar craniul acela, şi aia voiau să mi-o dea mie, să mă spurce. Şi mi-a dat, dar eu, când am strigat la Domnul, am zis: „Doamne, Tu m-ai botezat cu numele Maria Liliana, să nu laşi, Doamne, să mă spurce oamenii ăştia!" Strigam cât puteam!

- Cu voce sau în gând?

- Şi cu voce, şi-n gândul meu, şi româneşte, şi pe greceşte am zis. În timpul acela, a apărut aşa, din coaja aceea, o bucată de anafură, pe care scria Iisus Hristos NIKA, am văzut-o cu ochii mei. Şi urina aceea nu mai era urină, era agheasmă şi cu mirosul de busuioc atât de puternic, încât strigau: „Miroase a busuioc! Miroase a busuioc!" Mi-au dat să beau, m-au spurcat cu aia, cu forţa. Şi-n momentul când mi-au dat să beau, a început să miroasă a busuioc, şi s-a făcut agheasmă pe gura mea! Agheasmă, agheasmă! Nu mai era urină, nimic, nici unghii, nimic! Agheasmă curată! Asta e prima minune pe care a făcut-o Domnul cu mine!

(Mihai) - Şi pâinea aia, pe care făcuseră capul de mort, în momentul în care i-au dat să mănânce, a apărut scris Iisus Hristos NIKA!

- Mi-a dat mie putere Domnul! Mi-a dat încredere că nu sunt singură. Şi-am zis: „Doamne, nu sunt nici mărturisită, nu sunt nici împărtăşită, ce fac eu acum, Doamne? Unde mă duc eu acum? Dacă mă omoară

oamenii ăştia, Doamne, eu mor pentru Tine! Pentru Tine mor, Iisuse Hristoase!" Şi mi-a dat o forţă în mine şi o încredere că ceva o să iasă de acolo. Ei, de-acolo, au început! Nu le-a ieşit varianta asta. Unul a venit cu o cârpă şi cu un spray mare. A turnat în cârpa aceea ceva, să-mi dea mie la nas. Nu ştiu ce au vrut, ori să mă omoare direct, ori să mă adoarmă şi să mă omoare mai uşor, nu ştiu ce să zic.

- Dar atunci eraţi legată sau liberă?

- Atunci am fost liberă, după aia m-au legat. Vine grecul, zice: „Hai mai bine s-o ducem în şosea şi să trec cu un jeep peste ea! Şi n-o să se mai ştie nimic de ea!" Zis şi făcut! Mi-au luat papucii din picioare, mi-au luat geanta cu care am mers la toaletă, pentru mine, ca femeie… Mi-au luat tot. Ei, de-acum, am zis: „Doamne, numai Tu eşti şansa mea, numai Tu eşti!" Şi am început cu: „Miluieşte-mă, Dumnezeule!" „Doamne, auzi rugăciunea mea!" – toate rugăciunile pe care le ştiam eu, şi cu „Doamne, Iisuse Hristoase, să nu mă laşi, Doamne! Să nu mor pentru oamenii ăştia! Pentru Tine să mor! Dacă merită copiii ăştia ai mei şi sunt vrednică să le fiu mamă, şi dacă merit să fiu nevastă la omul ăsta al meu, să mă aduci la dânşii! Să mă aduci întreagă la dânşii! Dacă nu, pentru Tine să mor, Doamne Iisuse Hristoase!" Ei, vine grecul să mă scoată pe mine în stradă şi să treacă cu jeepul peste mine. Zice: „Eu mă urc în jeep şi voi, din spate" – mă duceau ca pe Domnul Iisus, bătută, chinuită, bătută cu bocancii de armată în cap.

- Cam câţi erau cei care vă băteau?

- Cred că erau trei greci şi ceilalţi erau străini. Eu eram sub controlul lor, aşa. Şi vine grecul acesta, capul lor, care a vrut să mă omoare, şi zice: „Trecem cu jeepul peste dânsa!" Mă duc, toţi, legată; au început să mă lege

cu bandă la picioare, la mâini, bandă la gură; aşa cum eram, cu blugii ăia şi cu o bluză mai largă la gât. Ei, când mi-au dat părul în faţă, să mă lege la gură, mi-au dat nişte pastile şi nişte prafuri dulci. Cred că erau şi droguri în acelea, cine ştie? Cineva nevăzut îmi tot spunea să le scuip, să le scuip, auzeam în capul meu: „Aruncă-le jos!" Le scuipam în bluza aceea largă a mea şi ei nu vedeau nimica. Şi mi-au dat nişte pastile mari de cianură, nişte pastile mari pe care le punem în apă şi sfârâie, ard. Ei, şi saliva sfârâia. Aceeaşi voce îmi spunea: „Scuipă-le! Scuipă-le!" Ei, cine-mi spunea mie: „Scuipă-le!"? A cui putere era aceea? Şi, la urmă, când să-mi lege banda aceea la gură, Cineva îmi pune o mână caldă aici, şi mi-a cuprins şi nasul şi gura, şi a trecut banda peste mâna aceea. Dacă nu era mâna aceea să-mi ţină gura mai liberă, nu puteam respira, muream! (…)

Ei, când ţipam eu, răsunau munţii aceia. De unde aveam eu puterea aceea să strig: „Doamne, nu mă lăsa, Doamne, nu mă lăsa!" - de se fereau şi ei, și nu ştiau cum să mă apuce? Dar au continuat. Mă băteau, mă băteau cu bocancii, curgea sânge peste tot, pe urechi, pe gură...

- *Atunci eraţi conştientă?*

- Conştientă eram! La un moment dat, când să ajungem în stradă, că mă duceau femeile din spate, spuneau ce spuneau ele, în arabă sau ce limbă era...

Dar femeile erau de acord cu ce vă făceau bărbaţii aceia? Nu încercau să vă ia apărarea? Nu spuneau nimic?

- Nu, nimic, nimic! Cred că unul dintre ei era doctor, că a zis ceva, a scăpat câteva cuvinte în greceşte, a zis: „Măi, e păcat de femeia asta, că femeia asta nu v-a făcut nimic!" „Nu, au zis, nu, e nevastă de poliţai, şi dacă asta

ne trădează, trebuie să moară! Altfel, pe toţi ne bagă în puşcărie!”

(Mihai) - Cum a făcut diavolul! Până unde s-a ajuns cu toate treburile astea, ca diavolul să-şi facă lucrarea lui, ca ea să fie distrusă! Pentru ce? Pe toţi musulmanii aceia i-a unit, pe toţi, ca să lupte împotriva unui creştin! De ce? Pentru că ea era aproape de Domnul!

- Aşa... şi ajung în stradă. Ăla se urcă în maşină. Când să treacă peste mine, vine o maşină dintr-o parte. De pe stradă se vedea. Când ăsta a claxonat de sus, ca să mă împingă în stradă, ca să simuleze accidentul, în dreptul meu a venit altă maşină. Asta s-a întâmplat de trei ori la rând. A mers iar, a întors maşina, iar s-a dus sus. De trei ori a încercat varianta asta, dar n-a reuşit. Apoi m-a tras înapoi în boscheţii ăia, cum eram, plină de sânge, şi m-a dus pe un drum de ţară, pe munte.

- Aţi mai fost, după aceea, prin locurile cu pricina?

- Când am făcut reconstituirea, cu poliţia!

- Ei, şi m-au dus pe drumul ăla. Pe drumul ăla, atâta m-au lovit şi m-au trântit jos, cu picioarele, îmi dădeau în cap, mă loveau, mă loveau... De la un timp, de la loviturile alea, de cât mă buşeau ei cu picioarele, cu bocancii ăia de armată, apare un înveliș de protecție ca un cazan în jurul capului meu – un cazan, pur şi simplu, un cazan!

(Mihai) - Ca o bucată de tablă!

- Îl vedeaţi sau doar îl simţeaţi?

- Îl simţeam. Şi când ei loveau cu picioarele, băteau în cazanul ăla. Şi cred că simţeau şi ei asta. Ziceau: „Băi, asta are sfânt! Are sfânt, nu vrea să moară!” Mă înjurau, mă înjurau în toate felurile, mă făceau în toate felurile...

- Aşa spuneau, că aveţi sfânt?

- Da! Că am sfânt care nu vrea să mor.

Adică aveţi sfânt care vă ocroteşte?

- Da, am sfânt care mă ocroteşte şi nu vrea să mor.

- Şi nu s-au speriat?

- Într-un fel, s-au speriat...

(Mihai) - Dar lucrau demonii! Şi erau fanatici. Dar fanatismul unde loveşte? Unde? Aici! În creştinism. Când apare fanatismul, atunci îl îmbolnăveşte pe om, gata! Îl orbeşte demonul!

- Ei, am început să simt cazanul ăsta, au văzut că nu reuşesc să mă omoare aşa. Zice: „Măi, scoatem pistolul şi o terminăm!” Scoate pistolul, trage cu pistolul. Avea patru gloanţe – că le-am simţit cum le-a respins, cum au ricoşat gloanţele din cazanul ăla. De trei ori a tras, apoi şi a patra oară şi zice: „Nu mai avem gloanţe!” Şi zice: „Băi, asta are şapte vieţi, e ca mâţa! Ca nu ştiu ce!” Îmi spuneau tot felul de vorbe, de înjurături. Îmi spuneau, şi eu ziceam: „Doamne, să nu mă laşi! Doamne, Iisuse Hristoase, să nu mă laşi! Dacă mor, pentru Tine, Doamne, să mor!” Eu eram în chinurile acelea, şi eu acum retrăiesc momentele acelea, nu pot să plece din mine aşa...

- Da, amintirile de acest gen se şterg greu din suflet...

- S-au speriat ăştia, au zis: „Nu putem... ce să facem, cum s-o omorâm? Trebuie s-o omorâm, trebuie să moară!” La un moment dat, apare Maica Domnului. O maică, maică, venită din cer, şi cu un baston de foc. A făcut o lumină de au căzut toţi jos de la lumina aceea, şi s-au speriat, au zis: „Maică pe aici, prin munţii ăştia, nu există!” Era Maica Domnului şi cu Domnul Iisus Hristos micuţ, de mânuţă, aşa, îmbrăcat în alb. Şi musulmanii, dar şi grecii care erau acolo, au zis că nu există maică pe acolo. Au zis: „Asta e putere de la Dumnezeu, o ocroteşte pe femeia asta!”

- Ei au văzut focul, tot?

- Au văzut tot şi n-au putut rezista la lumina aia. Eu am rămas în picioare, ei au căzut toţi şi toţi urlau, au zis: „Doamne, are sfânt! Hai să terminăm!” „Hai s-o lăsăm!”, ziceau unii dintre dânşii. Când a coborât Maica Domnului cu bastonul cu foc, ca un fulger, numai eu am rămas în picioare, ceilalţi toţi erau culcaţi la pământ, aveam o putere enormă, puterea aceea nu cred s-o mai simt vreodată în viaţa mea, puterea pe care mi-a dat-o Maica Domnului, şi o mângâiere, şi ceva aşa, pe faţa mea, ca o mângâiere, şi să am curaj, că o să fie bine.

- Dar n-aţi văzut cine vă mângâie, doar aţi simţit?

- Am simţit mâna! Mâna caldă a Maicii Domnului, care mă ţinea şi la gură. În momentul acela, ei s-au speriat, s-au ridicat şi au plecat. Am văzut şi eu pe Maica Domnului cu Hristos micuţ, frumos, aşa. La un moment dat, ei au zis: „Măi, mai încercăm ultima şansă. Dacă nu ne iese nici de data asta… O aruncăm!” – că era şi o prăpastie acolo. Ei, şi au început iar să mă lovească. Eu, protecția la cap, tot o aveam. Mă loveau degeaba. Probabil că l-a enervat pe acela câte lovituri a dat şi cum eram legată şi nu puteam să fac o mişcare, nimic nu puteam să fac, nicio mişcare.

La un moment dat, din loviturile acelea, două porţi mari, metalice, aşa, se deschid, şi iese un cal alb, nechezând, şi cu un militar deasupra, pe calul ăla. Şi tot aşa, cu un baston de foc, i-a pus pe toţi jos, cu foc, şi a trecut Sfântul Gheorghe cu calul acela peste dânşii. Au început a ţipa, a urla, şi au zis: „Nu putem s-o omorâm, hai s-o lăsăm, că nu ştim cu cine avem de-a face!”, spuneau ei pe greceşte. Mie mi s-a părut că au stat foarte mult jos, dar poate au stat doar un minut jos; s-au ridicat de acolo şi atunci, în momentul respectiv, gata! M-au aruncat în prăpastia aia.

În timpul ăla, un jeep de poliţie făcea un tur prin munţi, l-am văzut şi eu, l-au văzut şi ei, şi s-au speriat. Şi, în momentul acela, m-au aruncat în prăpastie, o prăpastie de 15 metri, că am mers apoi cu poliţia acolo, pe unde am fost eu aruncată, şi au zis: „Măi, fată, numai un sfânt te-a putut ajuta, ai avut un sfânt care te-a ocrotit pe tine, că, cine cade în prăpastia aia, nu mai iese de acolo viu!"

Şi m-au aruncat în prăpastia aia, acolo, legată la mâini şi la picioare, cu cordelele acelea la gât, acelea roşii şi negre, cu cranii pe ele, mi le-au legat pe toate… Când am ajuns legată, jos – eu nu mai ajungeam jos, nu mai ajungeam! Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă cu mine, dacă urc sau cobor… Am zis: „Doamne, unde mă urc? În cer? Sau cobor?" Am ajuns ca o pană jos, era apă, stânci foarte mari. Am ajuns în apă cu mâinile legate la spate. În momentul acela am putut să-mi dezleg banda aceea de la mâini, să-mi fac cruce şi să-I mulţumesc lui Dumnezeu.

N-am păţit nimic la cap. Am zis: „Doamne, ajută-mă să-mi amintesc ceva acum!" Că acolo unde am căzut erau stânci, era apă, peste tot. Dacă aş fi căzut puţin mai încolo, mă înecam, mă lua apa cumva înspre Bulgaria. Şi de acolo, mi-am adus aminte de telefonul lui Mihai, de mobilul lui, am început să plâng, să mulţumesc că m-a ajutat atât de mult Domnul. Am zis: „Doamne, până aici m-ai ajutat!" Ei, de frică, după aceea, mă căutau ca să vadă dacă m-am dus în apă, dacă m-am înecat. M-au căutat, că s-au speriat şi de maşina ceea de poliţie, când m-au aruncat ei acolo. Se uitau cu lanterne, noaptea, ca să vadă dacă m-a luat apa. Au venit până aproape lângă mine, că era o tufă mare, în apă, şi eu eram în apă, mă ţineam de tufa aia, şi nu m-au văzut. Şi au zis: „A luat-o apa, s-a înecat!" - au zis pe greceşte.

După aceea, am ieşit de acolo, m-am dezlegat la gât, dar de cordelele acelea n-am putut să mă dezleg. Atunci au ieşit diavolii din ele. 40 de diavoli, câte cordele am avut la gât – eu n-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva –, i-am văzut cum arătau, şi mi i-au arătat pe toţi ăştia care ne făceau nouă vrăji în România, inclusiv pe persoana care a zis că nu ajung în Grecia. Mi-i arătau dracii şi mă trimeteau înspre Bulgaria, să mă înec. Dar eu îi spuneam diavolului: „Eu am zis că mă duc cu Hristos, că El e înaintea căii mele! Iar acolo să se ducă cei care fac treburile astea cu voi!” Şi, până n-am făcut cruce la gât, nu am putut să scap de diavolii ăştia. Voiam să dorm, era zăpadă, am îngheţat, mâinile mele erau degerate, picioarele erau îngheţate. Tălpile mele erau umflate cât o palmă, îngheţate… Cum era zăpadă pe munţi, a scăzut temperatura corpului. Eram îngheţată, hainele erau ude, erau sticlă pe mine! Şi voiam să mă culc un pic, voiam să adorm, după o săptămână de chin, bătută, schingiuită, nemâncată, fără apă! Fără apă! Cu hrană cerească am trăit în zilele acelea!

- Câte zile aţi rezistat aşa?

- O săptămână! O săptămână, nici apă, nimic, nimic!

- Vă era foame sau sete?

- Nimic! Simţeam că sunt sătulă cu hrană de la cineva, de undeva. Şi, când mă culcam jos, să adorm un pic, cineva ţipa la mine să nu dorm, că mor! Să nu dorm, că mor! Şi toată noaptea am mers, am mers prin munţi. Ei, când am ieşit din groapa aia, de acolo, din prăpastia aia, a ieşit o femeie îmbrăcată în alb – eu am zis că e bunica mea după tată. Nu ştiu, poate era altcineva. Şi tot îmi spunea: „Hai, Liliană, draga bunichii, hai, hai”, de m-a urcat pe munţi, spre Grecia.

- O vedeaţi cum vă arată drumul?

- Da, o vedeam, aşa cum vedeam că diavolii mă trimiteau înspre Bulgaria. Dar eram puternică, ardea sufletul meu pentru Hristos, şi trebuia să-L urmez pe Hristos şi nu pe altcineva! Şi, când am dezlegat eu toate acele cordele de la gât, cu semnul crucii, atunci a cântat cocoşul. Unde a cântat cocoşul dimineaţă, la ora trei, pe munţi? Unde? N-am văzut! Ei, a cântat cocoşul şi a dispărut diavolul. Am terminat cu acelea, le-am îngropat, le-am pus eu acolo, undeva, ca să le găsesc dacă mă întorc. Buletinul, ce-am mai putut să iau din geantă – că mi-au luat geanta –, buletinul l-am pus sub o piatră, toate cordelele alea le-am pus sub o piatră, hainele, care erau ude şi erau grele, nu puteam să le mai duc, de-acum, le-am pus acolo, că mi-am zis că, dacă mor, o să găsească cineva un semn de la mine, că pe mine m-au omorât oamenii ăştia aici.

Ce gândeam eu atunci, că nu mai aveai timp de alte gânduri, decât de Hristos şi de Maica Domnului şi altceva, nimic. Lupii au venit până lângă mine; şacalii ăia care sunt pe munţi, până lângă mine au venit. Nimeni nu m-a atins cu nimic. A fost puterea lui Dumnezeu că nu m-au atins. Am ajuns pe vârful muntelui. Când am ajuns, mă aştepta un grup de câini, vreo 13-14 câini erau, mari, care puteau să mă mănânce, de la mirosul ăla de sânge, cum era închegat pe mine. Ei, dar câinii aceia au început să-mi lingă cu limbuţa lor picioarele, să mă încălzească, să mă strângă între dânşii, să mă urce sus, la stăpânul lor, şi plângeau, plângeau de mila mea. Eu, care aveam frică de câini, că am fost muşcată de copil, atunci n-am avut nicio frică. M-au dus la ciobani, sus. Dar până acolo era un grup de vaci. Eu simţeam că de la pastilele pe care mi le-au dat, mi-a rămas ceva aici, în gât, mă ardea ceva de la ele. Am mers, am făcut cruce la vacile celea, şi am muls puţin

lapte, ca să beau şi să plece ce aveam în gât. De acolo, am mers mai sus. Când ajung sus, dau peste ciobani. M-au dus câinii până la ciobani. Când ajunsesem la vaci, câinii mă împingeau şi ei la vaci, să mă duc să mulg vacile celea.

Am urcat eu sus, tot cu „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătoasa"… Dacă n-aveam asta, nu venea salvarea mea, cred. Urcăm la ciobanii aceia. Erau doi într-o parte şi unul într-o parte. Eu l-am întâlnit pe ăla, unul. Şi zice pe greceşte: „Doamne, de unde-ai mai apărut şi tu pe aici? Tu eşti nebună!" I-am zis: „Nu, domnul meu drag, nu-s nebună, sunt îndurerată…" Şi am încercat să-i explic. I-am dat numărul lui Mihai, să-i dea un telefon, sau să cheme poliţia. Ei au discutat între dânşii, mi-au dat papucii lor calzi în picioare, mi-au dat şosetele lor calde în picioare, mi-au dat cozonac, ou roşu – eu, în anul acela, n-am mâncat ou roşu şi cozonac de-al nostru –, şi au preferat să cheme poliţia.

Când a venit poliţia şi a văzut ce picioare aveam, umflate şi cu spini într-însele… Când m-au dus la spital, nu mai ştiau doctorii şi cu asistentele cum să-mi scoată spinii ăia din picioare. A venit poliţia, erau trei băieţi tineri. Când m-au văzut, au început a plânge şi aceia, şi-au zis: „Doamne, ce s-a întâmplat cu tine? Cine te-a bătut în halul ăsta, aşa?" Eram toată închegată în sânge, tot, părul, capul… Ca o femeie nebună, ce mai la deal, la vale. M-au luat la poliţie şi i-au dat telefon lui Mihai, l-au chemat. Când a venit, i-au zis: „Ce-ai făcut din femeia asta? De ce-i aşa?" L-au luat pe el la întrebări. El a zis: „Dom'le, eu la graniţă am rămas, am venit ca să trecem în Grecia şi, poftim, la voi s-au întâmplat toate astea!" În timpul acela, eu lucram la un medic care a studiat în România. Acesta ne dă telefon chiar atunci, fără să ştie nimica, dar a simţit!

(Mihai) - Cum l-a trimis Dumnezeu exact atunci, doctor fiind, când pe ea au dus-o s-o controleze, să vadă dacă n-a fost violată, dacă nu s-au făcut alte chestii cu ea. Şi-n momentul ăla, Dumnezeu l-a făcut pe doctorul acela să dea telefon: „Liliana, unde eşti? Ce faci? Ce se întâmplă cu tine?” Şi-i spune doctorul: „Te duci imediat la Serres, să-i faci actinografie”, asta, asta, asta, aşa, în toate chestiunile medicale pe care trebuie să le facă, şi ne-am dat seama atunci cum a lucrat Dumnezeu. Noi nu vorbisem de atâta timp la telefon. În momentul când ea era pe masă, la control, îi spune doctorului ăluia: „O trimiţi imediat la Serres, nu la Siderokastro, – unde era, într-un orăşel mic – să-i facă toate analizele medicale, tot”. Imediat, psihologi, şi toţi doctorii, la ea, să vadă ce s-a întâmplat cu ea, dacă nu-i nebună.

- Cât am stat la spital, erau câte doi poliţai care mă păzeau, noapte și zi. Cât am stat în spital eu, o lună de zile, a venit televiziunea. N-am dat nici un interviu, am zis: „Dacă eu Îl am pe Hristos, îmi mai trebuie mie televiziunea voastră?” Nu-mi trebuia nimica. Eram toată bătută, m-au fotografiat cum eram, bătută, schingiuită, cum eram, în situaţia aceea – există documente, dacă le mai scoate cineva la iveală... Până şi cel mai rău poliţai de acolo, care ne ura pe noi, românii, la urmă a venit cu icoana Maicii Domnului, s-a pus în genunchi în faţa mea şi şi-a cerut iertare. Ăla era cel mai fără suflet om! Credea că noi suntem veniţi aici pentru alte treburi.

(Mihai) - Dar, ce s-a întâmplat aici: noaptea, la spital, vorbea prin somn...

- Spuneam toată întâmplarea mea, tot ce s-a întâmplat. Şi ei m-au înregistrat. Ei în fiecare zi îmi luau interviu mie, în fiecare zi, o lună de zile. Au zis: „Poate e nebună… E imposibil să se întâmple aşa ceva!” Dar

doctorul la care lucram eu a avut cunoştinţe în parlament, socrul lui era în parlament la greci. Socrul lui era în parlament, soţia lui era mare avocat, toate rudele lui, neamurile lui, erau toţi oameni mari. I-au băgat în priză pe ăştia de la graniţă, pe toţi. „Cine sunteţi voi? Cine sunteţi? Că ne pierdem pâinea!”, ne ziceau. Până la urmă, s-a dovedit adevărul, l-au depistat cine era. L-au prins! După aceea, trebuia să-l băgăm în puşcărie, fiindcă aveam acte în regulă! Dar după aia, mi-a zis părintele să-l las la judecata lui Dumnezeu, că Judecătorul meu este Hristos, şi să nu-i fac nimic, să-l las pe mâna Domnului. Am zis că nu vreau să-i plătesc cu aceeaşi monedă cu care mi-a plătit el. Vreau să-l las la mâna Domnului. Ce-o vrea Domnul, aceea să facă cu dânsul.

- Am stat o lună de zile în spital, am plecat în România, să-mi fac din nou acte, că mi-au luat actele, nu mai aveam nimica, în schimb, eu am fost la Sihăstria, am fost, n-am stat aşa, am zis să văd şi eu care-i treaba. Dar mi-am pierdut vederea, mi-am pierdut auzul.

- Când s-a întâmplat?

- Imediat după ieşirea din spital.

(Mihai) - Erau efectele loviturilor. Fiindcă, la un moment dat, a intervenit Domnul, cu cazanul acela, cu protecţia Sa, dar până atunci, loviturile au fost!

- Mă durea tare în vârful capului, am mers la medic şi medicul a spus că o să-mi pierd auzul şi la urechea cealaltă. Mi-am pierdut auzul şi dincolo, vederea mi-am pierdut-o.

- Nu mai vedeaţi deloc, deloc?

- Am fost la Bucureşti, şi când m-am dus să completez documentele pentru Grecia, cine caută în documentele acelea vede dacă vedeam sau dacă nu vedeam. Că oamenii ăia s-au speriat. Ziceau: „Femeie,

cine te-a nenorocit aşa? Ce scrii aici?” Nu mai vedeam deloc...

Nu mai vedeaţi nici să mergeţi pe stradă?

- Zăream foarte puţin, aşa. Şi copiii îmi citeau o carte despre Sfântul Nectarie şi eu plângeam… Şi am zis: „Dacă îmi este de folos, să ajung şi eu la tine, Sfinte Nectarie!” Şi aşa am ajuns în Eghina, la Sfântul Nectarie, şi m-am rugat lui din toate puterile. M-am dus acolo, la mormântul lui, şi mi s-au lipit mâinile de marmură. Trăgea lumea de mâinile mele, dar nu se dezlipeau. Simţeam că sfântul vrea ceva de la mine şi nu ştiam cum să interpretez asta, cum să procedez.

(Mihai) - Eu, care sunt om puternic, am tras de degetele ei, şi nu puteam să le dezlipesc. Şi pe urmă ea s-a pus cu capul pe mormânt.

- Da, simţeam aici ceva foarte... Ei, şi s-a lipit urechea, cum stăteam în genunchi lângă mormântul sfântului, acolo, mi s-a lipit capul de mormântul lui. În momentul respectiv, nu mai puteam să mai port capul nici într-o parte, nici în alta, şi Sfântul Nectarie a început să tragă ceva din cap de la mine. Trăgea, tăia! Forfecuţă, pensă, auzeam în cap la mine. Pensă, cum opera. Sfântul a operat în cap la mine. Operaţie fără bani, că doctorii ăştia, în ziua de azi, dacă te duci, trebuie să-ţi ia şi viaţa ca să poţi să plăteşti. Sfântul a lucrat fără bani. După aceea, am simţit o căldură, o energie puternică la ochi, după aceea la urechi, a terminat operaţia – nu ştiu, poate am stat o fracţiune de secundă acolo, Mihai poate să ştie mai bine cât am stat eu acolo.

(Mihai) - A stat câteva minute, două-trei minute. Totul se petrecea cu o repeziciune extraordinară.

- M-am ridicat, plângeam, plângeam de mulţumire, că am ajuns la sfânt, acolo. Că atât am trăit eu şi mi-am

dorit atât de mult, încât simţeam că am ajuns în cer, că am ajuns în Eghina. Ei, şi după aia am simţit o mângâiere şi a început să dea drumul la auz. Simţeam ceva, simţeam că e mai bine! Apoi am mers şi m-am spovedit.

Până atunci nu auzeaţi deloc, nici cu o ureche, nici cu cealaltă?

- Nu... foarte puţin, foarte vag, cu cealaltă. Dar eu nu-i mai supăram pe dânşii – pe Mihai, pe copii. Nu le mai spuneam că nu mai aud. Ştiau, dar nu voiam să ştie chiar tot ce se întâmplă cu mine, ca să nu-i mai supăr şi pe ei. După aia, când am ajuns acasă, i-am dat telefon la serviciu lui Mihai: „Mihai, aud mai bine!"

(Mihai) - Pe urmă, încet-încet, şi-a revenit şi vederea. Durerile de la cap au dispărut din momentul ăla. Noi, ca oameni, aveam încă nesiguranţă: dar dacă o să apară iarăşi durerile, dacă...

- Nu, nu! Mi le-a luat şi m-a întărit Dumnezeu şi am crezut că n-o să se mai întoarcă durerea aia.

- Aţi început atunci să auziţi şi vederea v-a revenit treptat…

- Cred că într-o săptămână de zile vedeam bine.

- Ca mai înainte, nu era nicio diferenţă?

- Ca înainte. Numai că acum, după aproape zece ani, nu mai văd la fel de bine, îmi pun ochelari când citesc.

(Mihai) - Acum e şi o chestiune de bătrâneţe.

- Acum, dar atunci s-au vindecat toate, slavă Domnului. După ce am simţit că m-a operat Sfântul Nectarie, am mers atunci la părintele Panaghiotis, bătrânul, că sfântul mi-a dat de înţeles să merg să mă spovedesc. Aşa am simţit eu acolo. Am mers şi m-am mărturisit la bătrânul Panaghiotis de la Eghina. Şi mi-a spus: „Ştiţi cât vă iubeşte sfântul pe voi, românii?" Am zis că ştiu, ştiu că mă iubeşte, că mari minuni a făcut cu mine.

A zis: „Foarte mult vă iubeşte pe voi!" După ce m-am mărturisit, mi-a zis: „Sfântul o să lucreze cu tine!" Dar sfântul a şi lucrat cu mine. Şi părintele mi-a spus şi despre mama nişte lucruri pe care nu avea de unde să le cunoască, de unde să le ştie…

Părintele Panaghiotis avea şi el dar de la Dumnezeu, harisme duhovniceşti!

- Da, da. Mai avem un părinte, care a fost duhovnicul nostru, un părinte foarte bun, văzător cu duhul - părintele Irimescu de la Rădăşeni, de lângă Fălticeni. Am văzut o dată, la Sfânta Liturghie pe care o săvârşea, ceva... La Sfânta Evanghelie şi la ieşirea cu Cinstitele Daruri, curgeau de sus, până pe capul lui, şi în potir, stele, întruna. Şi i-am spus: „Părinte, am văzut ceva!" Şi m-a prins de mână: „Să nu mai spui la nimeni, că n-ai văzut nimic!" Şi părintele Irimescu, când am fost în 2001 acasă, am mers la dânsul înainte de a pleca în Grecia… El a văzut că ceva se întâmplă, dar vedea şi salvarea mea. Şi mi-a dat o carte de rugăciune, în care scria: *Rugăciune înainte de moarte*. Când mi-a pus cartea aceea în mână, am început să tremur.

- Înainte să aveţi ispita cu venitul în Grecia? Chiar atunci, înainte?

- Da, da. El vedea ceva, dar vedea şi scăparea! Nu ştia cum să interpreteze bine: să mă oprească să mă întorc în Grecia sau să mă lase. Atunci, Mihai trebuia să vină la muncă, orice ar fi! Dar părintele vedea şi scăparea. Când mi-a pus cartea în mână, am început să tremur, am zis că ceva vede. După ce am trecut prin acea grea încercare, i-am spus: „Părinte, de ce nu mi-aţi spus să mă opresc?" A răspuns: „Fiindcă eu vedeam că tu treci!"

(Mihai) - Mi-a spus aşa şi mie, la telefon. Pe urmă, a venit şi a stat la noi, în Grecia. Şi aşa i-a spus: „Liliana, eu vedeam că o să treci cu bine!"

- Că a văzut şi altele atunci, a văzut…

- Slavă Domnului că mai sunt astfel de duhovnici…

(Mihai) – Când am fost prima dată la părintele Panaghiotis, ne-am dat seama că părintele e deosebit... Iaca, de asta trebuie să ne rugăm pentru duhovnici atunci când ne ducem la ei. Cu câtă credinţă te duci către un duhovnic, atât îți dă Domnul prin gura lui – fără ca el să conştientizeze în momentul ăla, sau ştiu eu... că trebuie să primeşti cuvinte bune. E un lucru foarte bun.

- Şi îmi spune părintele: „Tu să nu răsplăteşti după cum ți-au făcut ei ție!”

Să nu răsplătiţi răul cu rău...

- Nici la omul acela, nici la femeia de la care mi s-a tras, care mi-a făcut vrăjile. Asta a simţit-o şi mi-a spus-o. A zis: „Tu să le plăteşti cu bine!” Şi apoi a spus rugăciuni către Sfântul Nectarie. De atunci mi s-a ivit de multe ori în vis Sfântul Nectarie.

Înainte vă apăruse vreodată?

Înainte, nu. Dar înainte nici nu am avut nevoie, cred. Atunci când m-a văzut în chinurile alea mari, atunci m-a ajutat. Dar apoi, de multe ori, când aveam câte un necaz, câte o problemă, mă rugam la dânsul şi îl vedeam în vis. Ne dădea sfaturi despre copii, despre ce trebuia să fac în anumite probleme...

- Cu ce vă frământa mai tare, nu?

- Da. (…)

- Şi când v-a apărut în vise ce v-a spus?

- În vis mi-a apărut şi acum, cu nepoţelul. Fata mea nu rămânea însărcinată, şi i-a spus doctoriţa pe care o cunoaştem noi că s-ar putea să nu aibă copii în viaţa ei, cu ce a avut ea, o problemă de sănătate. Ei, a mers acolo, la Sfântul Nectarie, şi a simţit ceva în burtă la ea. Şi a promis

că primului copil o să-i dea numele Nectarie. La care soţul ei, grec fiind, în ultima clipă a vrut să schimbe numele.

(Mihai) - La greci, totdeauna, se pune numele tatălui băiatului.

- Ea a zis: „Nu, îi dau numele sfântului, şi cu asta, basta! Dacă după aia nu mai pot face copii! Eu îi dau numele sfântului!" Şi am făcut Acatistul Sfântului Nectarie. La naştere i-au spus că trebuie să facă cezariană. Dar nu a mai făcut.

(Mihai) - Acatistul s-a făcut mult, luni în şir se făcea în fiecare zi acatistul.

- Făceam în fiecare zi acatistul, m-am rugat... Aveam o iconiţă din carton la care mă rugam, când mă puneam în genunchi. La un moment dat, aproape când să nască fata mea, m-am rugat la sfânt. Îl simţeam după capul meu aşa, în sus, şi cu toată energia prin toate mădularele mele. Îl simţeam pe sfânt, îmi dădea încredere, copilul ăsta al lui este şi numele lui o să-l poarte! Şi am început să plâng de mulţumire. Şi-i dau telefon lui Mihai şi i-am spus ce am – asta a fost trăire, la sfârşitul acatistului! Trăire aşa, pe viu am simţit. Şi-i dau telefon lui Mihai şi-i spun. Mihaela, fata noastră, îmi dă telefon a doua zi: „Mămică, trebuie să nasc! Trebuie să vin de la Uranopoli - că ea e căsătorită acolo - la Tesalonic."

Mergem la doctoriţă, se chinuie de dimineaţă până seara, şi doctoriţa zice: „Liliana, în caz că nu poate, trebuie să-i facem cezariană." Ei, iau eu cruciuliţa mea şi cu metania, că n-am ruşine, eu unde ies, ies cu cruciţa şi mă rog. Ei, am făcut metania la Sfântul Nectarie, toată metania aceea mă rugam la Sfântul Nectarie, să se roage pentru dânsa la Domnul, să facă ceva. Am zis: „Cum ne-ai ajutat atât de mult, Sfinte Nectarie, copilul ăsta nu trebuie să ajungă la cezariană. Să iasă cu bine!" Când am terminat

metania de făcut, a ieşit băieţelul, cu gura mare, şi am zis: „Doamne sfinte, şi de data asta ne-ai ajutat!" „Doamne, de acum să ne ajuţi şi să primească numele ăsta, că oamenii ăştia sunt suciţi!"

În noaptea aceea, după naştere, l-am visat pe sfânt că stătea la maternitate şi o păzea pe Mihaela! În vis, văd un părinte la uşă că tot făcea metanie şi tot făcea rugăciune... Zic: „Binecuvântaţi, părinte!" Şi zice: „Domnul!" Zic: „Ce părinte sunteţi?" Zice: „Dar nu m-ai chemat tu?" Când ridică capul, l-am cunoscut că e Sfântul Nectarie. Ochii mari, patrafir în faţă. A zis: „Dar nu m-ai chemat tu să mă rog pentru fata ta? Eu sunt aici, o păzesc". Mihaela era într-un pat alb, copilul în partea dreaptă, cum dădea ea piept la copilul ăsta, şi a deschis uşa şi a zis: „Uite-o, e acolo! Nu m-ai chemat tu să am grijă de dânsa? Copilul ăsta numele meu îl va purta!"

De-acum, înainte de botez, iar îmi apare sfântul în vis. Îmi apare întâi părintele Vincenţiu, cel care a şi botezat mai apoi copilul. Şi-i zice părintele ginerelui meu, Teofil: „Hai, dă-mi o hârtie şi scrie ce nume vrei să pui la copilul ăsta". El dă repede hârtia, scrie nu ştiu ce, şi apare pe hârtie scris: Nectarios. „Cum, te-ai răzgândit, de ai pus Nectarie?", zice părintele Vicenţiu. „Nu, zice Teofil, dă-i Fotie!" În timpul acela, intră Sfântul Nectarie, îmbrăcat în veşminte, aşa, şi-i spune părintelui Vicenţiu: „Copilul ăsta o să poarte numele meu!" Şi, într-adevăr, în ziua botezului, ginerele, Teofil, a mers la părintele din Uranopoli, la părintele Teodosie, să schimbe, să-i pună numele lui taică-său, adică Fotie. Şi părintele l-a dat afară. Scandal au făcut toţi, cu soacra, cu toţi de acolo, scandal la părintele Teodosie. Iese părintele şi-i pune numele de botez afară, Nectarie, şi le-a închis gura la toţi. Şi Nectarie a rămas…

4.
MINUNEA SFÂNTULUI NECTARIE ŞI A MAICII DOMNULUI DE LA MALEVI[20]

În Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul o maică s-a îmbolnăvit foarte grav. Avea doar douăzeci şi patru de ani şi se numea Veronica. La început avea dureri de cap, apoi a început să o doară mâna dreaptă. Maicile au dus-o la un spital din Atena unde a stat patru luni şi jumătate şi, cu toate străduinţele medicilor, nu s-a văzut nicio îmbunătăţire. A fost adusă din nou la mănăstire, dar situaţia se înrăutăţea pe zi ce trecea. A fost dusă din nou la spital, dar după o perioadă medicii au spus că nu mai au ce-i face, deoarece nu mai are mult de trăit şi, dacă vor, maicile pot să o ia la mănăstire.

Îi paralizaseră picioarele, o mână, iar capul nu mai putea să şi-l ridice. Permanent avea crize, iar temperatura nu scădea sub 39°. Doctorii au zis că măduva picioarelor se topise, transformându-se într-un lichid. Maica stareţă, împreună cu toate maicile, ştiind că nu mai are mult de trăit, s-au hotărât să o tundă în schima mare. Dar iată ce ne-a povestit chiar maica Veronica:

[20] Deşi minunea care urmează nu a avut loc în România, a fost inclusă în cartea de faţă datorită comentariilor pe care le-a generat, după ce materialul a fost postat pe http://www.danionvasile.ro/blog/2008/02/11/sfantul-nectarie-vindeca-o-sora-de-manastire-muribunda/ .

„Era în Duminica Ortodoxiei, aveam o criză şi dureri mari, am văzut-o pe fosta stareţă a noastră care adormise întru Domnul. A venit la mine, m-a luat în braţe şi m-a dus într-o biserică a Maicii Domnului din Patra. În biserică era o Doamnă preaslăvită. Stareţa m-a lăsat într-un colţ şi s-a dus la acea Doamnă pentru a vorbi cu ea. Am auzit şi eu discuţia lor. Stareţa a întrebat-o: «Doamna mea, ce se va întâmpla cu acest copil şi ce va fi cu crizele?» «Nu fi supărată, nu va mai avea crize.» «Vai ce bucurie! - a zis stareţa. Dar febra şi durerile de care suferă aşa tare, ce va fi cu ele?». «Să facă puţină răbdare; nu vezi cât se întristează maicile pentru dânsa? Ia gândeşte-te, dacă o vom lua, cât se vor mâhni! Nu fi tristă, nu va păţi nimic!». Şi zicând acestea, a plecat fără să o mai văd.

Apoi, fosta stareţă s-a întors spre mine şi a zis: «Copilul meu, să-i spui stareţei să facă cât mai repede ceea ce s-a hotărât, deoarece va ajuta mult. Ai grijă să nu uiţi ce ţi-am spus». Era vorba despre tunderea în schima mare, dar eu nu ştiam, deoarece în ultimele zile nu mai recunoşteam pe nimeni. Durerile au continuat, iar doctorii au zis maicilor că duminică voi muri.

Sâmbătă am avut dureri foarte mari, iar pe la patru după-amiază am rugat-o pe maica Euniki să-mi facă o injecţie calmantă şi, în curând, am adormit. Nu după mult timp am auzit o bătaie în uşă, dar nu am răspuns. M-am gândit în sinea mea: «Oare maica Euniki nu le-a spus că sunt obosită şi vreau să mă odihnesc? Oare cine să fie?» - m-am întrebat.

Deodată se deschide uşa şi văd intrând o Doamnă preaslăvită, un episcop şi un bărbat înalt, care era îmbrăcat cu o manta (astăzi nu se mai obişnuieşte să se poarte aşa ceva). Doamna, văzându-mi privirea mirată, mi-a zis:

– Cred că te întrebi cine suntem şi de unde venim la ora aceasta. Eu sunt de la Mănăstirea Malevi şi de acolo vin, iar Preasfinţitul este Sfântul Nectarie din Eghina, iar el este ucenicul cel iubit al Domnului nostru şi locuieşte aici, este ocrotitorul vostru.

Între timp, s-a apropiat de mine şi mi-a zis:

– Eu am venit şi duminică. Aveam de gând să vin peste câteva zile ca să te ajut, dar ştiind că mâine vei lua schima mare, m-am gândit să vin astăzi şi să te ajut să te ridici, ca să-ţi poţi începe rânduiala şi să te pregăteşti.

– Eu, Doamna mea, nu pot să stau pe picioarele mele, nu pot să mă mişc. Vin câte două-trei maici şi nu pot să mă facă bine. Dar dumneavoastră cum o să mă ajutaţi? Cum pot să-mi fac rânduiala mea, dacă mă doare aşa de tare?

– Copilul meu, de multe ori când copilul are o durere, un necaz, inima mamei doare şi mai mult. Pe mine m-au strigat atâţia copii pentru tine şi inima mea m-a durut. Chiar dacă Dumnezeu avea în planul Lui să te lase mulţi ani la pat, eu m-am rugat Stăpânului Hristos să vin să te vindec astăzi, pentru că inima mea nu mai suporta. Oare nu crezi în puterea lui Dumnezeu?

– Cred, i-am zis eu.

– Cele cu neputinţă la oameni sunt cu putinţă la Dumnezeu, mi-a răspuns ea.

– Atunci de ce, Doamna mea, nu m-aţi făcut bine când aţi venit cu câteva zile în urmă, după cum mi-aţi spus?

– Nu te-am făcut bine, a zis Doamna, pentru că lumea ar fi zis că te-a adus la sănătate, când ţi-ai revenit, criza prin care ai trecut. De aceea am lăsat pe astăzi, ca să se slăvească mai mult numele lui Dumnezeu.

În chilie aveam un dulăpior şi pe el aveam diferite iconiţe. Ducându-se, Doamna a luat o iconiţă şi venind lângă mine, a zis:

– Uite! Ia această iconiţă ca să înţelegi cine sunt!

Era a Maicii Domnului de la Malevi. În continuare mi-a zis:

– Veronico, acum ai să-mi aprinzi candela?

Asta mi-a zis-o pentru că atunci când eram în spital, am văzut în somn că mă aflam pe un loc înalt şi necunoscut. Era o bisericuţă a Maicii Domnului. Am vrut să merg, dar nu am putut, şi atunci am zis: «Preasfânta mea, dacă nu mă faci bine, nu-ţi voi mai aprinde candela».

Pentru aceasta mi-a zis cele de mai sus. Atunci eu, ca şi cum mi-aş fi revenit, am strigat:

– Preasfânta mea, tu eşti?

Zicând aceasta, s-a întors zâmbind, şi apoi a dispărut. În momentul acela, revenindu-mi, nu-mi dădeam seama dacă am dormit sau nu, dar am văzut în mâinile mele iconiţa Maicii Domnului de la Malevi. Această iconiţă mi-o adusese un arhimandrit, pe când eram bolnavă în spital.

După ce mi-am revenit, m-am ridicat în picioare, iar în clipa aceea trecea prin dreptul geamului meu maica Nectaria. Am strigat-o să vină înăuntru. Atunci am sărit în picioare şi am îmbrăţişat-o, înţelegând că s-a făcut o minune cu mine.

Imediat maica Nectaria s-a dus să le vestească şi maicilor minunea, dar niciuna nu era de găsit, căci toate erau la Vecernie. În cele din urmă s-a dus în biserică şi a strigat: «Maicilor, veniţi! S-a făcut o minune cu maica Veronica! Este complet sănătoasă!».

Când au venit să mă vadă, eu stăteam în uşă, iar ele au început să plângă şi se pierdeau de emoţie. M-am dus în

biserică şi am stat la vecernie, iar când am ieşit, au tras clopotele ca să-i mulţumim Maicii Domnului. Au fost anunţate rudele şi toţi cunoscuţii. Apoi s-a făcut Acatistul Maicii Domnului şi alte slujbe de mulţumire. În ziua următoare am fost tunsă în schima mare, primind numele de Magdalena”.

După câteva zile a mers toată obştea de la Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul, împreună cu maica Magdalena, la Mănăstirea Malevi, ca să îi mulţumească Maicii Domnului pentru minunea făcută.

***

Comentarii:

Rodica:

Minunile şi ajutorul Sfântului Nectarie le-am primit şi eu, când nu puteam merge. Îi mulţumesc din inimă sfântului, că mi-a călăuzit paşii către un medic foarte bun şi astfel pot merge. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Gabriel Merişescu:

Când a venit la Iaşi Sfântul Nectarie, a fost lumea de pe lume la biserica ce-i poartă numele. Aşa că ne-am rânduit la miruit. La 3:30 dimineaţa a ajuns o doamnă foarte cochetă, dar plânsă toată. Zicea că nu se mai poate opri din plâns, pentru că Sfântul Nectarie îi salvase copilul dintr-un groaznic accident. Femeia era medic pe la Paşcani, nu prea credincioasă. O bolnavă din spital tot o bătea la cap să citească Acatistul Sfântului Nectarie, să vadă şi ea câte minuni a făcut acesta. Exasperată de bolnava insistentă, doamna doctor a luat nervoasă cărticica bolnavei şi în puţinul timp liber a citit acatistul. În timp ce ea citea la acatist, fiul ei s-a răsturnat cu maşina. Un

accident teribil; maşina s-a făcut zob – nu a mai avut ce scoate din ea, însă copilul… Ce credeţi?… Băiatul nu a avut nicio zgârietură. Câteva minute bune a fost în stare de şoc, vorbind cu cineva. Iar, când s-a trezit din şoc, mulţumea întruna. Cui?… După descrierea lui, unui bătrân îmbrăcat în negru, care a insistat să transmită numele său – NECTARIE – mamei sale. Comuniunea dintre lumea văzută şi cea nevăzută e foarte reală, însă noi trebuie să dezlipim puchineii de pe ochii sufletului, pentru a intra în dialog cu cei care ne pot ajuta să ne fie mai uşor drumul spre mântuire, adică cu SFINŢII.

Luminiţa:

Sfântul Nectarie m-a ajutat şi pe mine foarte mult. Am început să citesc acatistul său pentru a-mi atenua starea de stres de care sufeream şi atacurile de panică. Eram adeseori în imposibilitatea de a munci. În câteva luni m-am simţit mai bine şi am obţinut rezultate foarte bune la serviciu. Dar ajutorul nu se termină aici. Simt în permanenţă cum o mână nevăzută mă conduce pe drumul credinţei. Dintr-o creştină nepracticantă am ajuns să merg la biserică, să mă spovedesc, să ţin post, să mă rog… şi să trăiesc. Acum înţeleg cuvintele: „Iisus este Calea, Adevărul, Viaţa”. De când l-am invitat pe Sfântul Nectarie în viaţa mea, casa s-a liniştit, noi, părinţii, suntem mai încrezători în viitor, copiii sunt mai fericiţi; chiar aspectul şi mirosul din casă s-au schimbat; ca să nu mai spun că multe din problemele şi grijile casnice, familiale, mai mari sau mai mici, mai vechi sau mai noi, se rezolvă practic de la sine. Mulţumesc, Sfinte Ierarhe Nectarie, şi nu mă uita!

EM:

În anul 2006, după decesul tatălui meu (Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească!), am rămas mai multă vreme la casa părintească. Era greu să o fi părăsit dintr-o dată! Căsuţa noastră face parte din fiinţa mea, draga mea casă părintească! Am avut-o lângă mine în această perioadă pe fiinţa cea mai deosebită şi mai iubită, pe MAMA! O bătrânică ce nu se împacă deloc cu întunericul ochilor, întuneric dobândit printr-o orbire instalată treptat şi determinată de glaucom şi cataractă. O bătrânică ce nu uită trecutul său trist, amintirile-i furtunoase şi nedrepte, care i-au încărcat sufletul cu multă durere şi cu multe neînţelegeri… De ce tocmai ea a trebuit să-şi piardă lumina ochilor? De ce să nu mai fie „zi" şi pentru ea? O fiinţă cumplit chinuită de bătăile şi ameninţările primejdioase ale unui fost soţ alcoolic, timp de foarte mulţi ani… cumplit de nedreptăţită de fratele fostului soţ şi de familia respectivă, de către vecinii hoţi şi mincinoşi, care au reuşit prin probă cu martori mincinoşi să o dezmoştenească prin furt de o parte (o mie două sute cincizeci de metri pătraţi de teren-grădină) din proprietatea stăpânită de părinţii mei, timp de peste patruzeci de ani. În aceste stări de continuă răzvrătire şi nemulţumire, manifestate din zori până în seară, cu greu reuşeam să-i acord îngrijirile zilnice ca „medic", „infirmieră", „fiică", „însoţitoare pas cu pas", „responsabilă de toate treburile gospodăreşti", pomenirile tatălui şi de multe altele. Da! Mă aflam într-o situaţie care necesita un mare efort, multă răbdare, înţelegere, căldură şi mângâiere dăruite necondiţionat şi continuu. Mai mult, vecinii mei nu sunt prieteni, ci doar oameni înveninaţi care vor să devină stăpâni pe gratis ai casei noastre părinteşti. Trăiam momente tensionate, stresante, dominate de frică permanentă. Dar Maica Domnului, Sfântul Mare Ierarh

Nicolae, Sfântul Mare Ierarh Vasile cel Mare, Sfântul Mare Ierarh Spiridon, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Sfântul Nectarie de Eghina, Sfântul Atanasie Patelarie nu m-au lăsat singură; au fost prezenţi lângă noi, dăruindu-mi multă tărie de a le duce la capăt, cu bine, pe toate! Tot timpul mă rugam, ba în gând, ba cu voce tare, spre a o îndemna şi pe mama la rugăciune! Voiam să alung amintirile triste şi vorbăria goală din mintea şi inima ei; DOREAM, pentru salvarea sa din starea depresivă în care se afla, să-L ADUC PE BUNUL DUMNEZEU, pe MAICA DOMNULUI, PE SFINŢII ALEŞI de mine, în mintea ei, în inimă, în gânduri, vorbire, acţiuni. Speram că repetând de multe ori: „Doamne, iartă-mă", „Doamne, ajută-mă! Nu mă părăsi pe mine, păcătoasa!", „Doamne, miluieşte-mă" va înţelege odată pentru totdeauna Cine este cu adevărat NĂDEJDEA care o va ajuta să scape de întunericul înspăimântător, speram să-i fie sufletul pătruns de rugăciunea permanentă: rugăciunea de iertare, de cerere şi de mulţumire!

Speram că numai aşa va descoperi cea mai puternică Terapie, prin care va primi echilibrul şi armonia şi un pic de Lumină! Pe Sfântul Nectarie îl chemam amândouă în ajutor cel mai des; uneori, mama îl ruga: „Sfinte Nectarie, făcătorule de minuni, îndură-te, ajută-mă, este îngrozitor să nu te bucuri de lumina soarelui!" Timpul trecea prin rugăciune. Căpătasem PUTEREA de a fi sprijin benefic, atât mamei, cât şi casei părinteşti, plantelor din grădină, animăluţelor din curte – prietenii de nădejde, ce se străduiau prin drăgălăşeniile lor să-mi aducă firesc zâmbetul înapoi. Optimismul şi nădejdea de bine încet – încet s-au instalat în viaţa noastră. MINUNEA dăruită mamei de către Maica Domnului, Sfântul Nectarie şi de către toţi sfinţii aleşi întru rugăciune – CATARACTA ŞI

GLAUCOMUL la ochiul neoperat (cel operat este nefuncţional!) s-au oprit din evoluţie, motiv pentru care îi aduce fericirea de a întrezări un stropuşor de lumină şi de mici pete colorate. De asemenea, i-a instalat în suflet împăcarea cu sine, cu a sa CRUCE şi un pic de linişte. Mulţumim, Doamne, şi iartă-ne! Mulţumim, Sfinte Nectarie! Cu adevărat cred: MAICA DOMNULUI şi SFINŢII sunt grabnic ajutători şi folositori la facerea de bine! UN SPRIJIN MINUNAT!

I.M.:

Sfântul Nectarie face minuni cu toţi cei care i se roagă lui cu credinţă, dându-le ceea ce le este lor cel mai de folos!

O altă MINUNE pe care sfântul a făcut-o recent, o istoriseşte Marie. Totul a pornit atunci când Marie, o pictoriţă de icoane, a primit o veste nefericită despre un prieten de familie. Nu mai are rost să spunem despre cei care pictează sfintele icoane, că în momentul în care se lasă la îndemâna harului dumnezeiesc, de a-l întruchipa pe sfântul sau persoana dumnezeiască, pictorul – instrumentul harului – este purtat în altă lume… ÎN LUMEA SFÂNTĂ A ICOANEI.

Într-o zi, Marie, stând în atelierul ei, a aflat că un prieten este foarte grav bolnav; tocmai avusese un atac cerebral şi fusese internat de urgenţă… cu şanse destul de mici. Mâhnirea a fost atât de mare… vestea a imobilizat-o; uitându-se în jur, neputincioasă, se întreba ce este de făcut... Şi a aflat ce trebuia să facă! A văzut icoana Sfântului Nectarie lângă ea. Atunci A ÎNŢELES că acea Icoană şi-a găsit deja destinatarul!

Ca hipnotizată, grabnic a fugit cu icoana în braţe la Mănăstirea Radu-Vodă şi s-a aşezat în faţa raclei sfintelor

moaşte ale Sfântului Nectarie, cerând ca sfântul să-i dea icoanei pictate de ea puterea de a-l ajuta pe prietenul respectiv să se vindece… De asemenea, a cerut preotului ulei sfinţit de la candela sfântului, a cumpărat şi cartea cu minunile şi acatistul Sfântului Nectarie… şi într-un suflet, cu aceste minunăţii de la sfântul, s-a dus direct la casa prietenului de familie şi i-a dăruit soţiei lui toate acestea. Aceasta, deşi a mărturisit că nu ştia despre Sfântul Nectarie prea multe, a primit cu mare bucurie tot, a îndrăgit imediat icoana sfântului şi cărticica şi a citit acatistul sfântului. A doua zi dimineaţa s-a dus la spital şi l-a uns pe soţul ei cu mirul de la candela sfântului.

Mai departe, Marie nu prea mai ştie ce s-a întâmplat… dar peste vreo două săptămâni a aflat că prietenul respectiv s-a întors acasă pe picioarele lui şi se reface în continuare atât de bine! Nu mai are nimic de spus decât: „Mulţumim Sfântului Ierarh Nectarie, marele făcător de minuni, pentru ajutorul său minunat!”

Gabriela:

Îl cunosc bine pe Sfântul Nectarie, a fost lumina care m-a călăuzit într-o perioadă de boală şi tristeţe. După o suferinţă îndelungată, având psihicul la pământ, crezând că nimeni nu mă poate ajuta, am ajuns „întâmplător” la Mănăstirea Radu-Vodă. Sfântul Nectarie mi-a redat sănătatea şi, mai mult decât atât, mi-a dăruit o linişte pe care nu o cunoscusem până atunci, o alinare şi o dulceaţă nemăsurate. Domnul m-a ajutat şi am ajuns după aceea la Eghina, în mănăstirea care a fost casa sfântului. Extraordinară senzaţie! Am simţit că îi mulţumesc celui mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Dacă ajungeţi în Grecia, să vizitaţi mănăstirea sfântului. Sfântul vă va răsplăti osteneala!

P.C.D.:

Şi pe mine m-a ajutat foarte mult Sfântul Nectarie. Pot să spun, deşi nu-mi place să vorbesc, că fiind într-o ispită m-am rugat în faţa raclei şi m-a ajutat instantaneu. Adică am citit acatistul şi am simţit ajutorul lui Dumnezeu pentru mijlocirea sfântului imediat. În ce priveşte minunea călugăriţei, este de altă factură. Aceasta este probabil o sfântă, numai sfinţilor li se arată în chip real Maica Domnului şi sfinţii. Pentru că am văzut mai sus câteva rânduri, nu vreau să plictisesc, dar am să relatez o minune a Maicii Domnului. Acum câţiva ani m-am mutat dintr-un oraş într-altul şi mi-am luat un serviciu nou. Însă, la noul loc de muncă am întâmpinat o duşmănie extraordinară, invidie şi răutate foarte mare din partea colegilor. Atât de mare era ispita că mai aveam un pic şi renunţam la serviciu, din pricina răutăţii colegilor; mai-mai să mă ia şi la bătaie! Nemaiputând suporta, m-am oprit la sfânta biserică şi m-am rugat la icoana Maicii Domnului. Imediat am simţit ca şi cum ar ieşi milă din sfânta icoană şi să vezi minune! De a doua zi au încetat atacurile şi toţi au devenit prietenoşi cu mine. Slavă lui Hristos Dumnezeu şi Maicii Sale.

*Simona***:**

Şi eu am simţit ajutorul Sfântului Nectarie când am născut, acum două luni. Cu rugăciunile Sfântului, am avut o naştere uşoară, fără dureri insuportabile. Rugaţi-vă cu credinţă Sfântului Nectarie şi ajutorul va veni neîntârziat!

Doamne ajută!

Maria:

Într-adevăr, Maica Domnului şi Sfântul Nectarie se milostivesc de cei ce se roagă cu credinţă. Azi am avut parte de o minune…Nu de mult timp am aflat despre Sfântul Nectarie, vindecătorul bolnavilor de cancer (bine ar fi ca toţi bolnavii, şi nu numai, să afle de acest sfânt). Bunicul meu a fost diagnosticat cu cancer la plămâni acum vreo două luni. Doctorul nu i-a dat prea multe şanse, ne pregătea de ce e mai rău şi, deşi era neîncrezător şi oarecum speriat, bunicul a hotărât să înceapă tratamentul cu citostatice. Între timp, mergând la Mănăstirea Dumbrava (jud. Alba), am aflat de la preotul de aici de acest mare sfânt – Nectarie. Preotul a zis ca bunicul să citească acatistul său şi să avem nădejde. De atunci îl citim în fiecare zi, iar azi, după trei cicluri de citostatice, a mers la control. Uimirea doctorului a fost mare, neputând crede cum, într-un timp atât de scurt - fiind doar la jumătatea perioadei de tratament, tumoarea a scăzut de la aproximativ şase centimetri la unul. Ne-am bucurat nespus de mult şi Îl slăvim pe Dumnezeu şi pe Sfântul Nectarie, că ne-au ascultat ruga. Sper că aceste minuni pe care sfântul le săvârşeşte cu noi, cei neputincioşi, le vor da speranţă şi altora, care au nevoie de o minune. În speranţa unei minuni citeam şi eu acum o lună postările oamenilor de care s-a milostivit sfântul. Atunci am citit despre credinţă, că este suficient doar să crezi minunile pe care le-a săvârşit Domnul, iar acestea ţi se pot întâmpla şi ţie. Nu e imposibil. Prin rugăciune şi credinţă cu toţii ne putem apropia de Dumnezeu, trebuie doar să îndrăznim şi El se va milostivi de noi. Slavă lui Dumnezeu, Maicii Sale, slavă Părintelui Nectarie!

R.M.:

Având o mare evlavie la Sfântul Spiridon şi la Sfântul Nectarie, patronii bisericii de spital la care merg, datorită dragostei pe care ne-a insuflat-o părintele nostru pentru aceşti mari ierarhi, făcători de minuni, şi care, cu mila lui Dumnezeu, ne transmit din preaplinul harului său, am avut bucuria să consider ca adevărate minuni ale acestor sfinţi cele ce urmează.

Am reuşit să ajungem la Sfântul Nectarie, în Eghina, într-un mod minunat, totul a fost atât de uşor, pentru că sfântul ne-a înlesnit acest lucru. În plus, soţul meu, care nu prea ştia despre ce este vorba, a fost entuziasmat să meargă în acest pelerinaj de câteva zile şi am constat că a avut multe mângâieri sufleteşti. Am ştiut cu adevărat că vom pleca, abia după ce am primit binecuvântarea părintelui, care ne-a asigurat că va fi bine şi că vom AVEA AJUTOR DE LA SFÂNTUL NECTARIE.

Şi ni s-a dăruit a ne bucura de o seară rece în care am ajuns pe insula Eghina, iar în camerele în care am dormit am fost cam zgribuliţi, dar toţi eram fericiţi că acesta este un semn de la sfântul, care avea să ne desfete cu darurile sale la slujbe, privegheri, procesiune şi cu toată sfinţenia locului în care am stat două zile: 8 şi 9 noiembrie. Duhul său se simţea peste tot: în faţa caselor, creştinii greci aveau puse pe câte o măsuţă o icoană a sfântului şi o candelă arzândă. Impresionantă această evlavie a locuitorilor insulei, pentru că ei sunt pătrunşi şi convinşi de adevărul că sfântul îi protejează pe toţi, cu mic cu mare, aşa cum şi participă la procesiunea prin oraş, până în port, care se face pe 9 noiembrie.

La întoarcerea de pe insulă am cântat troparul sfântului şi în limba română, ca semn al mulţumirii noastre pentru darurile sale cele tainice şi sfinte. Mirul sfinţit de la moaştele sale l-am folosit personal nu mult după ce am

revenit în ţară. Pentru mine s-a dovedit autentică întrebarea despre importanţa sfinţilor şi, pentru a nu se face o deosebire între harurile şi darurile lor, mulţi dintre ei sunt prăznuiţi în aceeaşi zi – de exemplu Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel.

Însă, Sfinţii ierarhi Spiridon şi Nectarie sunt atât de apropiaţi, încât noi îi cinstim în biserică ca pe ochiul drept şi pe ochiul stâng şi le mulţumesc că m-au miluit şi pe mine, păcătoasa! Sfântul Spiridon mi-a dat puterea să particip la slujba Sfântului Maslu şi la Sfânta Liturghie în cinstea sa, ca apoi, după starea de sănătate depreciată vizibil de cu seara, să fiu internată de urgenţă pentru o hemoragie stomacală şi cu hemoglobina foarte scăzută – la cine aveam să alerg cu gândul în aceste momente de cumpănă, decât la Domnul, Maica Sa şi la sfinţi!

După investigaţiile pe care le-am făcut a treia zi, medicul, mai degrabă intrigat decât mirat, m-a întrebat de ce m-am internat doar pentru atât, adică nu aveam nimic grav, un tratament obişnuit cu pastile şi un regim corect m-au scos în afara pericolului pe lângă care trecusem sub oblăduirea celor la care m-am rugat să aibă grijă şi de mine, mult păcătoasa! Şi am ştiut că Sfinţii Spiridon şi Nectarie m-au milostivit şi pe mine, păcătoasa. Slavă lui Dumnezeu pentru „norul de Sfinţi care ne ajută şi ne păzesc!”

Cred că nu pot să trec sub tăcere că, din acest mir făcător de minuni şi vindecător, a folosit şi mama unei prietene, grav bolnavă, care a murit într-un timp destul de scurt, dar ajutorul sfântului a fost crucial pentru convertirea ei. Domnul să-i odihnească sufletul cu drepţii!

Prin sfântul, cum spune rugăciunea din acatist: „... fără să primească tămăduirea trupească, au primit tămăduirea sufletească şi I-au mulţumit Domnului că prin

ghimpele bolii au fost aduşi de la iubirea acestei lumi la iubirea celor sfinte, de la calea cea largă a patimilor la calea cea îngustă a mântuirii”. Mama acestei prietene a primit acatistele Sfântului Spiridon, Sfântului Nectarie şi mir de la Sfântul Nectarie cât a fost în spital, către care s-a rugat şi a aflat cât de milostivi sunt sfinţii pentru cei aflaţi pe patul durerii. Aflată mai apoi pe un pat de spital în Bucureşti, la căpătâiul căruia au stat cu rândul fiicele ei, ea avea să povestească uneia din fete visul pe care l-a avut. Femeia zilnic citea din acatistul Sfântului Spiridon. Într-o duminică, în biserica spitalului, una din fiice citeşte într-o carte despre noile minuni ale Sfântului Nectarie şi vine bucuroasă să-i dea speranţe mamei. La rândul ei, mama îi povesteşte entuziasmată visul său, în care un bătrânel mic de statură i-a cerut să pregătească colaci pentru biserică, dar, neapucând să-i termine, pentru că nu mai avea făină, ea a traversat un tunel lung la capătul căruia era bătrânelul care i-a spus: „Eu sunt Nectarie, unde sunt colacii?” şi a trimis-o înapoi să-i aducă colacii, spunându-i: „Când termini colacii, să vii la mine!” Şi doar după câteva zile mama fetelor a plecat la el.

Cam aşa a fost întâmplarea cu mama prietenei mele, pe care speram să o atingă mila sfinţilor lui Dumnezeu, căci s-a rugat lor până în clipa în care nu a mai fost conştientă.

Fiind şi eu cuprinsă de durerea pe care o suferea soţul meu bolnav, m-am rugat cu lacrimi şi mare evlavie la icoana Sfântului Nectarie şi într-o noapte am visat că sfântul din icoană mi-a dăruit un lanţ cu cruce şi am fost copleşită de emoţie, mai ales pentru faptul că mă simţeam nevrednică să primesc chiar de la sfântul un asemenea dar.

Sfântul Nectarie mi-a dăruit multă bucurie duhovnicească şi mi-a împlinit rugămintea ca soţul meu să fie vindecat şi să rămână în viaţă.

După ce a fost internat la Bucureşti în stare foarte gravă, am participat la Mănăstirea Radu Vodă la o slujbă care mi s-a părut cerească, m-am rugat la sfintele moaşte şi cu ulei din candelă am uns pieptul bolnav al soţului şi am simţit că harul sfântului a coborât peste noi şi soţul meu a avut rezultate bune la analize, la care nu ne aşteptam şi a putut reveni acasă în scurt timp; se simte bine, chiar a uitat prin ce clipe năprasnice a trecut şi acum face un tratament, numai că nu-l prea respectă. Mulţumim sfântului că este cu noi şi ne ascultă rugăciunile şi se roagă Domnului pentru toţi!

Miruna:

Dragii mei fraţi şi surori în Hristos,

Am mai scris despre minunile pe care Domnul, pentru rugăciunile Sfântului Nectarie, le-a făcut în viaţa mea. Astfel, copilaşul meu, care, din cauza păcatelor noastre, ale părinţilor lui, era extrem de anxios, violent, închis în el, hiperactiv, cu deficit de atenţie, a devenit – după întoarcerea noastră la biserică, la spovedanie şi Liturghii şi după rugăciuni la Domnul, la Maica Domnului, la Sfântul Nectarie şi ungere cu ulei din candela sfântului – un băieţel curajos, vorbăreţ, isteţ, „cel mai cuminte copil din grupă”, după cum îl aprecia educatoarea lui, un băieţel care parcă radiază de o lumină interioară. Şi nu spun asta spre lauda noastră, căci nu avem niciun motiv de laudă, ci spre slava lui Dumnezeu. Acum aproape un an, un nodul la sân pe care îl aveam de mai mulţi ani, a devenit extrem de dureros, inclusiv ganglionii axiali deveniseră umflaţi şi dureroşi. Mi-a fost groază să

mă duc la doctor, dar am luat din uleiul de la candela Sfântului Nectarie, pe care îl foloseam pentru băieţelul meu, şi m-am uns, rugându-l pe sfânt să mijlocească pentru mine în faţa Domnului şi să-L roage pentru vindecarea mea. Şi peste puţin timp, ganglionii au revenit la normal şi inclusiv nodulul a dispărut cu desăvârşire. Şi dispărut e de atunci. Sfântul Nectarie a rămas în inimile şi în vieţile noastre şi chiar îmi spunea o măicuţă dragă sufletului meu, care m-a îndrumat şi mă îndrumă, că Sfântul Nectarie ne ocroteşte, pe mine şi pe copilaşul meu. Şi iată, dragii mei, că acum puţin timp am descoperit că băieţelul meu făcuse fimoză. Doctoriţa de familie ne trimisese deja la chirurg. Operaţia în sine e de rutină, dar băieţelului meu îi era cam frică, iar eu mă temeam de anestezie, pentru că cel mic e alergic, şi vedeţi şi voi ce se întâmplă prin spitalele noastre în ziua de azi. Aşa că amânăm de la o zi la alta vizita la chirurg, cu credinţa în suflet că iubitul nostru Sfânt Nectarie ne va ajuta şi de data asta. Aşa că, într-o zi, am ajuns la sfintele sale moaşte şi l-am rugat să ne ajute şi de data asta, chiar dacă e poate un lucru minor faţă de necazurile altor oameni… dar să aibă milă de sufleţelul ăsta mic de copil, să nu fie plimbat şi speriat iar prin spitale. Ei, şi ce credeţi voi, dragii mei, fimoza a dispărut ca prin minune. De fapt, nu ca „prin minune”, ci chiar „prin minune”. „Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcător de minuni!” Să mulţumim acestui sfânt, care ne ocroteşte cu marea lui dragoste de oameni şi să lăudăm şi să mulţumim Domnului pentru marea Lui milă şi mângâiere pe care ne-o arată şi prin sfinţii Săi.

Prisăcaru:

Minuni şi minuni. Cum aş putea să spun minunile care s-au întâmplat în viaţa mea? Mi-e greu să fac asta, aşa că mai bine vorbesc mai întâi de minunile din viaţa altora, de care sunt datoare să vorbesc, pentru că am auzit de ele şi trebuie să spun mai departe pentru lauda numelui lui Dumnezeu. E, de fapt, o datorie pe care nu am împlinit-o atunci când trebuia să o fac şi am promis asta. Aşa că a venit timpul s-o fac. Fiind profesoară de religie la un liceu ce se află în parohia „Naşterea Maicii Domnului, Sfântul Prooroc Ilie şi Sfântul Nectarie Taumaturgul" din Iaşi, vorbeam adesea la ore copiilor despre minunile şi viaţa Sfântului Nectarie, despre moaştele sale care se află atât de aproape de noi, la cinci minute de şcoala noastră, şi altele. Într-o zi, o elevă de la o clasă de a XII-a, Cristina P., îmi spune: „Doamna profesoară, mama mea a fost vindecată de Sfântul Nectarie şi Sfântul Ioan Rusul, fiind în fază terminală a cancerului." Am rugat-o să ne povestească. Ne-a istorisit cum mama ei atât de grav bolnavă şi fără nicio şansă de supravieţuire din partea doctorilor, a visat într-o seară pe Sfântul Nectarie şi pe Sfântul Ioan Rusul, care i s-au prezentat aşa. Aceştia i-au spus că ei o vor face bine. Fiica mai mare a doamnei lucra în Grecia. A auzit şi ea de minunile Sfinţilor Nectarie şi Ioan Rusul şi de visul mamei, s-a dus la mormintele lor, în insula Eghina la Sfântul Nectarie şi în Evvia la Sfântul Ioan Rusul. S-a rugat cu lacrimi pentru mama ei şi a primit de acolo ulei de la candelele ce se aflau la sfintele lor morminte. A adus uleiul acasă mamei, care cu rugăciuni şi multă nădejde în puterea lui Dumnezeu ce lucrează prin sfinţi, s-a vindecat în chip minunat.

Am promis elevei că mă voi strădui ca această întâmplare să ajungă publică, poate în revista parohiei, ca oamenii să cunoască minunile pe care le împlinesc sfinţii

şi azi. Nu am făcut asta. Ba chiar mărturia scrisă a elevei am rătăcit-o, deşi o pusesem deoparte cu gândul de a o înmâna preotului din parohia Sfântul Nectarie, spre a spune mai departe credincioşilor. Nu am făcut lucrul acesta şi îmi pare rău, dar poate a fost o rânduială necunoscută a lui Dumnezeu, care a vrut să adauge la aceasta noi mărturii, noi minuni, de data aceasta nu auzite de alţii, ci petrecute în viaţa mea, a familiei mele.

Când un om matur este bolnav, când suferă mult, suferă şi cei care îl iubesc, îi sunt aproape şi se roagă pentru el. Dar când un copil suferă, şi încă unul foarte mic, de numai zece luni, aşa cum i s-a întâmplat copilului meu, durerea este însutită, căci se ştie, cei mici până la şapte ani nu se spovedesc, nu au păcate de care să fie conştienţi, pentru a le mărturisi, sunt îngeraşi, aşa cum îi numesc mulţi. Deci, îngeraşul nostru s-a îmbolnăvit foarte grav, ajungând pe patul de moarte, cu insuficienţă renală acută, ca o consecinţă a unei boli mai grave instalate – sindrom hemolitic uremic – ce făcea ca sângele să nu se mai coaguleze, cu risc foarte mare de hemoragie, ajungând în pragul dializei, care nu ar fi fost posibilă datorită puternicei hemoragii ce l-ar fi doborât definitiv. Mai rămăsese doar o singură venă, la gât, la jugulară, care mai rezista la perfuzie, restul se spărseseră toate, iar asistenta care s-a chinuit vreo trei sferturi de oră să îi prindă această ultimă venă, mi-a zis: „Rugaţi-vă să ţină, că este ultima care se mai poate folosi.” Şi aşa a şi fost vreme de trei zile. În fiecare seară ungeam copilaşul cu ulei de la candela Sfântului Nectarie, spunând: „Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale şi niciun cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!”. Analizele ieşeau apoi din ce în ce mai bine, doctorii făcând doar afirmaţii de genul: „Spectaculoase analize, extraordinare.” Pe copilaşul

meu îl cheamă Nectarie, căci aşa am făgăduit sfântului care ni l-a dăruit că îl vom numi. Cu drag i-am pus acest nume, cu puţină mândrie pot spune, un nume mai rar întâlnit, dar cu putere prin puterea celui care l-a sfinţit, Sfântul Ierarh Nectarie Taumaturgul. Am pus acest nume copilului cu făgăduinţă, dar mai apoi am văzut puterea sfântului (a cărui iconiţă – dată de preotul paroh cu mai multă vreme în urmă, când părticica de moaşte ale Sfântului Nectarie nici nu fusese adusă din Grecia, era deci de la mormântul sfântului din Grecia – se afla deasupra patului de suferinţă al micuţului nostru ce ne mângâia), care, pot spune asta, m-a întărit cu prezenţa sa: „Dar eu sunt aici". Aici e Dumnezeu, cu noi, cu sfinţii ce lucrează neîncetat ca să ajungem acolo unde şi ei au ajuns, aproape de slava lui Dumnezeu, dar mergând pe drumul pe care ei au mers, al încercărilor, al suferinţei, al pocăinţei pentru păcate.

Aşa cum spunem, când un copil suferă, nu se poate să nu te mişte suferinţa lui, şi aşa s-a întâmplat şi în cazul fiului nostru. S-au rugat pentru el peste două sute de preoţi, sute de copii de la şcolile ieşene, dar mai ales sute de oameni pe care nici măcar nu-i cunoşteam, sensibilizaţi fiind de suferinţa acestui prunc nevinovat.

Vă mărturisesc că am ajuns să mă întreb de ce atâta suferinţă pentru un copilaş total nevinovat, cum de îngăduie Dumnezeu aşa ceva, cu ce a greşit? De ce nu suferim noi, cei mari din jurul lui, care poate am greşit mult înaintea lui Dumnezeu? Răspunsul, greu de primit pentru o mamă în suferinţă, este acesta: suferinţa acestui copil ne-a îndemnat să ne gândim mai mult la propriile greşeli, la puţină pocăinţă, la puţină rugăciune, la nerecunoştinţa noastră în a-I mulţumi cum se cuvine lui Dumnezeu pentru nenumăratele, ştiutele şi neştiutele

binefaceri. Dar nu în ultimul rând pot spune că suferinţa acestui copil a făcut să se înalţe rugăciuni şi din gurile care nu prea făceau asta. Iar minunea vindecării sale a smuls lacrimi de mulţumire, de bucurie, de laudă a lui Dumnezeu şi de la cei care nu ştiau că sunt „capabili” de asta.

„Datori suntem să ne rugăm unii pentru alţii”, se spune într-o frumoasă slujbă şi mai mult nu pot spune, de aceea vă mărturisesc bucuria vindecării fiului nostru, vă mulţumim din suflet celor ce aţi pus rugăciune lângă rugăciune pentru Nectarie al nostru, iar numele dumneavoastră numai Dumnezeu le cunoaşte şi tot numai El ştie cel mai bine cum să vă răsplătească pe fiecare. Ne vom ruga pentru asta. „Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale şi niciun cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!”

Mama lui Nectarie cel mic

P.S. Vindecarea copilului nostru a avut loc în optsprezece zile, la 10 februarie 2009.

Andrei:

Buna ziua!

Aş vrea să vă povestesc şi eu cum ne-a ajutat Sfântul Nectarie. Avem doi copii, ambii născuţi prin cezariană. Când soţia a rămas însărcinată a treia oară, la un an după ultima cezariană, a început să aibă sângerări. A fost la doctorul cu care a născut până atunci, şi acesta i-a făcut o ecografie. Avea un hematom de placentă, destul de mare. Acesta risca să oprească sarcina din evoluţie mai devreme sau mai târziu, aşa că medicul ne-a sfătuit să facem avort. Am căutat un alt doctor, care a acceptat să o supravegheze. Între timp, hematomul evolua mai repede decât sarcina. Practic, chiar după spusele medicilor, viaţa pruncului atârna de un fir de aţă. Medicul ne-a dat o şansă de 25%.

Soţia trebuia să înceapă imediat tratamentul. A doua zi am fost la Mănăstirea Radu-Vodă, am luat un acatist, am luat ulei de la candela de pe raclă şi două icoane cu sfântul. Soţia s-a uns pe burtică cu acest ulei, iar în aceeaşi seară a eliminat hematomul.

Slavă lui Dumnezeu, Maicii Domnului şi Sfântului Nectarie!

Peste câteva zile, mergând la o nouă ecografie, ţesutul placentei începuse să se refacă. În semn de recunoştinţă, am hotărât ca numele copilului să fie Nectarie. Între timp sarcina a evoluat foarte bine şi ne rugăm sfântului să ne ajute la naştere, care va avea loc curând.

Doamne, ajută!

Florina:

Aş vrea să povestesc şi eu una din minunile pe care Sfântul Nectarie le-a făcut pentru familia mea şi totodată să îndeplinesc promisiunea făcută Sfântului Nectarie de a povesti altora despre ajutorul dat. Am simţit întotdeauna mângâierea Maicii Domnului, deşi nu am fost şi nu sunt vrednică de asta. Acum un an de zile am primit vestea că starea de sănătate a soţului meu nu este tocmai bună. M-am rugat Maicii Domnului să îmi arate ce să fac, unde să mă duc, la cine să cer ajutor. Atunci am găsit un articol despre Sfântul Nectarie şi ajutorul pe care îl dă celor ce se roagă lui. M-am rugat împreună cu soţul meu Sfântului Nectarie la Mănăstirea Radu-Vodă, am cumpărat acatistul sfântului, pe care soţul meu l-a citit. După puţin timp am aflat că nu este atât de grav şi este într-o fază bună a bolii. La o lună de zile de la aceasta mi-a apărut la sân un nodul mare cât o minge de ping-pong. Era chiar înaintea sărbătorilor de iarnă şi nu m-am putut programa la doctor

decât la jumătatea lunii ianuarie. Deşi îmi era teamă să simt aşa ceva la sân (şi acum mă îngrozesc când îmi aduc aminte) am simţit că totul o să fie bine. M-am rugat Sfântului Nectarie şi Maicii Domnului să aibă grijă de mine. În ianuarie, la început, acel nodul a dispărut de la sine. La doctor totul a fost bine. Doctoriţei nu-i venea să creadă că a fost ceva atât de mare şi acum nu mai este nimic. I-am promis Sfântului Nectarie că voi spune şi altora de ajutorul dat, dar până azi nu am făcut-o. Luată cu problemele de zi cu zi am uitat să fac cum am promis. Astăzi însă, vreau să-i mulţumesc Sfântului Nectarie pentru ajutorul dat şi să spun tuturor despre minunile pe care le poate face sfântul pentru cei aflaţi în suferinţă şi care se roagă pentru ajutor. Dumnezeu are grijă de noi toţi.

Mulţumesc, Sfinte Nectarie!

Mirela G:

O să vă scriu despre ultima minune a Sfântului Nectarie întâmplată mie şi familiei mele. Tatăl meu este în vârstă şi aproape asurzise, cu o ureche mai auzea, dar nu prea înţelegea, iar cu cealaltă nimic. Acum un an i-am şi cumpărat o proteză auditivă, ca să ne mai înţelegem cu el, oarecum…

La Mănăstirea Radu-Vodă, în câteva rânduri, l-am rugat pe Sfântul Nectarie să-i redea auzul, deşi în timp ce ceream acest dar mă gândeam că totul are o limită şi pierderea auzului este totuşi ceva ireversibil…, nu se mai poate repera nimic. Cu toate acestea, l-am rugat pe sfânt, în bunătatea lui fără margini, să îl ajute pe tata.

Vă spun acum cu emoţie şi bucurie imensă că tatăl meu a renunţat la aparatul auditiv fiindcă îi e nefolositor, aude fără el!! Nici lui nu-i vine să creadă, mai face probe cu şi fără aparat, ca să verifice dacă nu e doar o părere…

Mila lui Dumnezeu s-a arătat prin minunea Sfântului Nectarie, vorbim cu tatăl meu şi ne aude, ne înţelege! Numai cine are probleme grave de auz îşi poate imagina ce înseamnă acest lucru! În plus, aş vrea să menţionez că rugăciunea mea nu am dezvăluit-o nimănui, tatăl meu nu ştia ce am cerut pentru el, dar într-o zi m-a sunat să-mi spună că nu-i vine să creadă, dar aude foarte bine fără aparat…

Îi mulţumesc din nou Sfântului Nectarie şi îi promit că tot ajutorul lui primit de mine îl voi face cunoscut semenilor, cu toată sinceritatea şi în toate detaliile, ca toţi cei care citesc să se folosească, să se roage şi să se îndrepte către Maica Domnului, Tatăl Ceresc şi sfinţii Lui, printre care este şi Sfântul Nectarie, la care eu am mare evlavie.

Să ne binecuvânteze Domnul pe toţi!

5.
ÎNTRE OSÂNDA TĂCERII ŞI BINECUVÂNTAREA MĂRTURISIRII[21]

Cei cărora li s-a arătat un sfânt[22] sau cei care au fost vindecaţi în chip minunat rămân marcaţi de o astfel de întâmplare pentru mult timp, de obicei pentru toată viaţa. Dacă pe o stradă trece din întâmplare un preşedinte, toţi care locuiesc acolo vorbesc multă vreme despre acest eveniment.

---

[21] Aceste articol a fost tipărit iniţial în volumul *Noi minuni ale Sfântului Nectarie*, Editura Bunavestire, Galaţi, 2003. Este retipărit aici în nădejdea că îi va ajuta pe cei care au trăit minuni prin lucrarea Sfântului Nectarie să capete curajul de a le mărturisi şi altora…

[22] Credincioşii nu trebuie să se lase înşelaţi nici de arătările diavolilor care iau chip de sfinţi şi nici de vindecările care par a fi de la Dumnezeu şi sfinţii Săi, dar de fapt sunt curse întinse ale diavolului. Unii oameni, fiind interesaţi de fenomenele paranormale, pot fi foarte uşor păcăliţi. Le lipseşte discernământul duhovnicesc şi darul deosebirii duhurilor. De aceea, atunci când au loc anumite apariţii care par a fi ale sfinţilor, creştinii trebuie să ceară sfatul duhovnicilor cu experienţă în astfel de probleme. Problema înşelării este foarte fină: Sfântul Siluan Athonitul a avut o vedenie în care a văzut pe cineva care părea a fi psalmistul David. Dar duhovnicii athoniţi pe care i-a întrebat dacă vedenia a fost sau nu înşelare au preferat să îşi mărturisească neputinţa de a da un răspuns potrivit. Având ca sursă mândria şi încrederea în propriile puteri (în locul întrebării puse cu smerenie unui duhovnic iscusit), aprecierea unei arătări diavoleşti ca fiind de la Dumnezeu are urmări dezastruoase pentru om, înşelarea putând duce până la demonizare. Există astfel de cazuri în istoria Bisericii - şi nu puţine.

De cele mai multe ori, pentru creştinii care primesc o cercetare cerească din partea unui sfânt, acesta este un moment binecuvântat. Semnele dumnezeieşti au rostul de a-i întări pe credincioşi în viaţa duhovnicească. Numai atunci când oamenii se lasă biruiţi de diavolul mândriei şi răstălmăcesc rostul descoperirii pe care au avut-o, considerându-se superiori altora, numai atunci urmările acestor descoperiri sfinte sunt dăunătoare sufletului. Vina nu este însă nici a sfinţilor care s-au arătat, sau a îngerilor, sau a lui Dumnezeu, ci este numai şi numai a oamenilor care nu au ştiut să se bucure de darul primit de la Dumnezeu.

Diavolul caută prin orice mijloace să îi determine pe creştini să uite că au avut parte de ajutorul lui Dumnezeu sau al sfinţilor, fie că acest ajutor a avut parte printr-o intervenţie minunată, fie că a avut parte în mod firesc, aşa cum se întâmplă deseori cu cei care duc lupta cea bună pentru mântuire. De altfel, nu puţine sunt cazurile în care creştinii care au simţit în inima lor acest ajutor (la examene, pe patul de boală, în ispite, în necazuri care păreau fără ieşire...) au fost mai recunoscători decât unii dintre cei care au văzut în vis sau în vedenie un sfânt sau au fost vindecaţi în chip minunat. De fapt, cel mai important lucru nu este modul în care a avut loc o vindecare, ci efectele duhovniceşti ale acestei tămăduiri.

Un bolnav care face în fiecare zi Paraclisul Maicii Domnului şi care se ridică din patul de spital atunci când doctorii nu îi mai dau nicio şansă de vindecare poate avea inima la fel de plină de bucurie cu cel căruia i s-a arătat Maica Domnului.

Cuvântul Mântuitorului: *Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut...* se poate tâlcui şi astfel: că cei care au avut înţelepciunea de a vedea în vieţile lor ajutorul sfinţilor şi

le-au mulţumit acestora, chiar dacă nu au avut binecuvântarea de a-i vedea, mare plată vor avea de la Dumnezeu.

De altfel, ne-am învăţat să considerăm minuni numai arătările sfinţilor sau vindecările de boli grave. Dar viaţa creştină este o viaţă plină de minuni, pe care de cele mai multe ori nu le observăm, nu le luăm în seamă.

În situaţii identice doi oameni pot pune statuia binelui pe două socluri: pe cel al întâmplării sau pe cel al darului lui Dumnezeu. Totul depinde de credinţa din inima lor - dar creştinii trebuie să ştie că întâmplare nu există. Tot binele de la Dumnezeu vine. Şi Dumnezeu, direct sau prin sfinţii Săi, îi ajută pe creştini să meargă pe calea mântuirii, dându-le tot ceea ce le este cu adevărat de folos.

Unii creştini nu înţeleg faptul că legătura dintre oameni şi sfinţi este o legătură vie, o legătură foarte importantă şi pentru unii şi pentru ceilalţi. Sfinţii nu sunt nişte duhuri care se plictisesc în rai şi ca să îşi alunge plictiseala vin să rezolve problemele oamenilor. Nu. Sfinţii ne iubesc. Oricât de mare ar fi desfătarea cerească de care au parte, ei nu ne trec cu vederea tocmai pentru că, iubindu-ne, vor să ne sprijine să mergem pe calea mântuirii.

Nu ar fi greşit să vedem în ei nişte fraţi mai mari care, ajunşi la un praznic ales, vor să ne ajute şi pe noi să ajungem acolo. Pentru ei noi nu suntem nişte păcătoşi lipsiţi de valoare. Oricât am fi de slabi, de neputincioşi, de şovăitori, ei nu se scârbesc de noi. Ei vor să ne sprijine, să ne ridice.

O întâmplare care a avut loc în Grecia zilelor noastre ne atrage atenţia asupra faptului că sfinţii vor să îi cinstim cu evlavie şi că greşim atunci când trecem cu vederea

prăznuirea lor. Venind într-o zi la racla cu sfintele moaşte ale Sfântului Ioan Rusul, un bătrânel a mărturisit:

„Astăzi am mare supărare, adică ce zic eu astăzi, că o am de ieri dimineaţă. Ieri, pe la ora zece, am cumpărat o bucată de ficat de miel şi i-am spus nevestei să-l pună la tigaie, iar eu am alergat la băcănie să cumpăr puţin vin.

La semafor, unde m-am oprit şi aşteptam să se aprindă lumina verde, am auzit în spatele meu un glas: «Aşa sunt uitaţi prietenii?» Eram singur. Mă uit în spate – nimeni, sus la balcoane – nimeni; glasul însă îl auzisem foarte aproape de mine. S-a aprins lumina verde, am traversat, am intrat în băcănie; aici se auzeau nişte cântări bisericeşti minunate.

- Frumoasă casetă cu cântări – îi zic vânzătorului.

- Nu-i casetă, moş Nicolae, se transmite Sfânta Liturghie la Radio. Astăzi e sărbătoarea Sfântului Ioan Rusul, în Evvia, slujesc acolo şase arhierei, după cum a spus prezentatorul.

N-am mai cumpărat nimic; am ieşit, am traversat pe roşu. Şi acum am în urechi claxoanele, frânele, strigătele şoferilor. Am ridicat amândouă mâinile şi le-am făcut semn să se oprească toţi, să pot traversa. Ce să fac? N-am mâncat nimic de ieri, nici nu vreau să mănânc. Puţin lucru este să-ţi spună un sfânt că l-ai uitat? Pot să-i mai spun acuma prieten?”[23]

Ne putem întreba la rândul nostru: putem considera că suntem prieteni cu sfinţii care ne-au ajutat de atâtea ori când uităm să ne închinăm la moaştele lor, când uităm să ne rugăm lor, când uităm să mergem la biserică la praznicele lor? Nu, cu siguranţă nu.

---

[23] Din volumul *Viaţa, minunile, paraclisul şi slujba Sfântului Ioan Rusul*, Schitul Crasna, Prahova, 1999, p. 35.

Sfinţii vor să fie prietenii noştri, vor să ne ajute, dar pentru asta trebuie să facem şi noi ceea ce ne stă în putinţă. Şi foarte important este ca cei care au primit în chip minunat ajutorul sfinţilor să nu se lenevească a da mărturie despre aceasta. Sfântul Nectarie din Eghina le atrage atenţia asupra tuturor celor care au primit ajutor în chip minunat că nu trebuie să se sfiască să le spună şi celorlalţi despre darul de care s-au învrednicit.

O femeie mărturiseşte: „Acum şase luni am constatat că la sânul stâng îmi apăruse un nodul dureros. După ce am fost şi m-au consultat trei dintre cei mai buni medici pe care îi cunoşteam, diagnosticul a fost acelaşi pentru toţi: tumoare malignă, de mărimea unei nuci mari. Toţi trei mi-au spus să mă operez fără nicio întârziere, deoarece situaţia se putea agrava şi scăpa de sub control. Eu însă eram atât de înfricoşată de o astfel de operaţie încât nu voiam să o fac. Am hotărât să o mai amân un pic şi să îl consult între timp şi pe un verişor de-al nostru din Statele Unite, care era şi el un doctor foarte bun. I-am scris o scrisoare şi acesta ne-a răspuns şi el imediat că, fără întârziere, trebuie să merg să mă operez. Cu toate acestea, eu continuam să mă tem foarte tare. Atunci soţul meu, Nicolae, mi-a spus ca cel puţin să iau un medicament pe care mi-l recomandase un alt medic şi care, fără să vindece, cel puţin oprea dezvoltarea pentru o vreme a nodulului.

Eu însă mă încăpăţânam parcă să nu fac nimic din toate acestea. Gândul mă ducea tot spre minunile pe care ştiam că le făcea neîncetat Sfântul Nectarie. De aceea, am ajuns la un moment dat să ne certăm un pic. I-am spus: «Eu totuşi am toată speranţa că mă voi vindeca cu ajutorul Sfântului Nectarie». Când am văzut că mă priveşte cu ironie i-am spus: «La urma urmei, ce îţi pasă ţie? Eu sunt

cea care voi muri...!» Mi-a răspuns: «Bine, crede tu numai în Sfântul Nectarie şi nu mai merge la operaţie, cel puţin să se termine odată acest martiriu!...»

Au trecut aproape cinci luni fără să fac nimic.

Într-o zi, citind într-un ziar despre o nouă minune făcută de Sfântul Nectarie, i-am propus soţului meu să mergem şi noi în insula Eghina, spre a mă închina şi eu la sfintele moaşte. A acceptat de îndată şi am plecat chiar a doua zi. Mergeam plini de credinţă şi de nerăbdare. Când am ajuns, am căzut plângând pe piatra mormântului şi i-am spus: «Sfinte Nectarie al meu, te rog, salvează-mă şi pe mine aşa cum ai salvat atâta lume». Apoi am luat ulei sfinţit de la icoana sa şi mi-am însemnat de trei ori locul în care mă durea. Am spus: «Numai tu, o, sfinte al meu, mă vei putea scăpa de acest rău, haide, ajută-mă, nu mă lăsa să ajung la operaţie!...»

Şi, într-adevăr, iubiţii mei, din clipa în care m-am uns cu uleiul din candela ce ardea la icoana Sfântului Nectarie, s-a petrecut şi cu mine minunea sa cea mare. Durerile au încetat şi în decurs de două săptămâni chistul canceros a dispărut. M-am prezentat din nou la doctorii care mă consultaseră şi au rămas şi aceştia uimiţi de această evoluţie neaşteptată a bolii mele.

Chirurgul care urma să mă opereze, comparând rezultatele analizelor anterioare cu cele de acum, şi-a făcut şi el Sfânta Cruce şi m-a întrebat: «Cum ai făcut, copila mea, de ţi-a dispărut acea tumoare?» I-am răspuns: «Doctore, credeţi în Dumnezeu? Aceasta este o minune. Am fost la Sfântul Nectarie în insula Eghina, m-am uns cu ulei sfinţit de la candela sa, m-am rugat fierbinte şi iată-mă!...»

«Într-adevăr, a răspuns, numai o putere divină ar fi putut dizolva acel chist canceros. Este o minune. Văd că

eşti perfect sănătoasă şi o confirmă toate analizele. Mare lucru!...»

M-am întors acasă de la spital, am căzut în faţa icoanei Sfântului Nectarie şi, plângând cu lacrimi de bucurie şi recunoştinţă, am spus: «Sfinte Nectarie, îţi mulţumesc din adâncul inimii mele. Mă voi duce şi eu şi voi publica la ziar această minune pe care ai făcut-o cu mine, ca să afle lumea întreagă despre puterea ta vindecătoare şi să vadă cât de mare este credinţa ortodoxă!»

A doua zi m-am prezentat la birourile ziarului *Acropole*, ca să îi rog să facă un articol despre cele întâmplate, dar, din păcate, m-au refuzat. Mai mult încă, unii dintre medicii care mă consultaseră, auzind că vreau să le menţionez numele în respectivul articol, mi-au spus că, pentru protecţia numelui lor, nu doresc să fie amestecaţi. Unul chiar mi-a spus: «De ce vrei acum să scrii despre cele întâmplate? Mulţumeşte-i sfântului, aprinde o lumânare, dă un pomelnic şi ajunge!...»

Văzând că toţi mă descurajează în acest sens, am lăsat lucrurile aşa cum erau şi aşteptam să vină din nou primăvara, să se facă vreme frumoasă şi să merg din nou cu soţul meu în Eghina. Voiam să ajung să mulţumesc din nou Sfântului Nectarie şi să las la icoana sa un lănţişor de aur cu cruce pe care îl purtam la gât.

Într-o seară însă, pe 2 februarie, era într-o zi de vineri, am avut un vis înfricoşător. Se făcea că eram împreună cu soţul meu pe un munte înalt, pe care ne chinuiam să îl coborâm. Jos se vedea marea. În timp ce coboram, am văzut o casă mică, ţărănească, cu două camere. M-am uitat împrejur, am deschis uşa şi am intrat înăuntru. Acolo, în mijlocul camerei stătea un om cu o înfăţişare ciudată. Era palid şi pe trupul său avea lipite

multe bucăţele de vată. Îndată ce l-am văzut mă întrebam cine poate fi. Atunci s-a uitat la mine cu o privire mustrătoare şi mi-a spus: «Sunt Sfântul Nectarie!...»

Îndată ce am auzit aceasta, am căzut la picioarele sale ca să mă închin. Nu m-a lăsat însă să îl ating. S-a retras câţiva paşi şi mi-a spus: «Nu, nu mi te vei închina!...» Atunci am început să plâng şi i-am spus: «De ce, Sfinte Nectarie, nu mă lăsaţi să mă închin la Sfinţia voastră? Eu atâta v-am rugat să mă vindecaţi şi acum iarăşi vreau să vin să vă aduc şi crucea de aur pe care o port la gât!...»

Atunci mi-a arătat o bucată de hârtie, pe care o ţinea în mână, şi mi-a spus: «Dacă nu vei scrie pe această hârtie, nu vei veni să mi te închini!...»

Eu, plângând, l-am întrebat: «Ce hârtie este aceea, Sfinte Nectarie, şi ce să scriu pe ea?» Mi-a răspuns: «Ştii tu foarte bine ce trebuie să scrii!» Apoi a scos din buzunar nişte bani, mi i-a dat şi mi-a spus. «Uite, te voi ajuta din nou!» (Era evident că îmi sugera ce trebuie să fac cu banii, adică să plătesc la ziar pentru a fi publicată minunea). Eu însă, continuând să plâng, i-am spus. «Sfinte Nectarie, eu nu am nevoie de banii aceştia, eu v-am cerut doar să îmi redaţi sănătatea, ce să fac eu cu banii Sfinţiei Voastre?»

Se întoarse apoi către un om care stătea la un fel de birou în colţul camerei şi îi spuse: «O vezi? Acum nu mai are nevoie de mine...»

Şi cum ţinea banii, s-a întors şi i-a aruncat pe fereastră. În clipa aceea, m-am trezit brusc. Eram îngrozită şi i-am povestit soţului meu visul avut. Fiul nostru mai mic, auzind şi el povestirea visului, mi-a spus: «Mamă, ştii ce reprezintă bucata de hârtie pe care o ţinea în mână sfântul? Este ceea ce ai promis, şi anume că vei publica la

ziar minunea pe care a făcut-o cu tine. Asta cere sfântul acum de la dumneata».

A doua zi de dimineaţă m-am dus din nou la ziarul *Acropole*, încercând să-i conving să publice cele petrecute. M-au refuzat din nou. Din fericire, de la unul dintre birouri a venit la mine cineva care auzise istorisirea minunii şi mi-a arătat un alt ziar, intitulat *Sfânta Marina*. Mi-a spus să mă duc la aceştia, pentru că îmi vor publica cu siguranţă articolul, fiind direct implicaţi în publicarea minunilor săvârşite de Sfântul Nectarie. Aşa am şi făcut. La acest ziar, redactorii m-au primit cu politeţe şi mi-au promis că îmi vor publica istorisirea într-unul din numerele imediat următoare.

Pentru publicarea minunilor Sfântului Nectarie aveau o pagină specială, care apărea în fiecare număr, pentru ca lumea întreagă să cunoască puterea vindecătoare a acestui mare sfânt.

După toate acestea, am fost în Eghina şi m-am rugat atunci Sfântului Nectarie să mă ierte pentru întârzierea cu care am îndeplinit această promisiune. Slăvit să fie în vecii vecilor!”[24]

Mărturia aceasta ar trebui să trezească în inimile celor care au avut parte de tămăduiri minunate dorinţa de a le mărturisi altora. Vindecările nu au loc numai pentru cei care se vindecă. Prin ele, ascultând relatarea lor, unii oameni se apropie de Dumnezeu. E un gest egoist a ţine lumina sub obroc.

E adevărat şi faptul că în unele situaţii, din motive cum ar fi smerirea celor care au fost tămăduiţi, Dumnezeu nu vrea ca aceste minuni să fie spuse celorlalţi. Dar aceste

---

[24] Din volumul *Sfântul Nectarie Taumaturgul*, Editura Bunavestire, Bacău, 2000, pp. 147-151.

cazuri sunt rare şi numai duhovnicii pot hotărî dacă e bine sau nu ca minunea tămăduirii să fie făcută publică.

În cele mai multe cazuri însă, Dumnezeu vrea ca minunile să fie cunoscute de oameni. Mulţi au devenit credincioşi după ce au ascultat sau au citit despre minunile unui sfânt.

Cu cât diavolul pune mai multe piedici celor care vor să mărturisească despre minunile lui Dumnezeu şi ale sfinţilor, cu atât mai mare va fi cununa celor care vor face aceasta înfruntând piedicile şi necazurile.

Iată ce piedici au fost puse de diavol pentru a sufoca evlavia faţă de Sfântul Ioan Maximovici… „Începând de la procesul josnic din San Francisco, când o parte dintre clericii împreună-slujitori ai Arhiepiscopului Ioan au încercat să îl defăimeze public pe acest drept, s-a simţit o nevoie foarte puternică de a face cunoscute faptele bune şi sfinte ale Fericitului. Însă când neaşteptata sa trecere la cele veşnice a venit ca o urmare de neocolit a faptului că era supus unor hărţuieli neîncetate, nevoia de a-i publica *Viaţa şi minunile* a devenit o datorie a conştiinţei universale a Bisericii. Părea firesc ca o asemenea lucrare să fie încuviinţată, sprijinită şi încurajată de toţi. Însă, în locul unei astfel de reacţii – spre uimirea tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu şi pe Sfinţii Săi -, o adevărată prigoană s-a abătut asupra celor care voiau să spună o vorbă bună despre noul făcător de minuni, ales de Dumnezeu, al secolului al XX-lea! Lucru destul de uimitor, o întreagă serie de încercări vădit plănuite au început să înăbuşe veştile cele bune despre Fericitul Ioan. Ca să pomenim numai câteva dintre ele: primul său biograf, Episcopul Sava, le-a scris celor care au alcătuit această carte că, din cauza activităţii sale de răspândire a cinstirii lui Vlădica Ioan, va fi prigonit şi îşi va încheia

viaţa în acest chip. El a fost apoi silit să se retragă, a fost redus la tăcere şi nu i s-a mai îngăduit să fie episcop, din care pricini a şi murit peste scurtă vreme (în ianuarie 1972), neducând la bun sfârşit încercările sale biografice. S-au publicat într-adevăr două mici lucrări despre sfânt, însă vânzarea lor a fost interzisă în librăria Sinodului şi au fost înapoiate editurii. Sfintele Liturghii din Cripta sfântului, care odinioară erau săvârşite des (de cele mai multe ori de către Arhimandritul Mitrofan), au fost limitate oficial la o dată pe an şi a fost interzisă chiar şi obişnuita citire din Psaltire în cripta sa în timpul slujbelor, când aceasta era deschisă. Iar Frăţia Sfântul Gherman a fost mustrată pentru că a publicat materiale despre Fericitul Ioan aproape de fiecare dată când apăreau mărturii despre minunile sale – în presa liberă din America liberă! Când a fost întrebat de răposatul părinte Serafim Rose, episcopul de atunci a spus indignat:

- Nu publicaţi nimic despre Arhiepiscopul Ioan până ce nu mor duşmanii săi!

- Dar de ce? - a fost reacţia firească la aceste cuvinte. Până atunci vor muri şi prietenii săi şi nu va mai fi nimic de publicat!

A urmat răspunsul semnificativ:

- Atunci veţi putea scrie ce vreţi! – adică *atunci* nu va fi nicio problemă să *ţesem* legende neputincioase, inofensive, şi să nu păstrăm consemnări adevărate, care poate tulbură, despre un sfânt real, întemeiate pe fapte la care au fost martori cei care chiar l-au cunoscut pe sfânt aşa cum era el cu adevărat. Frăţia Sfântul Gherman s-a plâns despre această înăbuşire a adevărului unui alt ierarh, Episcopul Nectarie, prieten şi apărător al Fericitului Ioan. Ca răspuns, Episcopul Nectarie s-a ridicat, şi-a făcut cruce şi a conchis:

- Aţi săvârşi un *păcat* dacă, primind aceste mărturii şi verificându-le personal, nu le-aţi publica, din orice pricină.

Ceea ce ne interesează însă este următorul lucru: care este voia sfântului privind încercările de a publica materiale despre el?

Sunt multe cazuri în trecut când sfinţii au confirmat după moarte adevărul vieţilor lor. De pildă, când scrierile marelui Episcop Ignatie Briancianinov erau supuse criticii, sfântul episcop i s-a arătat unei femei şi i-a spus: «Tot ce scrie în cărţile mele e adevărat».

În chip asemănător, Fericitul Ioan i s-a arătat după moarte celui mai apropiat prieten şi ucenic al său, Arhimandritul Mitrofan, binecuvântându-l şi încurajându-l în lucrarea de consemnare a mijlocirilor sale minunate şi de răspândire a cinstirii sale. Iată cum descrie părintele Mitrofan aceasta:

«Pace sufletelor voastre şi mântuire! Am luat hotărârea să mă silesc cu foarte mare seriozitate să adun material despre Vlădica Ioan... Am simţit o nevoie imperioasă să fac acest lucru şi, în noaptea după ce am luat această hotărâre, l-am văzut limpede şi de aproape pe Arhiepiscopul Ioan. Era foarte bucuros şi m-a binecuvântat. Lăudaţi pe Domnul întru Sfinţii Lui. *Este un lucru bineplăcut lui Dumnezeu*, pentru că sfinţii lui Dumnezeu nu săvârşesc minuni cu putere de la ei, ci prin Puterea Sa cea Dumnezeiască. Am verificat deja o serie de cazuri în care oamenii au fost tămăduiţi... Vă sărut întru Domnul. Mă voi ruga cu râvnă pentru domniile voastre în Ţara Sfântă.

Rugătorul vostru fierbinte înaintea lui Dumnezeu, nevrednicul Arhimandrit Mitrofan

San Francisco, California

17/30 august 1972».”[25]

Nu este greu de observat cât de dificilă este uneori mărturisirea minunilor unui sfânt. Oare de ce diavolul şi oamenii care îi sunt slujitori fără să îşi dea seama se ridică împotriva minunilor unui sfânt?

Vom răspunde la această întrebare reproducând o mărturie despre mijlocirea minunată a Sfântului Ioan Maximovici, făcător de minuni încă din timpul vieţii sale. Părintele Serafim Rose relatează:

„Posturile arhiepiscopului Ioan erau atât de aspre, încât maxilarul de jos îşi pierduse puterea în timpul acestor perioade de post şi vorbea foarte neclar. Ana avea însărcinarea de a-i da lecţii în care să-şi exerseze maxilarul şi să-l facă să vorbească ceva mai clar. Arhiepiscopul venea întotdeauna la ea la intervale regulate şi la sfârşitul fiecărei lecţii îi lăsa o bancnotă de douăzeci de dolari. În timpul războiului, această femeie a fost rănită şi era pe moarte într-un spital francez din Shanghai. Era noaptea târziu; afară începuse o furtună cumplită şi toate legăturile cu oraşul se întrerupseseră. În acele momente femeia nu se mai gândea decât la un singur lucru. Cum doctorii îi spuseseră că avea să moară, singura ei speranţă era să vină Arhiepiscopul Ioan, să-i dea Sfânta Împărtăşanie şi să o scape cumva. I-a implorat pe cei din jur să-i trimită vorbă, dar i-au spus că era cu neputinţă. Telefonul nu funcţiona din pricina furtunii, iar spitalul se închidea în timpul nopţii (din cauza războiului). Aşa că singurul lucru pe care l-a putut face a fost să strige: «Ajutor! Arhiepiscope Ioan, vino!». Bineînţeles, lumea credea că sărmana femeie

[25] Pr. Serafim Rose, pr. Gherman Podmoşenski, *100 de minuni ale Fericitului Ioan Maximovici*, Editura Sophia-Press, Bucureşti, 2003, pp. 367-370.

delirează, pentru că nu era posibil niciun contact cu arhiepiscopul. Dar în acea noapte, pe când striga ea aceste cuvinte, uşile s-au deschis chiar în toiul furtunii şi a intrat Arhiepiscopul Ioan, purtând Sfânta Împărtăşanie. A venit la ea, a spovedit-o, a liniştit-o (pentru că era, fireşte, copleşită de bucurie), i-a dat Sfânta Împărtăşanie şi a plecat.

Femeia a dormit optsprezece ore după aceea şi, trezindu-se a doua zi, a simţit că îşi revenise. «Cu siguranţă asta s-a întâmplat pentru că Arhiepiscopul Ioan a venit aici», a spus ea. «Care Arhiepiscop Ioan?», au întrebat infirmierele, spunându-i că nimeni nu putuse să intre, pentru că spitalul fusese încuiat în noaptea aceea. Persoana din patul alăturat i-a spus că într-adevăr fusese cineva acolo, dar nimeni nu o credea. Începuse să se întrebe dacă nu cumva avusese halucinaţii. Dar în timp ce asistentele îi făceau patul în ziua aceea, au descoperit sub perna ei o bancnotă de douăzeci de dolari. «Aha - a spus ea - asta este dovada că a fost aici»”.[26]

Ce are diavolul împotriva acestei minuni sau a celorlalte minuni săvârşite de către Sfântul Ioan Maximovici?

Răspunsul este extrem de important: unul dintre cele mai subtile moduri în care el loveşte în Biserică este pervertirea vieţii duhovniceşti a creştinilor. După atâtea prigoane sângeroase diavolul a înţeles că cel mai eficace război împotriva Bisericii nu este prigoana. Prigoana naşte mucenici, prigoana stropeşte cu sânge mucenicesc Biserica şi aceasta creşte ca o floare.

[26] Din volumul părintelui Serafim Rose *Mai aproape de Dumnezeu*, Editura Bunavestire, Galaţi, 2003, p. 25.

Diavolul nu mai vrea un război făţiş: acum încearcă să slăbească râvna creştinilor, încearcă să promoveze un creştinism lipsit de nevoinţă, un creştinism care nu mântuieşte. Încearcă să îi convingă pe oameni că vremea sfinţeniei a trecut.

Dar cum să reuşească aceasta când oamenii află că în vremuri apropiate de ale noastre au trăit sfinţi făcători de minuni precum Sfântul Ioan Maximovici sau Sfântul Nectarie din Eghina?

Pe diavol îl arde evlavia creştinilor faţă de sfinţi, îl supără faptul că sfinţii sunt modele pentru creştini. Câtă vreme creştinii vor trăi sub ocrotirea lui Dumnezeu şi a sfinţilor, diavolul nu va avea nicio putere asupra lor.

Au fost creştini care, deşi nu au fost tămăduiţi în chip minunat de sfinţi sau de Maica Domnului, au fost adânc impresionaţi de minunile pe care le-au citit şi le-au mărturisit altora. Această lucrare de apostolie este binecuvântată de Dumnezeu şi va avea plată veşnică.

Cei care au mărturisit minunile unui sfânt (nu pentru a se arăta înţelepţi şi virtuoşi, ci pentru a-şi folosi aproapele) vor fi răsplătiţi de acel sfânt. Sfinţii nu rămân datori. Aşa cum un sfânt ajută ctitorii care înalţă o biserică în cinstea sa, tot aşa îi ajută şi pe cei care se fac propovăduitori ai minunilor sale. Aceştia nu ctitoresc biserici de piatră, dar îi ajută pe alţii să îşi ctitorească biserici vii în inimile lor. Sfinţii nu se uită la mulţimea banilor, ci se uită la jertfirea cu care au fost dăruiţi banii. Ei preferă un sărac care a vorbit multora despre minunile sfinţilor decât un bogat care dintr-o grămadă mare de bani a dat o părticică pentru ridicarea unui paraclis, a unei clopotniţe sau a unei case parohiale.

La Fericirile Evangheliei s-ar putea adăuga încă una: „Fericiţi cei care au vorbit despre minunile sfinţilor şi care

i-au apropiat pe alţii de Biserică şi de Hristos, că aceia sub binecuvântarea sfinţilor vor trăi...”

E lesne de înţeles însă că o asemenea mărturie care primeşte o cunună atât de slăvită nu poate fi dată cu nevrednicie. Degeaba va vorbi cineva despre minunile sfinţilor sau de ajutorul pe care îl dă Maica Domnului celor care vor să îşi îndrepte vieţile dacă prin viaţa sa nu va dovedi că el însuşi crede ce spune. Câtă vreme cel care mărturiseşte minunile va fi un simplu povestitor, oamenii vor considera că cele spuse de el sunt poveşti. Vorbăria goală, retorica searbădă dau în vileag făţărnicia celui care se vrea apostol fără să trăiască măcar ca un simplu creştin. Urmările unei astfel de mărturisiri sunt triste, pentru că produce în inimile ascultătorilor o reacţie contrară aşteptărilor. Abia atunci când cel care vorbeşte dovedeşte prin curăţenia vieţii sale că duce o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu, abia atunci mărturia sa are putere.

Să îi iubim pe sfinţi, să îi cinstim, să ne închinăm lor. Un părinte spunea că atunci când oamenii vor muri, îi vor vedea pe toţi sfinţii cărora s-au rugat. Noi să încercăm să ducem o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu şi atunci îi vom vedea pe sfinţi încă de acum. Nu faţă către faţă, ci prin ajutorul pe care îl vom primi de la ei. Atunci vom trăi o viaţă cu adevărat nouă, o viaţă străină duhului lumii acesteia. O viaţă rânduită după legile Duhului, o viaţă binecuvântată.

Danion Vasile

Anexă:

ACATISTUL SFÂNTULUI IERARH NECTARIE DIN EGHINA, NOUL FĂCĂTOR DE MINUNI

(9 noiembrie)

După obişnuitul început se zic
Condacele şi Icoasele

Condacul 1:

Veniţi, ucenicilor ai lui Hristos, care însetaţi după împărăţia cea cerească, să îi aducem laude iubitului nostru ocrotitor, Sfântului Ierarh Nectarie. Şi, mulţumindu-i pentru nemăsurata sa dragoste faţă de noi, să-i cântăm într-un glas: Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Icosul 1:

Precum oarecând marele ierarh Nicolae, care fusese întemniţat pentru că l-a pălmuit pe ereticul Arie, a fost mângâiat de Preacurata Născătoare de Dumnezeu, aşa şi tu ai fost mângâiat când ai fost aruncat în temniţa prigonirilor, iar Sfântul Nicolae ţi s-a arătat în vis, spunându-ţi: „Eu te voi înălţa sus, sus de tot...”. Prin care minune ni se arată nouă măsura sfinţeniei tale, ca să îţi cântăm:

Bucură-te, bucurie a Bisericii drept-măritoare;

Bucură-te, dar dăruit lumii de către Cel ce Se dăruieşte pe Sine celor credincioşi;

Bucură-te, reazem al monahilor şi al mirenilor;
Bucură-te, pildă pentru păstorii de suflete;
Bucură-te, încununare a ierarhilor;
Bucură-te, că fiind dispreţuit de oamenii păcătoşi ai fost îmbrăţişat de Sfântul Ierarh Nicolae;
Bucură-te, că nu ne mai trebuie altă mărturie despre sfinţenia ta;
Bucură-te, că pustnicului athonit i s-a descoperit că eşti puternic prigonitor al îngerilor căzuţi;
Bucură-te, dascăl al celor care se străduiesc să înveţe teologia, sporind în rugăciune;
Bucură-te, hram al multor biserici şi paraclise;
Bucură-te, icoană a lui Hristos zugrăvită de Duhul Sfânt în vremurile din urmă;
Bucură-te, apostol al mântuirii;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 2-lea:

Întrebându-te Hristos în vis care este pricina pentru care plângi, I-ai răspuns a doua zi, scriindu-I că sărăcia, frigul şi foamea întunecă frumuseţea copilăriei tale. Şi, din rânduială dumnezeiască, deschizând scrisoarea ta, negustorul Temistocle s-a grăbit să îţi trimită cele de trebuinţă, iar tu, văzând cum a răspuns Dumnezeu la cererile tale, L-ai lăudat cu ochii înlăcrimaţi, cântându-I: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Nu de un negustor ca Temistocle au nevoie copiii necăjiţi, ci de tine, Sfinte Nectarie, ştiind că dragostea ta vine în întâmpinarea lipsurilor lor, ajutându-i cum nici un negustor nu îi poate ajuta. Ca primind sprijinul

tău să li se usuce lacrimile şi să îţi cânte cu inima plină de bucurie:

Bucură-te, cel ce i-ai scris Domnului despre necazurile tale;

Bucură-te, cel ce ne îndemni să Îi spunem lui Dumnezeu necazurile noastre;

Bucură-te, că Hristos a primit epistolia ta şi ţi-a trimis prin negustorul Temistocle cele de trebuinţă;

Bucură-te, că Hristos ne trimite prin tine ceea ne este de folos, ca să mergem pe calea mântuirii;

Bucură-te, dascăl al copiilor cucernici care caută adevărata înţelepciune;

Bucură-te, dezlegare a pântecelor neroditoare;

Bucură-te, că uşurezi durerile naşterii când mamele te cheamă în ajutor;

Bucură-te, văzându-i pe pruncii care primesc la botez numele tău;

Bucură-te, că ne povăţuieşti să nu căutăm ajutor de la oameni, ci de la Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce ai trudit din greu pentru a-ţi ajuta familia;

Bucură-te, că îi ajuţi pe oamenii fără slujbă să îşi găsească de lucru;

Bucură-te, apostol al cumpătării;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 3-lea:

Pe nedrept ai fost prigonit în Alexandria din pricina urzelilor diavoleşti. Dar tu ai purtat fără să te tulburi crucea răbdării, învăţându-i pe toţi cei prigoniţi să se roage pentru prigonitorii lor şi Domnului să Îi cânte: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Ca o slugă credincioasă ai fost următor virtuţilor Stăpânului tău, Care S-a rugat pentru cei care Îl răstigneau pe lemnul crucii, şi te-ai rugat pentru cei care te-au răstignit pe crucea răbdării. Pentru care, folosindu-ne de virtutea ta, îţi zicem cu glas de bucurie:

Bucură-te, sprijinitor al celor apăsaţi de răutatea celor vicleni;

Bucură-te, că te-ai rugat pentru luminarea celor ce te nedreptăţeau;

Bucură-te, că nu te-ai gândit la binele tău, ci numai la binele Bisericii;

Bucură-te, că nu te-ai tulburat de hulele celor care nu au vrut să asculte învăţăturile tale;

Bucură-te, cel ce l-ai ajutat pe bolnavul Lucian să nu îşi piardă slujba;

Bucură-te, că fără să te scârbeşti ai făcut în locul lui curăţenie în locaşul seminarului;

Bucură-te, că pentru smerenia ta Hristos ţi-a primit osteneala ca pe o nevoinţă pustnicească;

Bucură-te, arătându-ne că nici o muncă cinstită nu trebuie dispreţuită;

Bucură-te, că fiind prigonit pe nedrept ai răbdat mucenicia fără-de-sânge;

Bucură-te, pavăză a creştinilor batjocoriţi pentru credinţa lor;

Bucură-te, cel care ne înveţi să primim defăimările necredincioşilor ca pe nişte cununi de mult preţ;

Bucură-te, apostol al răbdării;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 4-lea:

Ai socotit că sufletele din obştea Cuvioasei Xenia aveau nevoie de tine şi ai venit cu dragoste în Eghina, pentru a le fi povăţuitor celor care vroiau să urce pe scara desăvârşirii. Iar ele, cu mulţumire, I-au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Mai mult decât ucenicele tale din Eghina, care lepădând lumea au ascultat chemarea cea cerească, avem noi nevoie de povăţuirea ta, sfinte al lui Dumnezeu, pentru că ispitele ne învăluie şi patimile ne apasă, şi nu găsim ieşire din viforul în care ne aflăm. Dar, nădăjduind spre ajutorul tău, îţi cântăm:

Bucură-te, îndrumător al monahilor şi al monahiilor care au lepădat înţelepciunea acestui veac;

Bucură-te, pavăză a mirenilor care duc o viaţă jertfelnică;

Bucură-te, că aduci liniştea mănăstirii în casele acestora;

Bucură-te, cel ce îi iubeşti pe cei care poartă în inimi dragostea pentru aproapele lor;

Bucură-te, luminător al duhovnicilor pentru rugăciunile ucenicilor lor;

Bucură-te, mână întinsă creştinilor pentru rugăciunile preoţilor;

Bucură-te, ocrotitor al copiilor pentru rugăciunile părinţilor lor;

Bucură-te, înţelepţitor al părinţilor pentru rugăciunile fiilor;

Bucură-te, chivot al rugăciunii de care atingându-se creştinii gustă din pacea veacului ce va să vină;

Bucură-te, că îi ajuţi pe creştini să trăiască după voia lui Dumnezeu;

Bucură-te, rază a virtuţii pe care întunericul acestei lumi nu o poate acoperi;

Bucură-te, apostol al desăvârşirii;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 5-lea:

S-a mâhnit bătrânul pescar văzând că marea era plină de rechini şi osteneala sa rămânea fără rod. Tu ai binecuvântat cu credinţă năvodul lui şi prin rugăciune ai izgonit peştii răpitori, pentru care pescarul I-a mulţumit lui Dumnezeu, cântând: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Şi noi suntem încercaţi de greutăţile vieţii, şi noi suntem întristaţi văzând cum peştii necazurilor au intrat în marea sufletelor noastre. Şi, ştiindu-ne neputinţele, alergăm la ajutorul tău, precum pescarul de odinioară. Arată-ne puterea mijlocirilor tale, Sfinte Ierarhe Nectarie, ca să îţi cântăm cu inimă mulţumitoare:

Bucură-te, că îi ajuţi pe cei covârşiţi de necazuri;

Bucură-te, cel care cu dragoste alungi deznădejdea din inimile noastre;

Bucură-te, că dai hrană celor flămânzi;

Bucură-te, că îi îmbraci pe cei goi;

Bucură-te, liman al celor fără adăpost;

Bucură-te, cel ce l-ai pedepsit pe cel care nu voia să îşi ajute aproapele;

Bucură-te, că îi îndemni pe cei pedepsiţi de Dumnezeu să-şi cunoască păcatele;

Bucură-te, prieten care sari în ajutorul celor năpăstuiţi şi al celor apăsaţi de singurătate;

Bucură-te, că tânărului care vroia să se sinucidă i-ai întors gândul cel rău;

Bucură-te, că ai fost nou tată pentru fiica celui care îşi ucisese fratele;

Bucură-te, nou ierarh Nicolae care ai avut grijă de mântuirea ei şi a surorilor sale;

Bucură-te, apostol al ajutorului dumnezeiesc;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 6-lea:

Cine poate spune mulţimea minunilor tale, sfinte al lui Dumnezeu? Că toţi cei care te-au chemat în ajutor au fost mângâiaţi în nevoile lor. Şi împreună cu bolnavii care au primit prin tine tămăduire minunată I-au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Apăsătoare este crucea bolii, Sfinte Nectarie, şi încă mai grea este atunci când nu vedem în ea leacul trimis de Dumnezeu pentru tămăduirea sufletelor noastre. Cerându-ţi să te rogi lui Dumnezeu pentru înţelepţirea celor care cârtesc din pricina bolilor, te rugăm să le vii în ajutor, tămăduindu-i degrabă, ca să îţi cânte împreună cu noi:

Bucură-te, că arătându-te grabnic tămăduitor îndată după adormirea ta ai vindecat un bolnav;

Bucură-te, că cei vindecaţi de tine au mărturisit harul tău;

Bucură-te, ceresc doctor fără-de-arginţi, ajutător al doctorilor pământeşti;

Bucură-te, că uşurezi durerile celor care se închină la sfintele tale moaşte;

Bucură-te, că cei care se roagă în faţa icoanei tale primesc puterea de a răbda boala;

Bucură-te, izgonitor al duhurilor necurate şi al căpeteniilor lor;

Bucură-te, cel ce ai tămăduit şi tămăduieşti cele mai grele suferinţe;

Bucură-te, ştiind că la Dumnezeu nici o boală nu este fără leac;

Bucură-te, cel ce ai purtat crucea bolii fără să cârteşti;

Bucură-te, că ai fost vindecat în chip minunat de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu;

Bucură-te, că acum te rogi ei pentru tămăduirea celor bolnavi;

Bucură-te, apostol al vindecărilor trupeşti şi sufleteşti;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 7-lea:

După trecerea ta la Domnul, în chip minunat te-ai arătat oamenilor care aveau nevoie de sprijinul tău, pentru a le fi călăuză pe calea mântuirii. Şi noi, deşi nu am primit un asemenea semn, ne-am împărtăşit de bucuria lor când am aflat despre arătările tale, şi I-am cântat lui Dumnezeu într-un cuget cu ei: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Vedem că se împuţinează credinţa şi că se răspândesc apostazia şi desfrâul. Dar, luând aminte la grija pe care ai arătat-o celor cărora te-ai arătat după moarte, nu ne vom teme de povara ispitelor, căci vom nădăjdui în ajutorul tău. Pe mulţi i-ai ajutat, arătându-te lor, dar pe şi mai mulţi i-ai ajutat fără ca ei să ştie de unde le vine ajutorul. Ştiind aceasta, îţi mulţumim zicând:

Bucură-te, că şi după moarte propovăduieşti credinţa ortodoxă;

Bucură-te, mângâindu-i pe creştinii cărora te arăţi în chip minunat;

Bucură-te, că, auzind despre arătările tale, mulţi capătă nădejde în ajutorul tău;

Bucură-te, cel ce te-ai arătat de multe ori ucenicului tău, Cuviosului Filothei;

Bucură-te, că te arăţi celor care au nevoie de mângâierea ta sfântă;

Bucură-te, că nu te arăţi celor care caută cu mândrie semne minunate;

Bucură-te, că după ce te-a văzut fără să îşi dea seama că ai murit, jandarmul a crezut în Dumnezeu;

Bucură-te, că părintele care purta numele tău a ascultat cererea ta de a-ţi ridica un paraclis;

Bucură-te, cel ce ai venit ca un pelerin la biserica sa;

Bucură-te, că ai fost văzut şi de alţi credincioşi;

Bucură-te, că primind binecuvântarea ta, părintele Nectarie a fost tămăduit prin rugăciunile tale;

Bucură-te, apostol al biruirii legilor firii prin harul Celui ce a făcut cerul şi pământul;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 8-lea:

Simţind de departe mireasma sfintelor tale moaşte, tânăra desfrânată a venit la mormântul tău, înfiorându-se. Şi, dăruindu-ţi podoaba ei de mult preţ ca mulţumire că i-ai arătat drumul spre Hristos, s-a lepădat de păcatele ei, cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Nu avem pocăinţa desfrânatei, Sfinte Nectarie, şi marea patimilor se luptă să ne tragă în adâncuri. Dar avem nădejde în ajutorul tău cel puternic şi, rugându-te să ne ridici din căderea în care ne aflăm, îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, primind darul păcătoasei împreună cu lacrimile ei;

Bucură-te, cel ce nu te scârbeşti a-i ajuta pe păcătoşii care se pocăiesc;

Bucură-te, că îi înveţi pe creştini să se împotrivească desfrâului şi patimilor;

Bucură-te, văzând roadele pocăinţei noastre;

Bucură-te, cel ce îi îndrumi pe păcătoşi spre scaunul spovedaniei;

Bucură-te, tunet care îi trezeşti pe cei care îşi ascund păcatele, batjocorind Taina Spovedaniei;

Bucură-te, duhovnic sfânt, care îi ajuţi pe creştini să îşi găsească păstorii de care au nevoie;

Bucură-te, cel ce te rogi pentru îndreptarea noastră;

Bucură-te, că ori de câte ori cădem în păcate ne ajuţi să ne ridicăm;

Bucură-te, mângâietor al celor care se luptă cu ispitele şi se leapădă de mândrie;

Bucură-te, glas al Evangheliei care mustri păcatele pe care lumea le socoteşte nevinovate;

Bucură-te, apostol al pocăinţei tămăduitoare de suflete;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 9-lea:

Urmaş al Sfântului Marcu al Efesului te-ai arătat, apărând credinţa cea curată de rătăcirile ereticilor, şi pentru râvna ta Dumnezeu te-a primit în ceata Cuvântătorilor-de-Dumnezeu, împreună cu care cânţi neîncetat: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Apărător râvnitor al predaniilor Sfinţilor Părinţi ai fost, Sfinte Nectarie, spre mâhnirea celor care preţuiau mai mult cugetarea omenească decât pe cea insuflată de Dumnezeu. Pentru care te lăudăm zicând:

Bucură-te, că ne înveţi să unim dreapta-făptuire cu dreapta-cugetare;

Bucură-te, rudenie duhovnicească a Sfântului Marcu, noul apostol din Efes;

Bucură-te, prieten al Sfântului Fotie, înţeleptul patriarh al Constantinopolului;

Bucură-te, vestitor al învăţăturilor Sfintei Biserici;

Bucură-te, apărătorule al celor ce iubesc predaniile Sfinţilor Părinţi;

Bucură-te, că, asemenea Sfântului Maxim Grecul, ai răbdat prigoană de la cei de o credinţă cu tine;

Bucură-te, că, urmând aceluia, ai vădit rătăcirile ereticilor;

Bucură-te, că, fără să te scârbeşti de cei de alte credinţe, te-ai scârbit de minciunile lor;

Bucură-te, pildă pentru ierarhii care apără credinţa ortodoxă;

Bucură-te, potrivnic al celor care răstălmăcesc adevărul;

Bucură-te, bucurie a celor prigoniţi pentru Hristos;

Bucură-te, apostol râvnitor al dreptei credinţe;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 10-lea:

Din lucrarea vrăjmaşului, pentru păcatele unor credincioşi sau chiar ale unor nevrednici slujitori ai altarului unii oameni se smintesc şi se îndepărtează de Biserică. Pune-le înainte chipul vieţuirii tale jertfelnice, o, sfinte al lui Dumnezeu, şi întorcându-i pe drumul cel bun învaţă-i să cânte împreună cu tine: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

În focul încercărilor puţină credinţă avem, sfinte al lui Dumnezeu, şi în inimile noastre se cuibăresc uşor îndoiala şi deznădejdea. Nu vrem să fim osândiţi pentru aceasta de către Dreptul Judecător, Sfinte Nectarie, ci vrem ca prin rugăciunile tale să fim întăriţi în credinţă, în nădejde şi în dragoste, pe care dobândindu-le să îţi cântăm:

Bucură-te, că mulţi oameni citesc sau află despre viaţa ta minunată;

Bucură-te, că ei te cheamă să le fii ocrotitor;

Bucură-te, că cei slabi se întăresc prin dragostea ta;

Bucură-te, alinare a sufletelor zdrobite de încercări;

Bucură-te, îndepărtând îndoiala din inimile noastre;

Bucură-te, învăţându-ne să nu fim tulburaţi de sminteala pe care o împrăştie diavolul;

Bucură-te, povăţuindu-i pe creştini să părăsească păcatul şi minciuna;

Bucură-te, balsam pentru inimile rănite de păcat;

Bucură-te, cel ce ne-ai învăţat să nu amestecăm lumina cu întunericul;

Bucură-te, că goneşti necredinţa cu care ne ispitesc duhurile necurate;

Bucură-te, mărturie a împărăţiei cerurilor;

Bucură-te, apostol al virtuţii pentru păstori şi păstoriţi;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 11-lea:

Trupul tău a devenit templu al Duhului Sfânt şi moaştele tale au izvorât bună-mireasmă, arătând harul pe care l-ai primit de la Dumnezeu. Şi, închinându-se sfintelor tale moaşte, credincioşii prind putere în lupta duhovnicească, cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

„Eu L-am rugat pe Dumnezeu ca moaştele mele să fie împărţite în întreaga lume", i-ai spus femeii care se întristase, neştiind pricina pentru care la multă vreme după adormirea ta trupul tău părea să se supună legilor firii. Şi din oasele tale a izvorât mir, de a cărui mireasmă s-au minunat credincioşii din toată lumea care s-au învrednicit să primească în bisericile lor câte o părticică din sfintele tale moaşte. Pentru care îţi cântă:

Bucură-te, că Domnul a vrut ca lumea întreagă să afle despre sfinţenia ta;

Bucură-te, că trupul tău a fost biserică vie;

Bucură-te, că inima ta a fost altar al lui Dumnezeu;

Bucură-te, că, atunci când maicile au vrut să îţi pună epitrahilul pe sfintele moaşte, ţi-ai ridicat capul;

Bucură-te, că, deşi te desfătezi de frumuseţile raiului, nu te îndepărtezi de cei care te cinstesc;

Bucură-te, că, rugându-se la mormântul tău, maicile au prins aripi duhovniceşti;

Bucură-te, că, urmând poveţele tale, Cuvioasa stareţă Xenia a primit alese daruri duhovniceşti;

Bucură-te, că ucenica ta a dobândit harisma vederii cu duhul;

Bucură-te, că, închinându-se la racla ta, Cuviosul Filothei a râvnit a-ţi urma pe calea sfinţeniei;

Bucură-te, că şi după ce ai trecut la Domnul i-ai îndrumat paşii spre intrarea în împărăţia cerească;

Bucură-te, văzându-i pe credincioşii care aflând despre vieţuirea ta pun început bun mântuirii;

Bucură-te, apostol al sfinţirii creştinilor în vremurile din urmă;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 12-lea:

Tămăduind-o de boala ei pe femeia ce purta numele Sfintei Paraschiva, ai mustrat-o mai apoi că nu s-a grăbit să mărturisească altora ajutorul tău. Şi, primind cu smerenie mustrarea ta, ea a scris de îndată cum ai vindecat-o, îndemnându-ne să Îi cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Pentru a nu fi mustraţi ca femeia aceea, chiar de nu avem priceperea de a mărturisi minunile tale, nu vom tăcea a le vorbi altora despre ajutorul pe care îl dai celor care se roagă ţie. Pentru ca împreună cu noi şi ei să te laude cu glas de bucurie, spunând:

Bucură-te, ocrotitorule făcător de minuni;

Bucură-te, ierarh făcător de minuni;

Bucură-te, mare făcătorule de minuni;

Bucură-te, că nu ne săturăm să îţi aducem laude;

Bucură-te, floare aleasă a raiului;

Bucură-te, prieten al creştinilor care dau mărturie despre puterea ta;

Bucură-te, învăţându-ne să mărturisim minunile tale;

Bucură-te, că nu vrei să ţinem lumina sub obroc;

Bucură-te, primind rugăciunile credincioşilor care au nădejde în ajutorul tău;

Bucură-te, că nenumărată mulţime de oameni ţi-au mulţumit pentru ajutor;

Bucură-te, mustrătorule al celor nerecunoscători;

Bucură-te, apostol al minunilor lui Dumnezeu;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 13-lea:

O, Sfinte Nectarie, sprijin al celor care Îl mărturisesc şi Îl vor mărturisi pe Hristos prin viaţa lor, răbdând felurite prigoane din partea văzuţilor şi nevăzuţilor vrăjmaşi, ocroteşte-i cu puterea ta pe toţi creştinii, uşurându-le suferinţele şi întărindu-i în lupta duhovnicească, pentru ca să Îi cânte împreună cu tine Dumnezeului celui Viu: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori. Apoi iarăşi se zice Icosul întâi: *Precum oarecând marele ierarh Nicolae...* şi Condacul întâi: *Veniţi, ucenicilor ai lui Hristos...* Apoi se zice această

Rugăciune

O, preasfinte şi întru tot lăudate, mare făcătorule de minuni Nectarie, primeşte această puţină rugăciune de la noi, nevrednicii robii tăi, căci către tine, ca la un adevărat izvor de tămăduiri şi grabnic folositor şi ajutător preaminunat scăpând şi către sfânt chipul icoanei tale privind, cu lacrimi fierbinţi ne rugăm ţie: vezi, sfinte, durerile noastre, vezi sărăcia şi ticăloşia noastră. Vezi bubele sufletelor şi ale trupurilor noastre. Ne rugăm ţie, Sfinte Nectarie, grăbeşte de ne ajută cu neîncetatele şi sfintele tale rugăciuni şi ne sprijineşte pe noi, robii tăi. Ia aminte la suspinele noastre şi nu ne trece cu vederea pe noi, ticăloşii şi scârbiţii, că ştim, sfinte al lui Dumnezeu, că de ai şi

pătimit grele prigoniri pentru dragostea lui Hristos, dar prin ele ai aflat dar de la Dumnezeu şi astăzi vieţuieşti luminat în Împărăţia cea gătită sfinţilor, fiindcă ne-am încredinţat că şi după mutarea ta din viaţa aceasta trecătoare cine a năzuit la ajutorul tău şi cu credinţă ţi s-a rugat nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat pe tine întru ajutor şi nu l-ai auzit? Sau cine te-a chemat pe tine, de minuni făcătorule, şi tu l-ai trecut cu vederea? Sau cărui om, în dureri aflându-se şi alergând spre ajutorul tău, nu i-ai uşurat suferinţa?

Minunile şi ajutorul tău ne-au făcut şi pe noi, ticăloşii şi scârbiţii, să te chemăm în ajutor. Am auzit că trupul tău a rămas neputrezit, pentru a întări în noi credinţa în înviere. Am auzit şi că, din dragoste pentru poporul credincios, mai apoi L-ai rugat pe Dumnezeu ca binecuvântarea sfintelor tale moaşte să se răspândească în toată lumea. Ştim, o, alesule ierarh, de mulţimea tămăduirilor pe care le-ai făcut, nou doctor fără-de-arginţi arătându-te. Nu cunoaştem nici suferinţă şi nici durere pe care să nu le poţi alina. Nu cunoaştem nici o boală căreia tu să nu îi poţi aduce tămăduire, dacă tămăduirea este spre mântuirea celor ce se roagă ţie. Dar mai mult decât atât, nu numai că ai tămăduit boli despre care doctorii ziceau că nu pot fi tămăduite, ci şi pe mulţi bolnavi i-ai ajutat să se întărească în credinţă şi în răbdare, şi să ia plată de la Dumnezeu pentru osteneala lor. Şi aceştia, fără să primească tămăduirea trupească, au primit tămăduirea sufletească şi I-au mulţumit Domnului că prin ghimpele bolii au fost aduşi de la iubirea acestei lumi la iubirea celor sfinte, de la calea cea largă a patimilor la calea cea îngustă a mântuirii.

Aceste minuni ale tale, sfinte, ne-au făcut şi pe noi a crede că la orice facere de bine eşti gata ajutător şi grabnic folositor şi sprijin minunat. De aceea suntem încredinţaţi că pe tot cel ce aleargă la tine, cerând cu credinţă ajutor, nu-l treci cu vederea. Pentru aceasta şi noi credem că şi acum acelaşi eşti, sfinte, precum atunci când i-ai ajutat pe cei care au alergat la tine. Credinţa noastră este slabă, dar fiind scârbiţi şi în pagubă, alergăm la tine cu credinţă şi cu lacrimi. Îngenunchind, ne rugăm ţie, Sfinte Ierarh Nectarie, ca să te rogi pentru noi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce n-a trecut cu vederea rugăciunile tale cele jertfelnice, ci te-a ascultat şi te-a întărit şi te-a primit în cereştile locaşuri.

Către Acela roagă-te, ca să fim şi noi ajutaţi şi miluiţi pentru rugăciunile tale, şi din pagube şi necazuri izbăviţi, ca să lăudăm şi să binecuvântăm şi să slăvim întru-tot-lăudatul şi preaputernicul nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi se face otpustul.[27]

[27] Am ales - dintre cele trei acatiste ale Sfântului Nectarie - pe cel din volumul *Noi minuni ale Sfântului Nectarie* (tipărit de Editura Bunavestire, Galaţi, 2003), pentru că, spre deosebire de celelalte, acesta conţine episoade importante din viaţa Sfântului Nectarie, care sunt adevărate puncte de legătură, de comuniune cu persoana sfântului…

Nota editorului:

Editura Egumeniţa a tipărit încă o carte cu minuni ale Sfântului Nectarie. Nădăjduim să fie primită cu multă bucurie de credincioşi. Mai mult, nădăjduim că cele citite îi vor încuraja şi pe alţii să scrie mărturiile lor.

Pe internet se găsesc multe mărturii ale celor ajutaţi de Sfântul Nectarie. O femeie pe nume Ramona scrie (într-un comentariu la articolul „Binecuvântarea Sfântului Nectarie”[28]): „Aş vrea să-i mulţumesc şi eu Sfântului Ierarh Nectarie pentru rugăciunile şi ajutorul primit de la dânsul. Mulţumită ajutorului Sfântului Nectarie şi al Sfântului Stelian, cu o zi înaintea unei operaţii de fibrom, acesta s-a desprins şi s-a eliminat. Deşi medicii mi-au spus că fibromul nu mi se poate desprinde niciodată, Bunul Dumnezeu a ascultat rugăciunile ridicate de Sfântul Nectarie, de Sfântul Stelian şi de Maica Domnului pentru sănătatea şi mântuirea mea. Cu două luni înainte de această operaţie îmi pierdusem băieţelul, născut prematur. Disperarea mă cuprinsese cu totul, însă Bunul Dumnezeu nu m-a părăsit, şi mi-a adus linişte în suflet şi speranţa că, într-o bună zi, voi putea să dau naştere unui copil care să ne lumineze viaţa până la adânci bătrâneţi. Pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ale Sfinţilor Părinţilor noştri şi ale tuturor sfinţilor, Doamne

[28] Postat pe www.danionvasile.ro/blog/2007/09/11/binecuvantarea- sfantului-nectarie/ .

Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin."

Dorim să luăm legătura cu ea, ca şi cu celelalte persoane care au postat pe internet mărturiile lor fără să îşi lase datele de contact (am preluat unele din aceste mărturii şi în volumul de faţă).

Aşa cum la Mănăstirea Nea Makri din Grecia apar periodic noi şi noi volume cu alte minuni ale Sfântului Nou Mucenic Efrem (care s-a arătat mare ocrotitor al copiilor născuţi şi nenăscuţi şi al mamelor însărcinate), tot aşa credem că şi în ţara noastră s-ar putea tipări mai multe cărţi despre lucrarea Sfântului Nectarie şi al altor sfinţi.

Editura a început deja strângerea de material pentru un nou volum – *Sfântul Ioan Rusul – Minuni în România*, care nădăjduim că va vedea lumina tiparului anul viitor. Tot atunci sperăm să tipărim o altă culegere de mărturii – *Minunile sfinţilor în România*, care va conţine minuni făcute de mari sfinţi – Sfântul Ioan Iacob, Sfântul Efrem, Sfântul Ioan Maximovici, Sfinţii Rafail, Nicolae şi Irina.[29]

Îi rugăm pe toţi cei care au primit ajutor minunat de la Sfântul Nectarie sau de la alţi sfinţi să trimită mărturiile lor pe e-mail editura@egumenita.ro sau pe adresa editurii (Str. Mihail Kogălniceanu, nr. 29, Galaţi, cod 800830).

Mărturiile primite, ca şi cele din această carte, vor fi postate pe http://minunilesfintilor.wordpress.com/ .

---

[29] Ciprian Voicilă, cel care a îngrijit volumul de faţă, intenţionează să tipărească un volum despre minunile făcute de sfinţii care au sfinte moaşte în Bucureşti (cum sunt Sfântul Dimitrie Basarabov, Sfântul Mina sau Sfântul Ciprian). Mărturiile pot fi trimise pe e-mail ciprian_voicila@yahoo.com sau prin poştă pe adresa Editurii Egumeniţa.

CUPRINS